

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

10 năm Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam !!!

Đầu năm 2006, có hai nhà trí thức đấu tranh dân chủ ở Sài Gòn là giáo sư Trần Khuê và kỹ sư Đỗ Nam Hải ra Hà Nội. Họ đi thăm và gặp gỡ nhiều nhân vật cộng sản đã phản tỉnh hay có tinh thần dân chủ như các ông Hoàng Minh Chính (nguyên viện trưởng Viện triết học Mác-Lê), Lê Hồng Hà (đại tá công an, nguyên Chánh Văn phòng, Vụ trưởng Vụ tổng hợp Bộ Nội), đại tá quân đội Phạm Quế Dương, cựu chiến binh Trần Đại Sơn, tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang, tiến sĩ Phan Đình Diệu, nhà văn Hoàng Tiến, nhà văn Hoàng Quốc Hải, nhà báo Nguyễn Khắc Toàn, gia đình trung tướng Trần Độ, gia đình 2 tù nhân chính trị vẫn còn trong ngục là chị Vũ Thúy Hà vợ của bác sĩ Phạm Hồng Sơn và chị Bùi Thị Kim Ngân vợ của nhà báo Nguyễn Vũ Bình.... Họ trao đổi sâu rộng về hiện tình đất nước và bàn phương hướng phối hợp đấu tranh chung, cùng hành động vì một mục tiêu: đẩy mạnh hơn nữa công cuộc dân chủ hóa toàn diện đất nước. Cụ thể trước mắt là soạn thảo một Tuyên ngôn Dân chủ Nhân quyền cho Việt Nam theo kiểu "Hiến chương 77" ở Tiệp Khắc, bản hiến chương lịch sử mà nhiều trí thức, văn nhân, nghệ sĩ nước ấy đã đưa ra vào tháng 01-1977, từ đó tạo nên một phong trào dân chủ ngày càng mạnh mẽ, dẫn đến cuộc Cách mạng Nhung năm 1989, giải thể chế độ cộng sản hoàn toàn.

Do nắm được tính chất nghiêm trọng của vụ việc, cảm thấy nó đe dọa thể chế chính trị độc đoán hiện tồn của mình, Ba Đình đã chỉ thị cho Bộ công an và Bộ công an chỉ đạo Tổng cục an ninh, Cục A42, Sở công an Hà Nội (và sau đó là mọi sở công an khắp cả nước) tăng cường giám sát mọi hành động của nhóm dân chủ này: từ tư gia đến nhà trọ, từ điện thoại đến điện thư của họ đều bị theo dõi ráo riết. Thậm chí công an còn bắt giữ kỹ sư Đỗ Nam Hải khi anh đang ở trong một quán internet để thẩm vấn và khám hộp thư điện tử của anh (vào cuối tháng 2-2006).

Đầu tháng 3-2006, kỹ sư Đỗ Nam Hải vào lại Sài Gòn với sứ mạng chấp bút Tuyên ngôn theo phác thảo chung từ Hà Nội. Sở dĩ được giao việc này vì trước đó anh đã nổi tiếng với 5 bài tiểu luận về tình hình đất nước xã hội dưới bút hiệu Phương Nam. Cùng làm việc này với giáo sư Nguyễn Chính Kết và Thượng tọa Thích Không Tánh, anh tiếp tục bị công an Sài Gòn theo dõi điện thư, khám xét và niêm phong máy tính, thậm chí vào đầu tháng 4 còn giam giữ anh tại quân Phú Nhuận hầu ngăn chặn anh hoàn thành dự thảo. Tuy nhiên, kỹ sư Hải đã kịp gửi bản nháp đến cho nhiều nhà dân chủ miền Trung lẫn miền Bắc để cùng nhau duyệt lại. Và cuối cùng, chính nhóm linh mục đấu tranh cho tự do tôn giáo và dân chủ nhân quyền ở Huế (Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền, thành lập từ năm 2001) đã hoàn thiện văn bản và tung ra chiều ngày 08-04-2006 với tên chính thức "Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho VN 2006" kèm danh sách 118 người (ghi cả nghề nghiệp và địa chỉ, thuộc mọi miền đất nước, do linh mục Nguyễn Văn Lý tập hợp). Thật ra, Tuyên ngôn này không phải là đột khởi đột hiện. Trước đó đã có nhiều bản văn dọn đường cho nó. Như Lời kêu gọi tẩy chay bầu cử Quốc hội bù nhìn 2007 (17-10-2005), Lời kêu gọi cho Quyền Thông tin Ngôn luận (22-02-2006), Lời kêu gọi cho Quyền công nhân Việt Nam (19-3-2006), Lời Kêu gọi cho Quyền thành lập và hoạt động đảng phái Việt Nam (06-4-2006).

Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam sở dĩ nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của quốc nội và quốc tế, của nhiều đồng bào yêu nước và nhiều chính khách, tổ chức dân chủ năm châu, chính vì đó là một bản văn mang tính tranh đấu công khai, mạnh mẽ của nhân dân, nhận định rõ ràng chính xác về thực trạng đất nước và quy luật lịch sử, đặt ra mục tiêu thích hợp, phương pháp đúng đắn và ý nghĩa cao đẹp; nó lại phát sinh từ giữa một chế độ độc tài toàn trị kể từ Cách mạng tháng 8 1945. Thiết tưởng cũng nên nhắc lại vài điểm trong nội dung của Tuyên ngôn mà từ 10 năm qua đã trở thành –có thể nói thể- nguồn hứng, tinh thần, động lực và ngọn đuốc cho phong trào dân chủ tại Việt Nam.

Về thực trạng của Việt Nam, Tuyên ngôn xác định cách thẳng thắn và can đảm: "Trong cuộc Cách mạng tháng 8-1945, sự lựa chọn của toàn Dân tộc ta là Độc lập Dân tộc, chứ không phải là chủ nghĩa xã hội". Nhưng "rõ ràng mục tiêu của cuộc cách mạng ấy đã bị đảng Cộng sản VN đánh tráo. Và dĩ nhiên, Quyền Dân tộc tự quyết cũng hoàn toàn bị thủ tiêu. Đã có ít nhất 2 cơ hội lịch sử rất thuận lợi là năm 1954 ở miền Bắc và năm 1975 trên cả nước, để Dân tộc khẳng định Quyền tự quyết của mình. Nhưng tất cả đều đã bị đảng Cộng sản VN tráo trở không thực hiện. Vì một khi nền chuyên chính vô sản đã được thiết lập, thì theo Lenin, chức năng đầu tiên của nó chính là bạo lực và khủng bố trấn áp !... Kể từ đó, nhất là ở miền Bắc sau năm 1954, rồi cả nước sau ngày 30-4-1975 thì bóng ma của chủ nghĩa cộng sản đã luôn đè ám lên đầu, lên cổ toàn Dân VN. Chính cái bóng ma ấy... đã triệt tiêu hầu hết những quyền con người của Nhân dân VN. Và hôm nay, nó vẫn đang tạm đồ hộ, chiếm đóng lên cả 2 mặt tinh thần và thể chất của toàn Dân tộc VN".

Về quy luật lịch sử hay qui luật phổ biến toàn cầu, Tuyên ngôn không ngại cho thấy chính những người cộng sản đang đi ngược bánh xe lịch sử: "Lịch sử đã minh định rằng mọi quyền tự do, dân chủ ở bất cứ một chế độ độc đảng toàn trị nào, dù cộng sản hay không cộng sản, cũng đều bị chà đạp không thương tiếc, chỉ khác nhau ở mức độ mà thôi. Bất hạnh thay là cho đến nay, Dân tộc VN vẫn thuộc về một trong số ít các Quốc gia trên thế giới còn bị cai trị bởi chế độ độc đảng toàn trị cộng sản. Điều này thể hiện cụ thể tại Điều 4 của Hiến pháp Nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa VN hiện hành... Chính vì điều này mà các quyền tự do, dân chủ của Nhân dân đã hoàn toàn bị triệt tiêu, may ra chỉ còn vài mẩu vụn mà thôi !" Việc này đưa đến hậu quả: "VN hôm nay trở thành Quốc gia bị tụt hậu quá xa so với các Nước trong khu vực và thế giới. Quốc nhục này và các quốc nạn khác khó bề tẩy xóa". Cái đó nằm quy luật chung do chính thực tiễn xác nhận: "Bất kỳ Nước nào đã bị rơi vào quỹ đạo của chủ nghĩa cộng sản thì đều điều tàn thê thảm cả". Do đó "Liên Xô, cái nôi cộng sản, cùng với các Nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu khác, đã dừng cảm vượt qua chính mình để quay lại tìm đường đi đúng cho Dân tộc họ".

Từ thực trạng và qui luật trên đây, với ý thức trách nhiệm của công dân trước vận mệnh Đất nước, những người ký Tuyên ngôn giải bày cùng toàn thể Đồng bào quốc nội và hải ngoại:

- Mục tiêu đấu tranh: "Mục tiêu cao nhất... là làm cho thể chế chính trị ở VN hiện nay phải bị thay thế triệt để, chứ

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ▶ 10 năm Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam !!!
- Trg 03** ▶ Tuyên bố chung nhân kỷ niệm 10 năm Tuyên ngôn Tự do Dân.. -K.8406-Hội CTNLT-Hội AEDC
- Trg 04** ▶ Tuyên bố nhân kỷ niệm 10 năm thành lập.. -Khởi Tự do Dân chủ 8406.
- Trg 06** ▶ Đoàn áp HT Cao Đài ngay trước khi Đại sứ HK về Tự do... -Mạch Sống.
- Trg 07** ▶ Công an sách nhiễu thô bạo vợ Mục sư Nguyễn Công Chính. -Nguyễn Thiện Nhân.
- Trg 08** ▶ Hãy cho thế giới biết. -Jonathan London.
- Trg 10** ▶ “Đừng có chờ đợi thái độ chống Trung Quốc từ nhà cầm... -Bùi Tín..
- Trg 12** ▶ Indonesia không hèn không nhục. -Ngô Nhân Dụng.
- Trg 13** ▶ Chưa bầu đã vu khống. -Phạm Trần.
- Trg 16** ▶ Không được loại ứng cử viên bằng cảm tính. -Nguyễn Tường Thụy.
- Trg 17** ▶ Khi nhà nước bôn hợ nước nhà -Canh Co.
- Trg 19** ▶ Chúng tôi không bao giờ thua cuộc chiến này. -Mai Tú Ân.
- Trg 20** ▶ Kỷ niệm 10 năm bản Tuyên ngôn lịch sử. -Nguyễn Minh Cần.
- Trg 24** ▶ Khởi 8406-Một chặng đường 10 năm. -Hòa Ái pv Vũ Hoàng Hải.
- Trg 25** ▶ 10 năm nhún lại phong trào dân chủ Việt Nam. -Nguyễn Quang Duy.
- Trg 27** ▶ Đoàn kết là thắng. -Nguyễn Hưng Quốc.
- Trg 28** ▶ “Tôi tha thiết đề nghị Việt Nam đổi chính sách”. -BBC pv Gs Nguyễn Khắc Nhân.
- Trg 29** ▶ Cuộc diệt chủng hàng loạt này cần phải chấm dứt. -FB Lang Anh.
- Trg 30** ▶ Làng mất, rừng chết, hạn hán là đương nhiên. -Nguyễn Ngọc.
- Trg 32** ▶ Viễn ảnh đời sống của nông dân miền Tây. -Hòa Ái RFA.
- +++++

không phải được “đổi mới” từng phần hay điều chỉnh vật vãn như đang xảy ra. Cụ thể là phải chuyển từ thể chế chính trị nhất nguyên, độc đảng, không có cạnh tranh trên chính trường hiện nay, sang thể chế chính trị đa nguyên, đa đảng, có cạnh tranh lành mạnh, phù hợp với những đòi hỏi chính đáng của Đất nước, trong đó hệ thống tam quyền Lập pháp, Hành pháp, Tư pháp phải được phân lập rõ ràng, phù hợp với các tiêu chuẩn quốc tế và trải nghiệm của Nhân loại qua những nền dân chủ đất giá và đầy thành tựu”.

“Mục tiêu cụ thể là thiết lập lại các quyền cơ bản của toàn Dân sau đây : - Quyền Tự do Thông tin Ngôn luận theo Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị của Liên Hiệp Quốc, điều 19,2... Nghĩa là các đảng phái, tổ chức, cá nhân có quyền thông tin ngôn luận qua báo chí, phát thanh, truyền hình và các phương tiện truyền thông đại chúng khác mà không cần đợi phép của nhà cầm quyền. - Quyền Tự do hội họp, lập hội, lập đảng, bầu cử và ứng cử theo Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị, điều 21... Nghĩa là các đảng phái thuộc mọi khuynh hướng cùng nhau cạnh tranh lành mạnh trong một nền dân chủ đa nguyên, đa đảng chân chính. - Quyền Tự do hoạt động Công đoàn độc lập và Quyền Đình công chính đáng theo Công ước Quốc tế về các quyền kinh tế, xã hội và văn hóa, điều 7 và 8... Các công đoàn này phải là những tổ chức duy nhất hoạt động độc lập, không có những loại Công đoàn tay sai của nhà cầm quyền. - Quyền Tự do Tôn giáo theo Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị, điều 18... Các Tôn giáo này phải hoạt động độc lập, chứ không thể bị biến thành công cụ cho nhà cầm quyền”.

Phương pháp đấu tranh: “Hòa bình, bất bạo động. Và chính Dân tộc chủ động thực hiện cuộc đấu tranh này.... Thông qua những phương tiện thông tin hiện đại và qua sự giao lưu quốc tế ngày càng rộng mở, chúng ta sẽ tìm mọi cách giúp Đồng bào kiên toàn nhận thức. Và một khi Nhân dân đã có nhận thức đúng và rõ thì nhất định sẽ biết hành động thích hợp và hiệu quả”.

Ý nghĩa cuộc đấu tranh: “Làm cho chính nghĩa thắng phi nghĩa, tiến bộ thắng lạc hậu, các lực lượng dân tộc đang vận dụng đúng quy luật của cuộc sống và xu thế của thời đại thắng những tà lực đang tìm cách đi ngược lại những xu thế và quy luật ấy. Đảng cộng sản VN vẫn còn đồng hành cùng Dân tộc hay không là tùy ở mức độ đảng ấy có khách quan, công bằng, sáng suốt và khiêm tốn chấp nhận các nguyên tắc bình đẳng của cuộc cạnh tranh lành mạnh hay không, chỉ có thể chế chính trị độc đảng ấy là dứt khoát phải bị chôn táng vĩnh viễn vào quá khứ. Từ đó, Dân tộc sẽ tìm được những con người tốt nhất, những lực lượng chính trị giỏi nhất sau mỗi kỳ bầu cử để lãnh đạo Đất nước. Nguyên tắc “lẽ phải toàn thắng” sẽ được thiết lập và cuộc sống cá nhân sẽ trở nên tốt hơn, xã hội sẽ trở nên nhân bản hơn và Đồng bào sẽ sống với nhau thân thiện hơn”.

Lướt qua Tuyên ngôn, không ai không nhận thấy đó thực là những nhận định sáng suốt và những đường lối đúng đắn để xây dựng đất nước trong hiện tại và tương lai. Thế nhưng, do lòng tham lam vô độ muốn nắm mọi quyền lực để thu vén mọi quyền lợi, do niềm tin tưởng mù quáng vào bạo lực và lừa gạt như phương tiện quản lý đất nước và điều hành xã hội, do sự lệ thuộc và quy lụy để hèn dối với đảng cộng sản Trung Quốc vốn ngày càng biểu lộ dã tâm thôn tính nước Việt, đảng cộng sản VN đã và đang thần nhiên gạt bỏ hoàn toàn nội dung của Tuyên ngôn, do đó – như thực tế chứng minh- họ càng đẩy Đất nước vào bao khủng hoảng, đẩy Xã hội vào bao cảnh nhiễu nhương, đẩy Nhân dân vào bao cảnh khốn cùng, đẩy chính bản thân đảng vào bao bế tắc, từ đó đẩy Quốc gia vào nguy cơ bị Bắc thù đại hán xóa sổ. Thành ra, toàn dân hãy nhân kỷ niệm 10 năm Tuyên ngôn Tự do Dân chủ mà quyết tâm đứng lên, nắm lấy vận mệnh của mình, giành lại dân chủ tự do cho mình.

BAN BIÊN TẬP

Đồng bằng sông Cửu Long bị tình đồng chí môi rừng bức tử (Babui)

Kỷ niệm Đệ thập chu niên Tuyên ngôn TDDC và Khối 8406

TUYÊN NGÔN

TỰ DO DÂN CHỦ CHO VIỆT NAM 2006

của 118 Nhà Đấu tranh Dân chủ quốc nội

.....08-04-2006.....

Việt Nam, 8-4-2006

Kính gửi Đồng bào Việt Nam ở trong và ngoài Nước,

Chúng tôi, ký tên dưới đây, đại diện cho hàng trăm nhà đấu tranh Dân chủ ở quốc nội và tất cả mọi người Dân nào đang khao khát một nền Dân chủ chân chính cho Quê hương Việt Nam hôm nay, đồng thanh lên tiếng :

I. Thực trạng của Việt Nam

1- Trong cuộc Cách mạng tháng 8-1945, sự lựa chọn của toàn Dân tộc ta là **Độc lập Dân tộc**, chứ không phải là **chủ nghĩa xã hội**. Bản Tuyên Ngôn Độc Lập ngày 2-9-1945 chẳng nhắc đến một từ nào về chủ nghĩa xã hội hay chủ nghĩa cộng sản cả. Hai nguyên nhân chính làm nên thắng lợi của cuộc Cách mạng ấy là **Khát vọng Độc lập Dân tộc** và **Khoảng trống quyền lực** lúc bấy giờ ở Việt Nam (thực dân Pháp đã bị quân Nhật đảo chính cướp quyền từ ngày 9-3-1945 và quân Nhật đã đầu hàng phe Đồng minh ngày 15-8-1945).

Rõ ràng mục tiêu của cuộc cách mạng ấy đã bị đảng Cộng sản Việt Nam đánh tráo. Và dĩ nhiên, **Quyền Dân tộc tự quyết** cũng hoàn toàn bị thủ tiêu. Đã có ít nhất 2 cơ hội lịch sử rất thuận lợi là năm 1954 ở miền Bắc và năm 1975 trên cả nước, để Dân tộc khẳng định **Quyền tự quyết** của mình. Nhưng tất cả đều đã bị đảng Cộng sản Việt Nam tráo trở không thực hiện. Vì một khi nền chuyên chính vô sản đã được thiết lập, thì theo Lenin, chức năng đầu tiên của nó chính là : **bạo lực và khủng bố trấn áp !**

2- Tiếp đến, ngày 2-9-1945 tại Hà Nội, ông Hồ Chí Minh, Chủ tịch Chính phủ lâm thời Nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa đã trình trọng tuyên bố với Dân tộc và với Thế giới rằng : **"Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo Hóa cho họ những**

quyền không ai có thể xâm phạm được ; trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc. Lời nói bất hủ ấy ở trong bản **Tuyên ngôn độc lập** năm 1776 của nước Mỹ. Suy rộng ra, câu ấy có ý nghĩa là : mọi Dân tộc trên thế giới đều sinh ra bình đẳng, dân tộc nào cũng có quyền sống, quyền sung sướng và quyền tự do. Bản **Tuyên ngôn nhân quyền và dân quyền** của Cách mạng Pháp năm 1791 cũng nói : **"Người ta sinh ra tự do và bình đẳng về quyền lợi ; và phải luôn luôn được tự do và bình đẳng về quyền lợi"**. Đó là những lẽ phải không ai chối cãi được..." (trích Tuyên Ngôn Độc Lập 2-9-1945).

Thế nhưng, tất cả những quyền thiêng liêng ấy của dân tộc đều bị chà đạp thô bạo ngay sau đó, khi mà chính quyền cộng sản được dựng lên.

3- Đến tháng 2-1951 Tuyên ngôn của đảng Lao động Việt Nam (nay là đảng Cộng sản Việt Nam) kỳ đại hội lần thứ 2, đã viết : **"Chủ nghĩa của Đảng là chủ nghĩa Mác-Lênin"**. Và trong Điều Lệ, phần Mục Đích và Tôn Chỉ còn khẳng định rõ ràng hơn : **"Đảng Lao động Việt Nam lấy chủ nghĩa Mác - Ăngghen - Lenin - Xtalin và tư tưởng Mao Trạch Đông, kết hợp với thực tiễn cách mạng Việt Nam làm nền tảng tư tưởng và kim chỉ nam cho mọi hành động của Đảng..."**.

Kể từ đó, nhất là ở miền Bắc sau năm 1954, rồi cả nước sau ngày 30-4-1975 thì bóng ma của chủ nghĩa cộng sản đã luôn đè ám lên đầu, lên cổ toàn Dân Việt Nam. Chính cái bóng ma ấy chứ không phải là cái gì khác đã triệt tiêu hầu hết những quyền con người của Nhân dân Việt Nam. Và hôm nay, nó vẫn đang tạm đô hộ, chiếm đóng lên cả 2 mặt tinh

thần và thể chất của toàn Dân tộc Việt Nam.

II. Qui luật phổ biến toàn cầu

1- Lịch sử đã minh định rằng mọi quyền tự do, dân chủ ở bất cứ một chế độ độc đảng toàn trị nào, dù cộng sản hay không cộng sản, cũng **đều bị chà đạp không thương tiếc**, chỉ khác nhau ở mức độ mà thôi. Bất hạnh thay là cho đến nay, Dân tộc Việt Nam vẫn thuộc về một trong số ít các Quốc gia trên thế giới còn bị cai trị bởi chế độ độc đảng toàn trị cộng sản. Điều này thể hiện cụ thể tại Điều 4 của Hiến pháp Nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam hiện hành, rằng : **"Đảng cộng sản Việt Nam... theo chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, là lực lượng lãnh đạo nhà nước và xã hội."** Chính vì điều này mà các quyền tự do, dân chủ của Nhân dân đã hoàn toàn bị triệt tiêu, may ra chỉ còn vài mẩu vụn mà thôi !

2- Chính hệ thống quyền lực **không hề chấp nhận cạnh tranh và không hề chấp nhận bị thay thế** này đã thúc đẩy mạnh mẽ đà thoái hoá, biến chất của toàn bộ hệ thống ấy. Vì chẳng có qui luật và nguyên tắc cạnh tranh công bằng nào trên chính trường, nên sau những kỳ bầu cử thì toàn Dân không thể chọn được những con người và những lực lượng chính trị xứng đáng nhất. Bộ máy lãnh đạo, quản lý và điều hành do vậy ngày càng hư hỏng, rệu rã từ trung ương xuống cơ sở địa phương. Hậu quả là Việt Nam hôm nay trở thành Quốc gia bị tụt hậu quá xa so với các Nước trong khu vực và thế giới. Quốc nhục này và các quốc nạn khác khó bề tẩy xóa. **Vấn đề của mọi vấn đề, nguyên nhân của mọi nguyên nhân** chính vì đảng cộng sản Việt Nam là lực lượng chính trị duy nhất lãnh đạo Đất nước ! Thực tiễn đã xác minh rằng bất kỳ Nước nào đã bị rơi vào

quỹ đạo của chủ nghĩa cộng sản thì đều **điều tàn thê thảm** cả. Liên Xô, cái nôi cộng sản, cùng với các Nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu khác, đã **dũng cảm vượt qua chính mình** để quay lại tìm đường đi đúng cho Dân tộc họ.

3- Chúng ta đều hiểu rằng : không ai có thể sửa được lịch sử, nhưng có thể bẻ chiều lịch sử. Và điều quan trọng hơn là qua những bài học của lịch sử, định hướng tốt cho tương lai. Con đường hôm qua của Dân tộc ta đã bị những người Cộng sản Việt Nam chọn một cách vội vàng, thiếu chín chắn và áp đặt cho cả Dân tộc một cách khiên cưỡng. Con đường ấy thực tế đã chứng minh là hoàn toàn sai lạc. Vì vậy Dân tộc ta hôm nay phải chọn lại con đường cho mình. Và **chắc chắn cả Dân tộc cùng chọn sẽ tốt hơn một người hay một nhóm người** nào đó. Đảng cộng sản Việt Nam cũng chỉ là một bộ phận của Dân tộc, nên không thể mạo danh Dân tộc để chọn thay ! Trước Dân tộc và lịch sử suốt hơn nửa thế kỷ qua (1954-2006), Đảng cầm quyền ấy đã **tiếm danh** chứ không **chính danh** chút nào! Bởi lẽ các cuộc bầu cử thực sự tự do hoàn toàn vắng bóng ở Việt Nam.

Từ thực trạng và qui luật trên đây, với ý thức trách nhiệm của Công dân trước vận mệnh Đất nước, chúng tôi xin được phép giải bày cùng toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài Nước :

III. Mục tiêu, phương pháp và ý nghĩa cuộc đấu tranh

1- Mục tiêu cao nhất trong cuộc đấu tranh giành tự do, dân chủ cho Dân tộc hôm nay là làm cho **thể chế chính trị ở Việt Nam hiện nay phải bị thay thế triệt để**, chứ không phải được "đổi mới" từng phần hay điều chỉnh vặt vãnh như đang xảy ra. Cụ thể là phải chuyển từ thể chế chính trị nhất nguyên, độc đảng, không có cạnh tranh trên chính trường hiện nay, sang **thể chế chính trị đa nguyên, đa đảng**, có cạnh tranh lành mạnh, phù hợp với những đòi hỏi chính đáng của Đất nước, trong đó **hệ thống tam quyền Lập pháp, Hành pháp, Tư pháp phải được phân lập rõ ràng**, phù hợp với các tiêu chuẩn quốc tế và trải nghiệm của Nhân loại qua những nền dân chủ đất giá và đầy thành tựu.

Mục tiêu cụ thể là **thiết lập lại các quyền cơ bản của toàn Dân** sau đây :

- Quyền Tự do Thông tin Ngôn luận theo Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị của Liên

Hiệp Quốc được biểu quyết ngày 16.12.1966, Việt Nam xin tham gia ngày 24-9-1982, điều 19,2 : **"Mọi người có quyền tự do ngôn luận, quyền này bao gồm cả quyền tự do tìm kiếm, nhận và truyền đạt mọi loại tin tức, ý kiến, không phân biệt ranh giới, hình thức truyền miệng, bằng bản viết, bản in, hoặc bằng hình thức nghệ thuật hoặc thông qua bất cứ phương tiện truyền thông đại chúng khác tùy theo sự lựa chọn của mình"**. Nghĩa là các đảng phái, tổ chức, cá nhân có quyền thông tin ngôn luận qua báo chí, phát thanh, truyền hình và các phương tiện truyền thông đại chúng khác mà không cần đợi phép của nhà cầm quyền.

- Quyền Tự do hội họp, lập hội, lập đảng, bầu cử và ứng cử theo Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị, điều 21 : **"Mọi Công dân... đều có quyền và cơ hội để (a) tham gia vào việc điều hành các công việc xã hội một cách trực tiếp hoặc thông qua những đại diện được họ tự do lựa chọn"; (b) bầu cử và ứng cử trong các cuộc bầu cử định kỳ chân thực, bằng phổ thông đầu phiếu, bình đẳng và bỏ phiếu kín nhằm đảm bảo cho cử tri tự do bày tỏ ý nguyện của mình"**. Nghĩa là các đảng phái thuộc mọi khuynh hướng cùng nhau cạnh tranh lành mạnh trong một nền dân chủ đa nguyên, đa đảng chân chính.

- Quyền Tự do hoạt động Công đoàn độc lập và Quyền Đình công chính đáng theo Công ước Quốc tế về các quyền kinh tế, xã hội và văn hóa, được Liên Hiệp Quốc biểu quyết ngày 16-12-1966, điều 7 và 8 : **"Các Quốc gia thành viên của Công ước công nhận quyền của mọi người được hưởng những điều kiện làm việc công bằng và thuận lợi..., quyền của mọi người được thành lập và gia nhập Công đoàn mà mình lựa chọn, chỉ phải tuân theo quy chế của Tổ chức đó để thúc đẩy và bảo vệ các lợi ích kinh tế và xã hội của mình..."** (với) **quyền đình công...**. Các công đoàn này phải là những tổ chức duy nhất hoạt động độc lập, không có những loại Công đoàn tay sai của nhà cầm quyền.

- Quyền Tự do Tôn giáo theo Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị, điều 18 : **"Mọi người đều có quyền tự do tư tưởng, tín ngưỡng và tôn giáo. Quyền tự do này bao gồm tự do có hoặc theo một Tôn giáo hoặc Tín ngưỡng do mình lựa chọn, tự do bày tỏ Tín ngưỡng hoặc Tôn giáo**

một mình hoặc trong tập thể với nhiều người khác, một cách công khai hoặc thầm kín dưới hình thức thờ cúng, cầu nguyện, thực hành và truyền đạo". Các Tôn giáo này phải hoạt động độc lập, chứ không thể bị biến thành công cụ cho nhà cầm quyền.

2- Phương pháp của cuộc đấu tranh này là **hòa bình, bất bạo động**. Và chính Dân tộc Việt Nam chủ động thực hiện cuộc đấu tranh này. Tuy nhiên, chúng ta rất cảm ơn sự ủng hộ nhiệt tình và ngày càng hiệu quả của tất cả những bạn bè trên thế giới. Thông qua những phương tiện thông tin hiện đại và qua sự giao lưu quốc tế ngày càng rộng mở, chúng ta sẽ tìm mọi cách **giúp Đồng bào kiện toàn nhận thức**. Và một khi Nhân dân đã **có nhận thức đúng và rõ thì nhất định sẽ biết hành động thích hợp và hiệu quả**.

3- Ý nghĩa của cuộc đấu tranh này là làm cho **chính nghĩa thắng phi nghĩa**, tiến bộ thắng lạc hậu, các lực lượng dân tộc đang vận dụng đúng quy luật của cuộc sống và xu thế của thời đại thắng những tà lực đang tìm cách đi ngược lại những xu thế và quy luật ấy. Đảng cộng sản Việt Nam vẫn còn đồng hành cùng Dân tộc hay không là tùy ở mức độ đảng ấy có khách quan, công bằng, sáng suốt và khiêm tốn chấp nhận các nguyên tắc bình đẳng của cuộc cạnh tranh lành mạnh hay không, **chỉ có thể chế chính trị độc đảng ấy là dứt khoát phải bị chôn táng vĩnh viễn vào quá khứ**. Từ đó, Dân tộc sẽ tìm được những con người tốt nhất, những lực lượng chính trị giỏi nhất sau mỗi kỳ bầu cử để lãnh đạo Đất nước. Nguyên tắc **"lẽ phải toàn thắng"** sẽ được thiết lập và cuộc sống cá nhân sẽ trở nên tốt hơn, xã hội sẽ trở nên nhân bản hơn và Đồng bào sẽ sống với nhau thân thiện hơn.

Chúng tôi mong ước Tuyên ngôn này thúc đẩy được **sự đóng góp tích cực của Đồng bào trong ngoài Nước và sự ủng hộ của Bạn bè Quốc tế**. Chúng tôi chân thành cảm ơn và kêu gọi các Cơ quan Liên Hiệp Quốc, các Quốc hội, Chính phủ, Tổ chức Quốc tế và Bạn bè trên toàn thế giới tiếp tục ủng hộ cách nhiệt tình và hiệu quả cho cuộc đấu tranh đầy chính nghĩa này, góp phần đưa Tổ quốc Việt Nam sớm sánh vai cùng các Nước văn minh, đạo đức, thịnh vượng, tự do trong cộng đồng Nhân loại hôm nay.

**Đồng tuyên bố tại Việt Nam
ngày 08 tháng 4 năm 2006
118 người (tên tuổi, địa chỉ,
nghề nghiệp)**

TUYÊN BỐ CHUNG

nhân kỷ niệm 10 năm Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam (Tuyên ngôn 8406)

.....**Khối 8406 - Hội Cựu Tù nhân LT - Hội Anh em DC 28-03-2016**.....

Kính thưa

- Toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước
- Phong trào tranh đấu cho nhân quyền và dân chủ tại quốc nội lẫn hải ngoại
- Các Chính phủ Dân chủ năm châu, các Cơ quan Nhân quyền quốc tế

Ngày 08 tháng 04 năm 2016 đánh dấu 10 năm ngày Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam ra đời (08-04-2006) giữa lòng chế độ độc tài toàn trị cộng sản.

1- Đây là dấu mốc hết sức quan trọng trong phong trào đấu tranh cho nhân quyền và dân chủ tại Việt Nam. Vì đây là lần đầu tiên kể từ tháng 8-1945, với 118 danh tính, chữ ký và địa chỉ, Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho VN (sau gọi tắt là Tuyên ngôn 8406) đã đồng dạng và thẳng thắn:

- nhận định thực trạng Việt Nam: *"Ở miền Bắc sau năm 1954, rồi cả nước sau ngày 30-4-1975, bóng ma của chủ nghĩa cộng sản đã luôn đè ám lên đầu, lên cổ toàn Dân Việt Nam. Chính cái bóng ma ấy chứ không phải là cái gì khác đã triệt tiêu hầu hết những quyền con người của Nhân dân Việt Nam. Và hôm nay, nó vẫn đang tạm đô hộ, chiếm đóng lên cả 2 mặt tinh thần và thể chất của toàn Dân tộc"*.

- khẳng định quy luật phổ biến toàn cầu: *"Thực tiễn đã xác minh rằng bất kỳ Nước nào đã bị rơi vào quỹ đạo của chủ nghĩa cộng sản thì đều điều tàn thê thảm cả. Liên Xô, cái nôi cộng sản, cùng với các Nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu khác, đã dừng cảm vượt qua chính mình để quay lại tìm đường đi đúng cho Dân tộc họ... Con đường hôm qua của Dân tộc ta đã bị những người Cộng sản Việt Nam chọn một cách vội vàng, thiếu chín chắn và áp đặt cho cả Dân tộc một cách khiên cưỡng. Con đường ấy thực tế đã chứng minh là hoàn toàn sai lạc. Vì vậy Dân tộc ta hôm nay phải chọn lại con đường cho mình"*.

- đưa ra mục tiêu, phương pháp và ý nghĩa cuộc đấu tranh: Mục tiêu cao nhất là *"phải chuyển từ thể chế chính trị nhất nguyên, độc đảng, không có cạnh tranh trên chính trường hiện nay, sang thể chế chính trị đa nguyên, đa đảng, có cạnh tranh lành mạnh, phù hợp với những đòi hỏi chính đáng của Đất nước, trong đó hệ thống tam quyền Lập pháp, Hành*

pháp, Tư pháp phải được phân lập rõ ràng"; mục tiêu cụ thể là tái lập các quyền cơ bản của toàn Dân: quyền tự do thông tin ngôn luận; quyền tự do hội họp, lập hội, lập đảng, bầu cử và ứng cử; quyền tự do hoạt động công đoàn độc lập và đình công chính đáng; quyền tự do tôn giáo.

"Phương pháp của cuộc đấu tranh là hòa bình, bất bạo động. Và chính Dân tộc Việt Nam chủ động thực hiện cuộc đấu tranh này".

"Ý nghĩa của cuộc đấu tranh này là làm cho chính nghĩa thắng phi nghĩa, tiến bộ thắng lạc hậu, các lực lượng dân tộc đang vận dụng đúng quy luật của cuộc sống và xu thế của thời đại thắng những tà lực đang tìm cách đi ngược lại những xu thế và quy luật ấy... Thể chế chính trị độc đảng dứt khoát phải bị chôn táng vĩnh viễn vào quá khứ. Từ đó, Dân tộc sẽ tìm được những con người tốt nhất, những lực lượng chính trị giỏi nhất sau mỗi kỳ bầu cử để lãnh đạo Đất nước".

2- Tuyên ngôn 8406 đã mau chóng nhận được sự tán đồng của hàng ngàn rồi hàng chục ngàn Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước. Tất cả liên kết với nhau thành một phong trào quần chúng, một tập thể công khai nỗ lực thực hiện tinh thần, đường hướng lẫn nội dung của Tuyên ngôn, và đã tự gọi mình bằng cái tên Khối 8406.

3- Cùng lúc, Tuyên ngôn và Khối 8406 đã được sự ủng hộ của nhiều tổ chức và cá nhân quốc tế, của nhiều chính khách dân chủ và nhà hoạt động nhân quyền khắp năm châu, nhất là tại châu Mỹ (50 dân biểu Hoa Kỳ), châu Úc (40 dân biểu nghị sĩ Australia), châu Âu (50 nhân sĩ Hiến chương 77 Tiệp Khắc), chưa kể nhiều nhân vật tên tuổi khác.

4- Nhưng cũng kể từ đó, nhà cầm quyền độc tài Cộng sản Việt Nam đã ra tay đàn áp khốc liệt. Vì hoạt động dân chủ và nhân quyền cho Đất nước và Dân tộc, trong 10 năm qua đã có 50 thành viên Khối 8406 bị tổng ngục, tổng cộng 231 năm tù ở (không kể các án quản chế). Đó là chưa kể nhiều chiến sĩ dân chủ Khối 8406 mới bị bắt lại, còn đang giam giữ, chưa ra tòa. Đối lại, sự cống hiến của các thành viên Khối 8406 đã được các tổ chức nhân quyền của người Việt cũng như của quốc tế đánh giá cao.

Cho đến nay, các thành viên Khối 8406 đã nhận được 31 giải nhân quyền quốc tế và 37 giải nhân quyền của người Việt.

5- Nhưng điều quan trọng hơn là tinh thần của Tuyên ngôn và Khối 8406 đã đẩy mạnh phong trào đòi tự do dân chủ của Đồng bào Việt Nam, nhất là ở quốc nội. Cuộc đấu tranh ngày càng mang tính công khai hơn, ngày càng quy tụ nhiều tầng lớp hơn, ngày càng được tổ chức chặt chẽ hơn, ngày càng có nhiều sáng kiến hơn. Cụ thể trước mắt là sự xuất hiện của các tổ chức xã hội dân sự nhằm mục tiêu chủ yếu là tự do, dân chủ và nhân quyền, là sự hình thành lực lượng nông dân, công nhân, tin đồ đòi lại những gì đã bị nhà cầm quyền tước đoạt, là sự thiết lập hàng ngàn trang dân báo độc lập trên mạng toàn cầu với chủ đích công bố sự thật và bênh vực lẽ phải.

Nay nhân kỷ niệm quan trọng này, 3 tổ chức xã hội dân sự ký tên dưới đây đồng thanh tuyên bố:

1- Thân ái nhắc nhở Đồng bào trong và ngoài nước về niềm hy vọng đã nhú lên cách đây 10 năm và ngày càng trở thành cây dân chủ vững mạnh. Dĩ nhiên sự vươn lên này đã được chuẩn bị và tưới tắm bằng xương máu, gian khổ của bao người con Mẹ Việt yêu tự do (mà Dân tộc sẽ muôn đời ghi nhớ) kể từ khi đất nước rơi vào tay chế độ cộng sản. Ước mong Đồng bào có những hoạt động kỷ niệm việc ra đời TN 8406 để góp phần động viên hỗ trợ các chiến sĩ nhân quyền và dân chủ quốc nội.

2- Tha thiết kêu gọi mọi thành viên của KHỐI 8406, HỘI CỰU TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM, HỘI ANH EM DÂN CHỦ và các TỔ CHỨC XÃ HỘI DÂN SỰ KHÁC hãy cùng nhau đánh dấu chặng đường 10 năm phong trào tự do dân chủ này, bằng cách phát huy mạnh mẽ hơn nữa tinh thần, đường lối và phương pháp đấu tranh bất bạo động trong mọi tầng lớp dân chúng, đặc biệt phong trào dân oan đòi đất đai, phong trào công nhân đòi quyền lợi, phong trào tín đồ đòi tự do tôn giáo, giới sinh viên, học sinh, giáo chức...; huấn luyện, sửa soạn, tổ chức họ cho ngày toàn dân đứng lên khôi phục nhân quyền và thiết lập dân chủ cho toàn dân tộc ta.

3- Mạnh mẽ đòi hỏi nhà cầm quyền CSVN phải thả ngay tức khắc và vô điều kiện tất cả các tù nhân lương tâm và nhất là phải chấm dứt thủ đoạn bắt giam rồi tống ra hải ngoại các nhà hoạt động nhân quyền và dân chủ, để lừa gạt quốc tế rằng mình có thiện chí.

(Xin xem tiếp trang 26, cột 3)

ĐÀN ÁP HỘI THÁNH CAO ĐÀI

ngay trước khi Đại sứ Hoa Kỳ về tự do tôn giáo đến VN

Mạch Sống 29-03-2016

Ngay trước khi Đại sứ Hoa Kỳ về tự do tôn giáo quốc tế, Ông David Saperstein, đặt chân đến Việt Nam vào Thứ Bảy vừa qua (26-03) để quan sát tình trạng tự do tôn giáo hay niềm tin ở Việt Nam, đã xảy ra sự việc chi phái Cao Đài quốc doanh toan tính chiếm Thánh thất Cao Đài tại ấp An Hòa, xã An Ninh Tây, huyện Đức Hòa, tỉnh Long An, với sự yểm trợ của công an địa phương.

“Điều này chắc chắn sẽ tạo một ấn tượng không tốt nơi phái đoàn của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ,” Ts. Nguyễn Đình Thắng, Tổng Giám đốc kiêm Chủ tịch BPSOS, nhận định.

Ông cho biết rằng bản báo cáo chi tiết kèm với hình ảnh và video đã được chuyển cho phái đoàn Bộ Ngoại giao và Toà Đại sứ Hoa Kỳ ở Việt Nam chỉ 3 ngày sau khi sự việc xảy ra.

Theo bản báo cáo, ngày 24-03, chi phái Cao Đài quốc doanh đã bắt ngờ kéo người đến chiếm Thánh thất An Ninh Tây. Họ gồm có ông Giáo sư Thượng Cảnh Thanh, Trưởng ban Đại diện 36 họ đạo thành phố Tân An, tỉnh Long An; ông Cai quản Thượng Nhường Thanh, Cai quản Thánh thất thị trấn Hậu Nghĩa huyện Đức Hòa tỉnh Long An; ông Thượng Ngoan Thanh, cùng một số vị Lễ sanh cai quản các Thánh thất địa phương khác.

Ông Nhường là người được phái Cao Đài quốc doanh bổ xuống Thánh thất An Ninh Tây nhưng không được đồng đạo chấp nhận và không được sự ủng hộ của dân địa phương. Ông đã nhiều lần tham gia các nỗ lực chiếm Thánh thất này.

Hội tổng phái đoàn Cao Đài quốc doanh là lực lượng chính quyền gồm ông Võ Văn Bon, Phó Công an xã An Ninh Tây; ông Nguyễn Thanh Phong, Ban Tôn giáo xã; ông Lại Trí Mẫn, Phó ban Tôn giáo xã kiêm Ban Thông tin Văn hóa xã; ông Quý, Bí thư chi bộ ấp An Hòa và một số công an xã.

Đoàn người này bắt ngờ xông vào Thánh thất An Ninh Tây; họ đem theo 2 ổ khóa để khóa cổng trước và cửa sau lại rồi đến gặp Chánh trị sự Lê Minh Châu và Phó trị sự Phan Trọng Hữu, yêu cầu giao Thánh thất cho phái Cao Đài quốc doanh.

Thấy nhóm người hung hăng và sẵn sàng bạo động, CTS Châu và PTS Hữu bỏ chạy ra ngoài, nhưng cổng bị khóa, không thoát được. Họ tri hô lên để kêu gọi dân làng đến tiếp cứu.

“Khoảng 10 phút sau có dân chúng ở địa phương đến mở cổng tràn vào tiếp cứu CTS Châu và PTS Hữu và báo cho đồng đạo các nơi biết để đến tiếp sức,” bản báo cáo tường thuật.

Nhóm người dự định đánh úp Thánh thất bị bao vây bởi dân chúng địa phương, gồm lẫn lộn những tín đồ Cao Đài và những người dân không theo đạo Cao Đài.

Trước mặt chính quyền, các tín đồ Cao Đài xác định rằng thánh thất là do Đức Hộ Pháp lập ra và họ tin nhiệm việc hành đạo của CTS Châu theo chơn truyền của đạo Cao Đài, chứ không tin nhiệm phái Cao Đài quốc doanh.

Thấy dân đến ngày càng đông, ông Bon, Phó công an, rút lui trước nhất và theo sau là các giới chức chính quyền khác.

Toán Cao Đài quốc doanh cũng định tháo chạy nhưng bị người dân yêu cầu phải ngồi lại để làm rõ hành vi vi phạm pháp luật của họ.

“Chúng tôi yêu cầu từ đây nhánh quyền xã, huyện, tỉnh Long An không nên xen vào nội bộ Tôn giáo, đồng thời cảnh báo nhóm người theo Cao Đài quốc doanh không được đến Thánh thất quấy rối nữa,” người dân nhắc nhở các chức sắc thuộc phái Cao Đài quốc doanh.

Đến 5 giờ chiều, CTS Châu xin dân làng và đồng đạo tha thứ và cho họ ra về.

Sự việc ở An Ninh Tây có thể làm đổi cách nhìn của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ về tình hình tự do tôn

giáo ở Việt Nam.

“Tại buổi họp cách đây hơn một tuần, chúng tôi đã báo cho ĐS Saperstein về một số diễn tiến tích cực mới đây trong chính sách của nhà nước Việt Nam đối với một số cộng đồng tôn giáo độc lập,” Ts. Thắng cho biết. “Tiếc rằng chỉ ít lâu sau thì sự việc ở Thánh thất An Ninh Tây đã xảy ra.”

Theo Ts. Thắng, trước khi lên đường đến Việt Nam, ĐS Saperstein đã tiếp xúc nhiều tín đồ và lãnh đạo thuộc các cộng đồng tôn giáo độc lập, trong đó có cả các tín đồ Cao Đài. Các buổi tiếp xúc này được diễn ra ở ngoài Việt Nam.

Ts. Thắng nhận xét rằng tự do tôn giáo ở Việt Nam đang là mối quan tâm lớn không những của Bộ Ngoại giao mà còn cả nhiều dân biểu và thượng nghị sĩ trong Quốc Hội Hoa Kỳ.

“Có lẽ chính quyền Việt Nam không nghĩ rằng quốc tế lại có thể biết được chuyện gì vừa mới xảy ra ở một địa phương hẻo lánh ở tận Long An,” Ts. Thắng nói. “Họ đã làm.”

Trong 2 năm 2014 và 2015, BPSOS đã hợp tác với 2 tổ chức bạn để huấn luyện mỗi năm 250 người thuộc các cộng đồng tôn giáo ở một số địa phương về cách báo cáo vi phạm.

“Họ đã thực hiện được khoảng 100 bản báo cáo theo đúng tiêu chuẩn LHQ,” Ts. Thắng giải thích. “Chỉ trong 3 ngày mà bản báo cáo về An Ninh Tây đã đến tay của ĐS Saperstein; điều này cho thấy mức hiệu quả của chương trình huấn luyện.”

Cả nhân viên Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ và Báo cáo viên Đặc biệt của LHQ về tự do tôn giáo đều đánh giá là các báo cáo do BPSOS chuyển đến họ có độ chính xác và phẩm chất cao hơn là ở các quốc gia khác mà họ nhận được.

“Năm nay chúng tôi sẽ đẩy mạnh việc huấn luyện để đào tạo 1 nghìn người mỗi năm,” Ts. Thắng cho biết.

<http://machsonghmedia.com>

CÔNG AN SÁCH NHIỀU THÔ BẠO VỢ MỤC SƯ NGUYỄN CÔNG CHÍNH

.....*Nguyễn Thiện Nhân 30-03-2016*.....

Sáng nay 30-3-2016 tại Gia Lai, chị Trần Thị Hồng, vợ mục sư Nguyễn Công Chính bị công an vây ráp, ép vào lề đường, vịn tay, bắt lên taxi giữa đường... khi chị đến điểm hẹn gặp phái đoàn Hoa Kỳ đặc trách về tự do tôn giáo.

Chị có cuộc hẹn lúc 10h sáng với phái đoàn đặc trách về tự do tôn giáo ở khách sạn Hoàng Anh Gia Lai, số 1 đường Nguyễn Tất Thành.

Lúc 9h30 sáng, chị và con trai 10 tuổi, còn 100m nữa đến điểm hẹn thì bị lực lượng công an không sắc phục chặn, ép chị vào lề đường, yêu cầu về trụ sở công an phường Hoa Lư. Chị Hồng không đồng ý đi về phường Hoa Lư.

Chị nói: “Tôi là công dân VN, tôi không vi phạm hay phạm tội gì, tôi có quyền đi bất cứ đâu trên đất nước VN”

Họ giới thiệu họ là công an tỉnh phụ trách tôn giáo. Chị nói: “Các anh không mặc sắc phục nên tôi không biết các anh là ai, tôi không nhận các anh là công an, mà tôi cũng không có việc gì phải về công an phường Hoa Lư, muốn tôi đi phải có giấy mời. Bây giờ tôi đang có cuộc hẹn với những người bạn của tôi, các anh không có quyền cầm tôi”.

Họ túm 2 tay chị vịn về phía sau lôi khỏi xe máy.

Vì trước quán café nên những thanh niên trong quán chạy ra can thiệp, mặt vụ liền rút thẻ ngành ra cho những người thanh niên xem. Một người thanh niên bảo rằng dù anh là ai mà hành xử phụ nữ và trẻ con như vậy là không được.

Có hàng chục mặt vụ (công an chìm) bố trí quanh chị, gần có, xa có, bên hông, trước mặt... Những công an không sắc phục giằng co với chị. Chị quyết không về công an phường Hoa Lư, nơi đã đánh đập chị nhiều lần. Chị Hồng nói thẳng là đến gặp phái đoàn phụ trách tự do tôn giáo.

Chị bị công an đẩy lên taxi, chị la lên liền bị bịt miệng. Chị bị chở về lại nhà, CA bao vây trước nhà.

Một lát sau phái đoàn Hoa Kỳ gồm 4 vị đã đến thẳng nhà chị hỏi thăm tình hình về tự do tôn giáo, về tình hình gia đình chị. Vì công an đã giữ chìa khóa nhà của chị nên chị phải đứng tiếp khách bên ngoài. Một lát sau, con chị đi học về, có chìa khóa riêng để mở cửa, chị mời 4 vị vào nhà tiếp chuyện. Chị tường trình sự việc vừa xảy ra cho 4 vị nghe, có một vị nói rất rành tiếng Việt. Bốn vị nhận xét rằng: “Cuộc gặp là công khai, công an chìm đến đứng trước nhà nghe ngóng như vậy rất mất lịch sự”. Công an vẫn trơ ra và lảng vảng để theo dõi suốt thời gian chị Hồng tiếp khách trong 2 tiếng đồng hồ. Bốn vị hứa qua cuộc gặp gỡ sẽ làm việc với những người cấp cao của chính quyền về việc công an vi phạm quyền đi lại của công dân và theo dõi xem chính quyền trả lời như thế nào.

Mục sư Nguyễn Công Chính bị kết án 11 năm tù giam với cáo buộc ‘phá hoại chính sách đoàn kết dân tộc’ theo điều 87 Bộ luật hình sự, đã chuyển trại 2 lần. Khi bị bắt ngày 28-4-2011, ông bị giam ở T20 ở Gia Lai. Năm 2013, sau phúc thẩm, công an mới cho ông gặp gia đình và chuyển qua Khu A, phân trại số 2, trại giam An Phước, huyện Phú Giáo, tỉnh Bình Dương.

TÙY VIÊN CHÍNH TRỊ LÃNH SỰ MỸ GẶP GỠ VỢ CỦA MS NGUYỄN CÔNG CHÍNH

Mặc Lâm, biên tập viên RFA
08-03-2016

Bị ngược đãi trong tù

Sáng hôm qua ngày 7 tháng 3 Bà Trần Thị Hồng vợ của mục sư Nguyễn Công Chính đang bị giam giữ từ 5 năm qua, đã gặp ông Garrett Harkins Tùy viên chính trị của tòa Tổng lãnh sự Hoa Kỳ tại Sài Gòn để trình bày về trường hợp của chồng Bà hiện vẫn thi hành bản án mà Bà cho là bất công. Mục sư Nguyễn Công Chính đang bị ngược đãi và có dấu hiệu hoảng loạn do tinh thần bị khủng bố liên tục trong trại giam.

Vào lúc 2 giờ chiều ngày hôm

nay 8 tháng 3 Bà Trần Thị Hồng cho chúng tôi biết nội dung cuộc gặp này như sau:

“Trong ngày 25 âm lịch tức là ngày 2 tháng Hai năm 2016 tôi và một số anh em trong giáo hội có đến thăm Mục sư Chính và biết được tình hình của ông đang bị đối xử rất khắc nghiệt trong trại giam. Ông đang bị biệt giam và bị gây khó dễ trong trại giam, đặc biệt những người quản giáo họ đối xử với ông rất tệ. Trong giáo hội chúng tôi ông Tổng thư ký là Mục sư Nguyễn Hoàng Hoa có làm bản tin và gửi đến Hội đồng Liên tôn cùng lên tiếng cho Mục sư Chính và phía Tổng lãnh sự họ có bản tin đó và họ muốn gặp tôi để trình bày sự việc xảy ra với Mục sư Chính và gia đình tôi hiện nay.

Họ hẹn tôi vào ngày 7 lúc 10 giờ sáng. Khi gặp một nhân viên của Đại sứ quán Hoa Kỳ thì tôi cũng trình bày hết những sự việc xảy ra đối với bản thân Mục sư Chính. Trong suốt nhiều năm qua anh đã bị đàn áp tự do tôn giáo, rồi sách nhiễu đánh đập mục sư Chính rất nhiều lần và hiện nay anh bị bản án 11 năm và tính cho đến nay thì đã ở tù được 5 năm rồi nhưng chính quyền Việt Nam vẫn còn đàn áp trong trại giam.”

Trong khi Bà Hồng gặp nhân viên Tổng lãnh sự tại Sài Gòn thì công an tới nhà kiểm tra hộ khẩu, Những đứa con của Bà quá nhỏ và thật sự sợ hãi khi công an xuất hiện. Bà Hồng kể lại: “Khoảng 1 tiếng đồng hồ trước đây Tổng lãnh sự quán Hoa Kỳ vừa gọi cho tôi hỏi tôi vụ việc ngày hôm qua và hôm nay bị sách nhiễu bởi công an tỉnh Gia Lai thì tôi cũng đã trình bày hết những sự xảy ra đối với mẹ con tôi từ hôm qua tới giờ, Vào khoảng 12 giờ trưa nay có hai người an ninh lúc nào cũng kèm theo một bên tôi trong khi tôi đưa mấy đứa con nhỏ đi học họ kèm kẹp tôi không khác gì một tội phạm cả.”

Mục sư Nguyễn Công Chính bị bắt vào ngày 28-4-2011 và bị kết án 11 năm tù về tội “tuyên truyền chống phá nhà nước, gây mất đoàn kết dân tộc”, vi phạm điều luật 87 Bộ luật hình sự.

HÃY CHO THẾ GIỚI BIẾT

.....**Jonathan London 22-03-2016**.....

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Bánh trưởng Trung Quốc là một mối đe dọa trong suốt quá trình tồn tại của Việt Nam. Tuy không mới so với lịch sử của dân tộc Việt Nam, bản chất và phạm vi của mối đe dọa từ Trung Quốc hiện nay là thực sự kỳ lạ theo kinh nghiệm của người Việt Nam đang sống trên toàn thế giới hiện nay. Việt Nam và thế giới đã chịu đựng đủ với chủ nghĩa đế quốc. Cái mà cả Việt Nam lẫn thế giới cần hiện nay là tiêu chuẩn quốc tế về hành vi mà tất cả các quốc gia đều phải tuân thủ. Không có các chuẩn mực quốc tế, chúng ta thiếu cơ sở vững chắc để đảm bảo các quyền cơ bản như quyền con người trong phạm vi nội địa của mọi quốc gia hoặc là quyền tự do hàng hải giữa các quốc gia. Thiếu các chuẩn mực quốc tế, chúng ta phải đối mặt với sự hỗn loạn, bạo lực, và bấp bênh.

Thực tiễn trước các nguy cơ

Khắp Việt Nam người dân đã sáng suốt thức tỉnh trước thực tế là Trung Quốc, hàng xóm vĩnh cửu của đất nước, hiện đang được lãnh đạo bởi một chính quyền tân đế quốc hướng về mở rộng lãnh thổ, đã công khai coi thường chuẩn mực quốc tế, và đang cố gắng để thôn tính một vùng lãnh thổ rộng lớn với một sự kiêu ngạo và tự mãn quá là kinh ngạc. Đối với giới lãnh đạo của Việt Nam, cách cư xử của Bắc Kinh có nghĩa là mối quan hệ giữa hai nước đang ở tình trạng khủng hoảng liên tục. Ngay cả những người lãnh đạo Việt Nam có quan niệm lãng mạn về tình đoàn kết với Trung Quốc cũng không thể bỏ qua những gì các "đồng chí tốt" phương Bắc đang làm.

Với việc Tập Cận Bình thể hiện xu hướng Phát-xít ở trong nước và chiến thuật ngày càng trắng trợn ở nước ngoài, với nền kinh tế bị mất hàng trăm tỷ vốn khả dụng, toàn thế giới tự hỏi: điều gì đang xảy ra ở Trung Quốc? ông Tập Cận Bình là người thế nào? tại sao ông ta trở nên hung hăng thế? và có thể làm gì để khôi phục lại cảm giác an toàn cho khu vực đã rơi vào một cuộc chạy đua vũ tốn kém và không cần thiết vì những hành động của Bắc Kinh? Khi Tập Cận Bình nói rằng Trung Quốc và Việt Nam có chung định mệnh, chúng ta chỉ có thể hy vọng rằng ông ta sai hoặc định mệnh này không liên quan gì đến ông ta.

Chúng ta không nên đánh giá quá

cao sự phản xét tốt của lãnh đạo Trung Quốc. Chúng ta cũng không nên đánh giá quá cao khả năng người dân đại lục có tư duy phê phán độc lập về lãnh đạo đất nước và sự khôn ngoan trong hành vi của họ. Ngày nay, những khác biệt quan điểm dù nhẹ nhàng bao nhiêu đang bị tiêu diệt một cách có hệ thống để những kẻ "dân tộc chủ nghĩa" thổi bùng tâm lý về các cuộc chiến "khả thắng" như là phương tiện để áp đặt một trật tự bất hợp pháp trong khu vực. Tình hình chính trị ở bên trong TQ hiện nay đáng báo động và là một mối đe dọa cho sự ổn định trong khu vực.

Người ta có thể kỳ vọng rằng Bắc Kinh không quan tâm đến việc gây ra chiến tranh với Hà Nội. Có thể vậy, nhưng rõ ràng họ cố ý làm chủ bất hợp pháp vùng biển Đông của VN và áp đặt các quy tắc ngang ngược trên biển và trên không. Vấn đề mà VN, khu vực, và cả thế giới phải đối mặt không còn là đưa ra phản ứng mạnh mẽ mà là đưa ra như thế nào.

Đối phó với các nguy cơ

Trên thế giới, không một quốc gia nào có nhiều kinh nghiệm đối phó với Trung Quốc như Việt Nam. Tuy nhiên, Hà Nội có lẽ không thể đối phó với Bắc Kinh một mình. Hơn nữa, chính sách "làm bạn với tất cả các nước" của Hà Nội, một cách tiếp cận hợp lý trong thời bình, hiển nhiên không còn phù hợp với nhu cầu của đất nước hiện nay. Thông thường thì không một quốc gia nào sẵn sàng ra tay giúp Việt Nam trừ phi lợi ích của chính mình bị đe dọa, bị làm hại hoặc các giá trị mà đất nước và người dân của họ đang trân trọng bị coi thường. Một lẽ tự nhiên và tốt đẹp cho Việt Nam là gần gũi hơn với Mỹ, Nhật Bản hay Hàn Quốc, nhưng các nước này sẽ chỉ hỗ trợ khi bản thân Việt Nam được coi là một quốc gia xứng đáng được hỗ trợ khi Bắc Kinh hành động.

Nếu không có sự hỗ trợ quốc tế, chính sách hành động như là 'em trai' Trung Quốc của Việt Nam vừa không hiệu quả vừa nguy hiểm. Vấn đề không phải là Trung Quốc không thể là bạn, anh hay chị của Việt Nam mà là không nước nào nên tôn trọng, thích ứng và để cho nước hàng xóm bắt nạt. Không tình bạn hay tình đồng minh nào có thể được xây dựng dựa trên bắt nạt. Bắt nạt khiến niềm tin chiến lược bị ném ra ngoài cửa sổ và không thể có lại niềm tin cho đến khi Bắc Kinh thay đổi thái độ.

Nhưng những gì Hà Nội và nhân dân Việt Nam có thể làm thực tế là gì? Trong khi người ta có thể hy vọng rằng TQ sẽ dần chủ hóa hoặc ít nhất là đảo ngược tiến trình đến một chế độ độc tài, niềm hy vọng đó có vẻ khá xa vời vì Tập dường như đang mong muốn đạt vị trí hoàng đế. Khả năng nhiều hơn là VN và người dân sẽ phải đối mặt với có thêm ít nhất là vài chục năm sống cùng với một chế độ độc tài bành trướng.

Không làm gì hoặc chỉ làm những việc nhỏ bên lề chắc chắn là một lựa chọn. Nhưng điều này đã được dùng và đã thất bại trong việc đưa ra bất kỳ ngăn chặn hiệu quả nào và thậm chí không làm chậm lại thói hung hăng của TQ trên biển – vì vậy, lựa chọn này ít nhất là không hiệu quả. Tiếp tục không làm gì thì sẽ phải tiếp tục đóng vai trò của một “em trai”, tiếp tục được hưởng sự bảo trợ và hối lộ ở những nơi có thể, tiếp tục mỉm cười trong khi bị coi thường, và tiếp tục quay mặt làm ngơ với biển Đông.

Khả năng đó tiếp tục diễn ra trong tương lai là có thật. Nhưng để nó diễn ra nghĩa là đặt dấu chấm hết cho sự độc lập của Việt Nam và rất có khả năng sẽ bùng phát tình trạng phản kháng chính quyền phổ biến trong giới tinh hoa như những gì đã thúc đẩy cuộc cách mạng chống thực dân của Việt Nam. Cần phải nhận ra rằng, mặc dù một số quyết định bí mật và thỏa thuận giao dịch ngầm có thể hấp dẫn với một số người, nhưng có thể không lợi lộc hoặc quả cáp nào được chấp nhận. Bắc Kinh đã cho thấy ý định và mục đích là chiếm toàn bộ các đảo có thể chiếm và xử dụng chúng để kiểm soát toàn bộ biển Đông Nam Á.

Như vậy Hà Nội cần phải mạnh mẽ điều chỉnh lại các chiến lược đối phó ngắn hạn, trung hạn và dài hạn của mình. Điểm đầu tiên cần thực hiện ngay bây giờ là thời gian hành động. Trong khi lãnh đạo của Việt Nam đã bày tỏ niềm tự hào về kiểu lãnh đạo tập thể của mình, lãnh đạo đất nước cần phải đáp ứng nhanh chóng và tài tình để đối phó với các nguy cơ. Người ta hy vọng Bộ Chính trị và Trung ương tiếp thu ý kiến từ những người tài năng nhất của đất nước. Nhưng tôi e rằng điều này không xảy ra.

Những gì VN cần và những gì khu vực cần từ Việt Nam là đẩy mạnh ngoại giao hợp lý và cởi mở, kết hợp thiện chí với kiên quyết phản đối kẻ hàng xóm hung hăng bắt nạt, và hơn cả là sẵn sàng và dũng cảm để khai thác sức mạnh lớn nhất nhưng đang bị kìm nén: sự hào hức của người

dân để tham gia cộng đồng các quốc gia dân chủ, chính danh và được quốc tế tôn trọng. Người dân Việt Nam không tìm kiếm một thỏa thuận ngầm với Bắc Kinh hay trở thành một nước chư hầu kiểu mới.

Tại sao cải tổ trong nước là chìa khóa thành công

Hy vọng duy nhất của Việt Nam để được tồn tại và phát triển, như một nước dân chủ bình thường là làm những gì mà ông Bùi Quang Vinh, vị Bộ trưởng bộ Kế hoạch Đầu tư sắp mãn nhiệm được nể trọng rộng rãi nhưng được ghi nhận không đầy đủ, đã gợi ý: thúc đẩy cải cách chính trị cơ bản. Chỉ một VN tuân thủ các chuẩn mực quốc tế ở trong nước mới được hỗ trợ trên trường quốc tế. (Hãy hỏi người dân Hàn Quốc và Đài Loan xem họ có đồng ý không.) Nếu VN dân chủ hóa theo cách thức và tốc độ mà người dân quyết định thì có thể nâng cao chất lượng sinh hoạt chính trị trong nước, và đoàn kết nhân dân trong nước một cách chưa từng thấy.

Điều tốt lành là hàng triệu người Việt cùng đồng quan điểm này. Những người này bao gồm một số các nhà lãnh đạo hàng đầu của Đảng, hàng chục Ủy viên Trung Ương, hàng chục ngàn đảng viên có chức vụ, và một lực lượng không đếm xuể người dân trong và ngoài nước. Nhưng mặc cho khát vọng thay đổi thì quan điểm lạc quan về khả năng thay đổi bị hạn chế bởi ý nghĩ và thực tế là lãnh đạo Đảng vẫn bám quá nhiệt tình vào các tư tưởng lạc hậu.

Việt Nam phải lựa chọn tương lai chính trị của riêng mình. Giới phân tích hàng đầu trong nước và bạn bè quốc tế hầu như nhất trí hoàn toàn rằng chìa khóa để mở tiềm năng kinh tế và xã hội của đất nước dựa trên tăng thêm chứ không phải là hạn chế dân chủ và đa nguyên. Nếu điều tiết hợp lý trên tinh thần cho và nhận, đa nguyên không phải là một mối đe dọa mà là sức mạnh. Đa nguyên không có nghĩa là biểu tình và bất ổn xã hội. Nó có nghĩa là cuộc tranh luận thực tế và mang tính xây dựng. Các cuộc biểu tình và bất ổn xã hội là kết quả của không đủ đa nguyên, của hạn chế quyền, và của tình trạng thiếu dân chủ hay dân chủ giả hiệu. Kỳ bầu cử Quốc hội sắp tới là một cơ hội vàng cho Việt Nam đi những bước mạnh mẽ và dũng cảm theo hướng này. Nếu những bước đi mạnh mẽ và dũng cảm không được thực hiện thì cần duy trì và tăng cường "áp lực mang tính xây dựng" để tạo đà cho một cuộc đổi mới có ý nghĩa.

Người Việt trong và ngoài nước đang lo lắng và thường nổi giận với

những gì họ xem là phản ứng không minh bạch và yếu của đất nước với những trò hề của Bắc Kinh. Đa số thấy rõ rằng các nhà lãnh đạo hàng đầu của Việt Nam và cụ thể là Bộ Ngoại giao cần có cách tiếp cận cởi mở và nhanh nhẹn hơn trong việc giao tiếp trên trường quốc tế và với quảng đại công chúng. Điểm cuối này đặc biệt quan trọng vì cho thế giới thấy một nước Việt Nam thống nhất nhờ duy trì trật tự và đoàn kết và ủng hộ rộng rãi của nhân dân tới các vị lãnh đạo có khả năng giao tiếp rõ ràng. Đoàn kết trong nước có tầm quan trọng mang ý nghĩa sống còn, nhưng tình đoàn kết không thể có được qua các giao tiếp chậm chạp, rối rắm và thậm thụt.

Tất nhiên là khó tưởng tượng hoàn cảnh khó khăn hơn mà lãnh đạo VN phải đối mặt như ngày hôm nay. Tuy nhiên, bài học cơ bản trong chính trị là anh không nên hay ít nhất không tỏ ra, là quay lưng lại với nhân dân mình đại diện mà kỳ vọng họ hết lòng ủng hộ anh. Có lẽ chính các phản hồi chậm chạp và thậm thụt của Hà Nội mà nhiều người Việt Nam nghi rằng Đảng đặt sự tồn tại hay độc quyền chính trị của mình trên tất cả các ưu tiên khác. Tôi không dám chắc là vậy.

Nhưng tôi đồng ý rằng Việt Nam cần có một cách tiếp cận thông minh và đa diện. Và VN cũng cần một cách tiếp cận về giao tiếp chuyên nghiệp hơn. Phải chấm dứt cách trả lời kiểu "lưỡi gổ" trong các cuộc họp báo. Nhân dân Việt Nam và thế giới cần các thông tin kịp thời và có ý nghĩa chứ không phải các tin chung chung về "tàu lạ" hay lặp đi lặp lại một châm ngôn vô ích và nhảm chán "Việt Nam có chủ quyền không thể tranh cãi". Chỉ đơn giản lặp lại các khẩu hiệu không phải là chiến lược hiệu quả.

Đường lối dũng cảm nơi quốc tế

Lựa chọn dũng cảm nhất trong quan hệ của Hà Nội với Bắc Kinh là đưa ra thông điệp, qua các lời nói và hành động được cân nhắc kỹ, rằng họ có ý định hợp tác toàn diện với Hoa Kỳ, Nhật Bản, Philippin, Singapore, Australia, Ấn Độ, Hàn Quốc (nếu nước này sẵn sàng) và các quốc gia khác trong việc đảm bảo rằng các vùng biển Đông Nam Á vẫn là vùng biển quốc tế như đã có bấy lâu nay và phải luôn được duy trì như vậy.

Khi chọn con đường này, chính sách ngoại giao và truyền thông của Hà Nội phải sắc nét và kịp thời hơn. Các nhà lãnh đạo cấp cao nhất phải nhường bước để các nhà lãnh đạo cấp thấp hơn và có uy tín quốc tế hơn có cơ hội phục vụ đất nước. Ví dụ, chúng ta hãy tự hỏi mình xem những

người nào trong Bộ chính trị của Việt Nam hiện nay có thể đại diện cho Việt Nam một cách tự tin, thành thạo, và hùng hồn trên một sân khấu quốc tế? Tôi chỉ thấy có một người như vậy và cha của ông ấy tên là Thạch. Để ông Phạm Bình Minh làm cái việc của mình hơn là níu ông ấy lại 5 năm nữa và để những người trẻ tuổi và ăn nói hoạt bát hơn có cơ hội đưa Việt Nam có cái tiếng nói rõ ràng cần thiết trên trường quốc tế.

Có thể nói rằng cuộc khủng hoảng về lãnh đạo của Việt Nam vẫn chưa được giải quyết đầy đủ nhưng nói một cách lịch sự và mang tính xây dựng hơn, đó chính là thông điệp mà bài viết này muốn chuyển tải. Lãnh đạo không thể và không nên có nghĩa là loại bỏ sự lựa chọn và biến các thành viên trẻ của Bộ Chính trị thành các con Rô-bốt bảo thủ rồi mới thấy đủ an toàn để dùng họ.

Bất kể tuyên bố chủ quyền của Việt Nam hợp pháp đến đâu thì mục đích cũng không là đối đầu với Bắc Kinh mà là đạt kết quả tốt nhất có thể. Có vẻ như Hà Nội cần phải: tiếp tục coi các vấn đề của mình và các vấn đề của khu vực Đông Nam Á như là một vấn đề quốc tế; tiếp tục mở rộng hơn nữa khả năng và phương thức đa dạng mà Mỹ và các nước khác có thể có đến thăm thường xuyên và sử dụng các căn cứ quân sự của Việt Nam bằng đường hàng không và đường biển để cho hành động cản trở của Trung Quốc tới các quốc gia khác khi truy cập bằng đường hàng không hoặc đường biển đến Việt Nam sẽ được xem là bất hợp pháp; hạn chế đến mức có thể các hành động khiến Bắc Kinh xem là gây hấn nhưng đồng thời cũng không ngần ngại làm những gì nằm trong quyền chủ quyền của Việt Nam; tăng cường hỗ trợ quốc tế về quyền của Việt Nam và của các nước khác trong khu vực hàng hải Đông Nam Á; và đưa Bắc Kinh ra Tòa án Công lý Quốc tế, và Tòa án Quốc tế về Luật Biển – đây không phải là một hành động đối đầu mà bởi vì Bắc Kinh để Việt Nam không có lựa chọn nào khác. Hơn nữa, đây là sự lựa chọn đúng.

Chúng ta ghi nhận trong thời gian vừa rồi cũng đã có những dấu ấn mà bao hàm Hà Nội đang làm những bước cụ thể. Trong đó có việc tàu RSS Endurance của Sing và Nhật có đến thăm Cam Ranh, và việc hai tư lệnh quân đội Mỹ vùng Thái Bình Dương thăm Việt Nam.

Rõ ràng rằng Bắc Kinh hiểu những điểm yếu cả Việt Nam và đã luôn khai thác những điểm yếu này. Thế nhưng cái "đăng tiên phong" của

Việt Nam lại luôn bám vào cái ảo ảnh về tình đoàn kết với Trung Quốc và đã, hoặc đúng hoặc sai, coi điều này có tầm quan trọng sống còn với sự tồn tại của mình. Nhưng họ đã nhượng bộ quá nhiều để nhận hỗ trợ từ Trung Quốc và ghi nhận từ Bắc Kinh. Bây giờ là thời điểm để thay đổi thói quen này. Chỉ khi thật sự độc lập và dân chủ hơn thì Việt Nam mới có thể sống trong hòa bình.

Việt Nam cần giải bớt sự lệ thuộc kinh tế mà họ tự tạo ra vào Trung Quốc. Trong khi kinh tế Trung Quốc phát triển hơn Việt Nam, Việt Nam vẫn có thể cải thiện vị trí cạnh tranh của mình bằng cách phát triển có chất lượng cao hơn, dựa vào việc thành lập và duy trì các chuẩn mực cao hơn về an toàn, chất lượng và hiệu quả cho các máy móc thiết bị họ xuất nhập khẩu, như Hoa Kỳ đã làm với ngành công nghiệp ô-tô chẳng hạn. Cải thiện tiêu chuẩn lao động sẽ hữu ích cho hình ảnh của VN. VN cũng phải phát triển giải pháp thay thế đáng tin cậy cho tình trạng phụ thuộc quá lớn hiện nay vào nguyên liệu từ Trung Quốc để làm hàng xuất khẩu của mình, và ở một mức nào đó nên loại bỏ những sản phẩm độc hại được nhập khẩu hợp pháp và bất hợp pháp, chẳng hạn như nguyên vật liệu cho nông nghiệp. Trong khi tương lai của thỏa thuận TPP không rõ ràng, chúng ta hy vọng rằng Tổng thống Hillary Clinton hay một đại diện của đảng Cộng hòa khác, ông Donald Trump, cuối cùng sẽ thông qua nó và hiệp ước TPP tạo động cơ cho VN đi theo con đường tăng trưởng có chất lượng cao nêu trên.

Đường lối dũng cảm trong nước

Cách tốt nhất để VN có thể tăng cường vị thế của mình ở nước ngoài là thực hiện những cải cách ở trong nước. Trong khi kỳ họp Quốc hội sắp tới của Việt Nam dự kiến khẳng định các vị trí lãnh đạo mà ngài Tổng Bí thư đã chuẩn bị thì tốt hơn đây nên là một dịp để đất nước thức tỉnh và đối mặt với những thách thức, bởi vì VN không thể chờ 5 năm nữa mà không tiến hành cải cách chính trị. Đảng và Quốc hội nói chung nên tránh bịt miệng những người bất đồng quan điểm và hạn chế có nhiều quan điểm mà nên khuyến khích bày tỏ ý kiến mang tính xây dựng trên tinh thần tranh luận dân chủ, thực thi nghĩa vụ công dân, và tình yêu với đất nước.

Người Việt Nam phải quyết định loại hình chính trị họ muốn. Nhưng về rõ ràng rằng chính trị ở Việt Nam không nên tiếp tục giấu diếm công chúng, duy trì các thủ tục cứng nhắc và phi dân chủ, hay lặp đi lặp lại

những khẩu hiệu được cắt gọt và "đúng đắn" đến mức thành vô nghĩa. Nền chính trị Việt Nam cũng không nên chỉ là bịt miệng bất đồng chính kiến và hạn chế ý kiến đa chiều.

Ngược lại, Việt Nam cần phải tìm cách để cho phép và khuyến khích mọi người tài trong chính phủ và xã hội dân sự thể hiện ý kiến của họ, bao gồm nhiều người thông minh và tài giỏi đang liên tục bị buộc tội vô căn cứ rằng có quan hệ với với các "thế lực thù địch". VN phải đối mặt với sự lựa chọn quan trọng về các vấn đề quan trọng và cần có một cuộc tranh luận sôi nổi và cởi mở. Hạn chế thảo luận/tranh luận và bày tỏ quan điểm trái chiều là vô cùng tai hại và làm cho các báo cáo về tình hình dân chủ trở nên khá lắm là lỗi bịch.

Hạn chế tranh luận không chỉ giới hạn tốc độ và phạm vi cuộc cải cách trong nước rất cần thiết, nó cũng tạo bất mãn trên diện rộng trong nhân dân Việt Nam và khiến họ hạ thấp quan tâm về các nhà lãnh đạo chính trị. Trong những thời gian này, Việt Nam cần có xã hội mà công dân được trao quyền, tự do báo chí, và một nền chính trị dân chủ hơn và đa nguyên hơn. Làm một số điều cụ thể để đề cập vấn đề này và tôi dự đoán toàn thế giới sẽ có những phản ứng hết sức tích cực. Hãy làm thử xem.

Tất nhiên là có rất nhiều điều cần phải được thực hiện về mặt quân sự, ngoại giao, và trên mặt trận ngoại giao là truyền đạt một thông điệp rõ ràng đến thế giới. Nhưng chúng tôi

dự kiến rằng trong cuộc bầu cử Quốc hội mới chúng ta không bỏ qua tầm quan trọng của việc xây dựng lòng tin giữa nhân dân VN về hệ thống chính trị. Về việc Quốc hội miễn nhiệm sắp bầu một chính phủ mới thì có lẽ không cần đề cập tại đây. Thay vì đó, tôi chỉ xin đề nghị một chính thể dân chủ thực sự văn minh, người dân phải có tiếng nói và đại biểu phải được bầu một cách dân chủ, minh bạch, công khai. Trong khi đó, quá trình bầu và những hành động của QH phải chứng tỏ sự khoan dung và tôn trọng các quan điểm chính trị khác nhau. Tranh luận mang tính xây dựng với các ý kiến trái chiều là cực kỳ quan trọng và tốt đẹp hơn nhiều so với bất kỳ sự đồng thuận giả hiệu nào mang danh nghĩa kỷ luật và lòng trung thành với cách thống trị lỗi thời.

Mọi người dân cũng như mọi quốc gia đều có quyền để sống dưới những điều kiện hòa bình và trong một thế giới mà trong đó chủ quyền của mọi người và mọi quốc gia đều được tôn trọng và bảo vệ. Vì thế, xin đề nghị trong thời gian tới, người dân Việt Nam và quốc gia Việt Nam hãy cho thế giới biết qua những hành động cụ thể thế nào và tại sao VN đang phấn đấu để nâng cao những quyền dân chủ trong nước và thế nào và tại sao Việt Nam xứng đáng được quốc tế hỗ trợ tại thời điểm quan trọng này trong lịch sử của đất nước. Tôi thấy đó chính là phẩm chất của ước mơ người dân Việt Nam.

Jonathan London

"Đừng có chờ đợi thái độ chống Trung Quốc từ nhà cầm quyền Cộng sản VN" —Bùi Tín 21-03-2016—

Tôi luôn theo dõi kỹ tình hình chính trị trong nước để nhận biết tình hình đúng như nó có, tránh khỏi những lầm lẫn. Hiện có một luồng nhận thức, một mong ước rằng cuối cùng thì lãnh đạo Cộng sản Việt Nam sẽ tỉnh ngộ, nhận ra không có con đường nào khác là cải cách chính trị mạnh mẽ theo hướng thực hiện dân chủ, nhân quyền, đồng thời về đối ngoại từ bỏ sự ràng buộc quá sâu và phụ thuộc mãi vào Bắc Kinh, nghĩ rằng họ là láng giềng hùng mạnh có thể nuốt chửng ta bất cứ lúc nào. Đi cùng con đường thoát Trung là thực hiện liên minh toàn diện với các nước cường quốc dân chủ như Hoa Kỳ, Nhật Bản, Philippin, Malaysia, Indonesia, Ấn Độ, Liên Âu...

Trong nước, có quan điểm cho rằng lãnh đạo có hai nhóm: nhóm thân Trung Quốc là cánh Nguyễn Phú Trọng và nhóm thân Hoa Kỳ là cánh Nguyễn Tấn Dũng. Nhóm ông Dũng đã bị nhóm ông Trọng loại bỏ bằng nhiều thủ đoạn phi pháp và vi hiến, nhưng vẫn còn ảnh hưởng nhất định nào đó cho đến khi bàn giao quyền lực giữa "Tứ trụ" cũ và "Tứ trụ" mới. Phe ông Trọng đang thừa thắng đẩy nhanh cuộc bàn giao ở thượng đỉnh quyền lực, lo rằng trong vài tháng trước mắt tình hình có thể sẽ giằng co nguy hiểm. Do đó Bộ Chính trị mới muốn ép Quốc hội sắp hết nhiệm kỳ phải sắp xếp xong "tứ trụ" mới trong phiên họp cuối 23/3 này, bàn giao trước thời hạn hiến định các chức vụ cao nhất, dù cho Quốc hội mới chưa được bầu.

Quyết định này mang tính cách Nguyễn Phú Trọng, một nhà lãnh đạo kém tài nhưng do tình thế đưa đẩy được nhận chức vụ cao nhất. Ông tiêu biểu cho một con người hãnh tiến, hiểu biết thấp, nhưng khi được cầm cờ thì ngỡ rằng mình có tài nhất nước. Vậy mà có người vẫn nuôi hy vọng là dù giáo điều đến đâu, phe của ông Trọng cũng phải vỡ lẽ ra là bọn bành trướng Trung Quốc đang ngang nhiên được đăng chân lên đài đầu, phía Việt Nam càng quy lụy thì chúng càng lấn tới, để phe ông Trọng tỉnh ngộ, có ý định "thoát Trung", thoát cái tư thế phụ thuộc và tìm một liên minh mới mẻ hợp lòng dân chúng. Các công dân yêu nước vẫn còn hy vọng ở sự đổi hướng, từ ngã hần về phía Trung Quốc trong 26 năm qua, sang ngã hần sang phía các nước dân chủ đáng tin cậy, nhất là khi Hoa Kỳ đã tỏ ý rất rõ là "Hoa Kỳ đang rất cần Việt Nam cũng ngang bằng Việt Nam cần Hoa Kỳ".

Đã có nhiều chỉ dấu để hy vọng, như Việt Nam đang mua sắm nhiều vũ khí sát thương hiện đại, diễn tập hải chiến với hải quân Nhật Bản, mở rộng cảng Cam Ranh cho các tàu chiến Hoa Kỳ và Nhật Bản, phối hợp giữa hải quân Philippin và hải quân Việt Nam, nhận viện trợ quân sự của Hoa Kỳ để tăng cường phòng vệ bờ biển. Chỉ dấu rõ nhất là Hiệp ước TPP sẽ mang lại nhiều lợi ích và lợi thế cho Việt Nam về xuất nhập khẩu, đầu tư quy mô lớn, bảo hộ lao động. Rồi ông Trương Tấn Sang thấp hươu viếng nghĩa trang liệt sỹ vùng biên giới, và người phát ngôn Bộ Ngoại giao phản đối Trung Quốc mạnh mẽ hơn, và chuyến đi thăm Việt Nam của Tổng thống Barack Obama tháng 5 này với ý muốn hơi khác thường là được nói chuyện với dân chúng Việt Nam ngay tại quảng trường Ba Đình trước dinh Chủ tịch Nước để nhấn mạnh nền độc lập toàn vẹn của Việt Nam, chứ không nói chuyện trước Quốc hội như Tập Cận Bình.

Tôi cũng chia sẻ niềm hy vọng đó vì tin rằng dù sao ông Trọng và Bộ Chính trị mới cũng là người Việt Nam, có lương tri, có lòng yêu nước, thương dân ở mức nào đó, có

trí khôn, có tinh thần vô tư nhất định...

Nhưng tôi bỗng bồn chồn lo lắng gần như vỡ mộng và cụt hứng khi tình cờ đọc được một bài báo dài tiếng Pháp trên tạp chí có uy tín trong giới nghiên cứu Âu Mỹ, tạp chí Địa lý-Chính trị Herodote. Cây bút chủ lực của tạp chí là TS-Viện sỹ Benoit de Tréglodé, một chuyên gia uyên thâm về châu Á, nhất là Đông Nam Á. Ông từng sống ba năm ở VN khi còn Trường Viễn Đông Bác cổ (École Française d'Extrême-Orient). Hiện ông là Giám đốc Trung tâm nghiên cứu Đông Nam Á hiện đại (Institut de Recherche de l'Asie du Sud-d'Est contemporain). Ông đã viết nhiều sách về Việt Nam, như : "Anh hùng và Cách mạng ở VN", "Chủ nghĩa CS ở VN từ 1919 đến 1991", "Sự hình thành một Nhà nước đảng trị".

Trên số báo 175 (tháng 6/2015), ông có bài viết dài: "Viet Nam, le Parti, l'Armée et le Peuple: - l'emprise politique à l'heure de l'ouverture" (Việt Nam, Đảng, Quân đội và Nhân dân: Duy trì sự chi phối chính trị trong giờ mở cửa"), khi Đại hội XII của đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN) đang được chuẩn bị.

Sau đây tôi chỉ xin giới thiệu một ý chính trong phần kết luận rất tinh tế của Benoit de Tréglodé. Đó là nhận định của tác giả về mối quan hệ giữa hai đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) và ĐCSVN hiện nay. Ông chỉ ra mối quan hệ chặt chẽ giữa cơ quan Tình báo Hoa Nam của TQ và với Tổng cục II của Nhà nước VN. Ông cho rằng mối quan hệ này ràng buộc hai nước một cách chặt chẽ đến mức nguy hiểm, và theo nhiều giới quen biết, đảng CS Trung Quốc đã bỏ ra 15 tỷ đôla để vận động, mua chuộc giới lãnh đạo CSVN. Ông cho rằng "những lời trách móc TQ bằng miệng có vẻ gay gắt của chính quyền VN thật ra chỉ để gây hỏa mù" và ông kết luận chắc nịch: "Đừng có chờ đợi thái độ chống TQ đến từ giới cầm quyền VN hiện nay!". Theo ông, "không có điều gì xảy ra ở VN mà không có dấu ấn chính trị của Trung Quốc và không chịu ảnh hưởng của đảng

CSTQ". Tất cả các việc khác chỉ là những động tác giả. Ông cũng cho rằng Việt Nam là một nhà nước cảnh sát, Bộ Công an có 6 Tổng cục lớn, riêng Tổng cục Cảnh Sát có 1,2 triệu người, với A 42 là cơ quan chuyên giám sát giới truyền thông, duy trì thái độ Bắc thuộc.

Benoit de Tréglodé viết: "Các nhà lãnh đạo VN hiểu rằng 4 vị trí cao nhất - Tổng bí thư, Thủ tướng, Chủ tịch Nước, Bộ trưởng Quốc phòng cần có sự thỏa thuận của ĐCSTQ". Ông nói rõ thêm: "TQ phải trả giá cao trong chuyện vận động hành lang này. Một số nhà quan sát cho rằng TQ đã chi 15 tỷ đôla theo các hình thức: đầu tư, dự án hợp tác, viện trợ và tiền đưa thẳng cho các nhà lãnh đạo". Tác giả khẳng định: "Mỗi nhà lãnh đạo VN muốn ở vị trí quyền lực cần có hai điều then chốt: quan hệ tốt với Trung Quốc và có tiền để dứt lốt trong cơ chế".

Về nạn tham nhũng, Benoit de Tréglodé nhận xét: "Ở VN cũng như ở TQ, các chức quyền trong bộ máy Nhà nước, kể cả trong quân đội và trong khu vực kinh tế, đều mua bằng tiền, coi đó là chất keo gắn bó họ với nhau".

Tác giả nói rõ thêm: "Qua hai khóa cầm quyền, ông Thủ tướng đã luôn luôn cần gây ảnh hưởng để có được đa số trong Quốc hội, theo một số nhà quan sát, cái giá trả cho mỗi đại biểu (trong số 498 đại biểu) là chừng 100.000 đôla". Để mua mỗi ủy viên TƯ đảng (175 ủy viên) phải trả cao hơn. Còn mỗi ủy viên trong Bộ Chính trị (16 ủy viên) ước chừng lên đến 1 triệu đôla.

Tôi còn nhớ đúng 2 năm trước, Trung tướng Đặng Quốc Bảo, nguyên Hiệu trưởng trường Kỹ thuật quân sự và Trưởng ban Khoa giáo Trung ương đã nhận định: "Chúng ta phải có hẳn một cuộc liên minh mới. Trung Quốc lòng tham vô độ, không khéo ta sẽ từng bước trở thành bộ phận của Trung Quốc. Vì nói phải ngả theo TQ để được yên là chủ nghĩa đầu hàng, chủ nghĩa thất bại. Ngả theo TQ thực chất là bán nước! (trả lời phỏng vấn trên mạng Dân Làm Báo, 5-2013).

Để xem phiên họp cuối của

Quốc hội 23/3 tới và phiên đầu của Quốc hội mới có ra tuyên bố gì về TQ hay không, có dám lên án mạnh tương xứng với hành động ngang ngược lần tới của chúng, và có dám ngỏ ý định đưa vấn đề biển Đông ra Tòa án quốc tế, như Philippin đã làm từ 2 năm rồi, hay không. Một QH bán nước, một Bộ Chính trị bán nước, một chính phủ bán nước lấy 15 tỷ đôla thì có còn giá trị chính đáng, chính danh gì trước nhân dân ta và trước công luận thế giới?

Dù sao, tôi vẫn mong nhận định của học giả hàng đầu về "VN học" B.de Tréglodé trên đây sẽ có thể sai. Chỉ trong vài tháng nữa mọi sự sẽ sáng tỏ. Hãy quan sát kỹ và chuẩn bị đáp án thích hợp cho bài toán chính trị nóng bỏng của đất nước.

Indonesia không hèn không nhục

.....**Ngô Nhân Dụng 23-03-2016**.....

Tàu đánh cá Việt Nam vẫn tiếp tục bị tàu hải giám của Trung Cộng tấn công, hoặc những "tàu lạ" nhưng có viết chữ Tàu cướp phá. Chúng dùng những thủ đoạn giống nhau: đánh đập các ngư dân Việt, vào buồng lái đập phá hệ thống điện đàm, cướp đi tất cả lương thực cùng với số hải sản bắt được. Những hành động tàn bạo này đã diễn ra từ mấy chục năm, chính quyền Cộng sản vẫn cam tâm chịu nhục, bỏ mặc các ngư dân cho bọn "cướp biển" cướp bóc và nhiều lần bắn giết. Hải quân của quốc gia không dám lộ mặt bảo vệ dân chúng của mình. Chính phủ không dám làm thủ tục kiện chính quyền cướp biển trước các tòa án quốc tế.

Trong khi đó, chính phủ Indonesia đã chứng tỏ họ quyết bảo vệ hải phận và danh dự quốc gia. Họ sử dụng cả vũ lực, ngoại giao và luật pháp quốc tế. Không những dám đối đầu trực tiếp với Trung Cộng, Indonesia còn dùng biện pháp mạnh trước mọi vụ xâm phạm hải phận do bất cứ quốc gia nào.

Ngày Thứ Ba, chính phủ Đài Bắc đã chính thức phản đối vụ hai tàu đánh cá Đài Loan bị một tàu Indonesia đuổi, bắn trong vùng eo biển Malacca, giữa Indonesia và

Singapore. Đài Bắc biện luận rằng dù ngư phủ của họ vô tình đánh cá bất hợp pháp trong "vùng kinh tế" của Indonesia, thì cũng không vì thế mà sử dụng vũ lực vì họ không gây ra một thiệt hại nào khác.

Vụ đụng chạm giữa Đài Loan và Indonesia có thể sẽ được giải quyết dễ dàng, khi Indonesia giải thích lý do tàu tuần tiểu hải phận của họ dùng biện pháp mạnh. Bởi vì Indonesia đã đụng độ nặng với Trung Cộng trước đó mấy ngày. Buổi tối ngày Thứ Bảy vừa qua, tàu tuần duyên của Bộ Hàng hải và Ngư nghiệp Indonesia bắt được một tàu đánh cá Trung Cộng trong vùng kinh tế 200 hải lý quanh đảo Natuna, phía Bắc đảo Borneo. Nhân viên tuần cảnh đã bắt thuyền trưởng và thủy thủ chiếc tàu Trung Cộng,

và kéo chiếc tàu của họ về đảo Natuna, làm bằng chứng. Nhưng một chiếc tàu Hải giám của Trung Cộng đã bám theo, và đến nửa đêm thì tiến đến gần tàu Indonesia trong phạm vi hải phận 12 hải lý. Sau đó, tàu Hải giám Trung Cộng đã ép vào sườn chiếc tàu đánh cá để đẩy nó tuột ra ngoài, rồi kéo đi luôn.

Sau hành động "cướp" chiếc tàu bị bắt này, Ngoại trưởng Retno Marsudi đã phản ứng mạnh mẽ. Chính phủ Indonesia đã đưa giấy đòi đại sứ Trung Quốc tại Jakarta Tạ Phong (Xie Fen, 谢锋) phải đến trình diện để nghe lời phản kháng. Trong cùng ngày, phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Trung Cộng cũng lên tiếng yêu cầu Jakarta trả tự do cho tám thủy thủ và thuyền trưởng của họ bị bắt.

Điểm đặc biệt trong hành động của chính phủ Jakarta là họ đã đề cho bà Susi Pudjiastuti, bộ trưởng Hàng hải và Ngư nghiệp mở cuộc họp báo ngay trong ngày Chủ nhật, cho biết chính bà sẽ triệu tập ông đại sứ Trung Quốc tới nghe phản đối việc "cướp tàu"; còn bà Retno Marsudi, bộ trưởng Ngoại giao tới ngày hôm sau mới lên tiếng. Trong cuộc họp báo ngày Thứ hai, phó tư lệnh Hải quân Indonesia cho biết sẽ

huy động các tàu lớn để hỗ trợ cho các tàu tuần tiểu của Bộ Ngư nghiệp. Bà Susi Pudjiastuti gần đây đã được dư luận dân chúng hoan nghênh vì các tàu tuần duyên thuộc bộ của bà đã thi hành nhiệm vụ bắt các tàu đánh cá lậu, bảo vệ hải phận quốc gia sốt sắng hơn trước. Bà Susi đã trở thành một ngôi sao trong chính phủ của Tổng thống Joko Widodo. Một bộ trưởng Ngư nghiệp lên tiếng công kích chính quyền TC, bà đã vượt ra ngoài các thủ tục ngoại giao, nhưng lại càng được dân Indonesia ngưỡng mộ.

Phản ứng của chính phủ Indonesia trước hành động cướp lại chiếc tàu đánh cá của Trung Cộng cho thấy Jakarta đã thay đổi đường lối trong cách đối phó với Trung Cộng. Trước đây, Indonesia đã nhiều lần "đụng" với các hành động lấn lướt của Trung Cộng, nhưng họ đã chọn đường lối mềm dẻo, hòa hoãn. Trung Cộng đóng một vai trò quan trọng trong nền ngoại thương của Indonesia, một trong các nước nhập cảng từ Indonesia nhiều nhất, trong đó có các nguyên liệu như dầu dừa và than đá. Gần đây hai nước đã ký thỏa hiệp trao cho các công ty Trung Quốc xây dựng đường xe lửa cao tốc giữa thủ đô Jakarta và Bandung, thủ phủ tỉnh Tây Java.

Vì vậy, nhiều lần chính phủ - không phản đối khi có đụng độ với Trung Cộng. Thí dụ, một chiếc tàu đánh cá bất hợp pháp bị bắt vào năm 2013, nhưng khi bị tàu Trung Cộng dùng súng máy uy hiếp thì tàu tuần duyên Indonesia đã phải thả cả thuyền lẫn người. Nhưng từ năm 2014, Jakarta đã hành động cương quyết hơn, bắt các ngư phủ vi phạm lãnh hải của họ và đánh chìm tàu đánh cá bất hợp pháp. Sau khi đắc cử trong một cuộc bỏ phiếu gay go, Tổng thống Joko Widodo, thường được dân gọi thân mật là "Jokowi," đi thăm Nhật Bản, đã chính thức lên tiếng phủ nhận giá trị của "cửu đoạn tuyến" (đường chín đoạn) mà Trung Cộng vẽ ra trong vùng Biển Đông nước ta. Trên bản đồ, khu vực đường chín đoạn này không đụng chạm vào hải phận Indonesia kể cả quần đảo Natuna mà Trung Cộng phải chính thức xác nhận, sau khi

Indonesia dọa sẽ đưa ra tòa nếu Trung Cộng không rút lại yêu sách về chủ quyền đối với các đảo này.

Tháng Mười năm 2015, Tổng thống Joko Widodo sang Hoa Kỳ gặp Tổng thống Obama, trong dịp này Indonesia nhắc lại chính sách đối với đường chín đoạn. Chính phủ Indonesia cũng ủng hộ lập trường của Mỹ không công nhận các hòn đảo nhân tạo của Trung Cộng và nhờ Mỹ giúp xây dựng lực lượng tuần duyên hiện đại.

Thái độ mới gần đây của chính phủ Indonesia được thể hiện trên nhiều mặt. Ngoài hành động đưa tuần duyên hoạt động tích cực hơn, lời hứa hẹn của hải quân sẽ đem tàu súng lớn tới hỗ trợ các tàu tuần duyên, bà Bộ trưởng Bộ Ngư nghiệp Susi Pudjiastuti còn nói rằng "Indonesia có thể sẽ đưa vụ tranh chấp với Trung Cộng ra tòa án quốc tế về luật biển."

Hành động phản kháng mạnh mẽ của chính phủ Indonesia trong tuần này cũng phù hợp với thái độ mới của các nước Đông Nam Á. Trước đây các nước này thường né tránh không muốn làm mất lòng Bắc Kinh. Nhưng trong tuần trước, ông Hishammuddin Hussein, bộ trưởng quốc phòng nước này đã tuyên bố rằng các nước Đông Nam Á cần hợp tác chống lại kế hoạch bành trướng của Trung Cộng trong vùng biển chung này. Các nước Đông Nam Á không thể kiên nhẫn trước các hành động mỗi ngày một hung hăng của Bắc Kinh. Đây là một cơ hội tạo một liên minh Đông Nam Á ngăn chặn Trung Cộng bành trướng.

Nhưng đảng Cộng sản Việt Nam cho tới nay vẫn ngoan ngoãn không dám tỏ ra độc lập đối với các "đồng chí anh em" của họ. Ngư dân bị cướp, bị giết nhưng hải quân không được phép bảo vệ dân! Cũng không dám nhờ tòa án quốc tế xét xử những tranh chấp từ nửa thế kỷ nay. Họ còn chịu nhục đến độ cấm dân không được tưởng niệm các chiến sĩ hy sinh khi chống Trung Cộng xâm lăng! Chưa bao giờ nước Việt Nam lại chịu nhục nhã như vậy trước bá quyền phương Bắc!

CHƯA BẦU ĐÃ VỤ KHÔNG

+++++Phạm Trần 17-03-2016+++++

"Một thành viên đoàn giám sát, Tiểu ban an ninh, trật tự, an toàn xã hội của Hội đồng bầu cử Quốc gia đã đưa ra nhận định: Kỳ bầu cử đại biểu Quốc hội và HĐND lần này so với năm 2011 có nhiều điểm mới, đã hình thành "phong trào tự ứng cử". Theo thông tin của tiểu ban an ninh, đứng sau một số trường hợp tự ứng cử có tổ chức phản động trong nước và nước ngoài hỗ trợ, thậm chí cung cấp tài chính để vận động, tranh thủ số phiếu của cử tri.

Thành viên này cũng cho biết sẽ có một số trường hợp tự ứng cử sẽ không có trong danh sách bầu cử sau các vòng hiệp thương."

Báo chí bên Việt Nam đã đồng loạt đưa tin như thế trong số báo ra ngày 15-03-2016 khi viết về buổi làm việc giữa Đoàn giám sát của Hội đồng bầu cử quốc gia do Phó Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc, Phó chủ tịch thường trực Hội đồng dẫn đầu với thành phố Hà Nội về kết quả triển khai công tác bầu cử.

Tin này cho biết có tất cả 47 người tự ứng cử tại Hà Nội, nhưng "thành viên trong đoàn giám sát" lại "không nêu cụ thể trường hợp nào."

Ông ta còn được các báo trích lời nói rằng: "Sẽ có một số trường hợp tự ứng cử phải đưa khỏi danh sách sau các vòng hiệp thương... Lúc đó chắc chắn một số trường hợp bị loại sẽ cho là không dân chủ. Họ sẽ vận động, lôi kéo cử tri không tham gia bầu cử hoặc đi bầu cử nhưng không bầu cho ai cả".

Tiết lộ một tin quan trọng liên quan đến tư cách của ứng cử viên Quốc hội khóa 14, sẽ bầu ngày 22-05-2016, như thế mà "không nêu cụ thể trường hợp nào" là phạm tội vu khống vô căn cứ.

Tội vu khống được quy định, hướng dẫn tại điều 156 Bộ luật hình sự số 100/2015/QH13 ngày 27 tháng 11 năm 2015, cụ thể như sau:

1. Người nào thực hiện một trong các hành vi sau đây, thì bị phạt tiền từ 10.000.000 đồng đến 50.000.000 đồng, phạt cải tạo không giam giữ đến 02 năm hoặc phạt tù từ 03 tháng đến 01 năm:

a) Bịa đặt hoặc loan truyền những điều biết rõ là sai sự thật nhằm xúc phạm nghiêm trọng nhân phẩm, danh dự hoặc gây thiệt hại đến quyền, lợi ích hợp pháp của người khác;

b) Bịa đặt người khác phạm tội và tố cáo họ trước cơ quan có thẩm

quyền.

2. Phạm tội thuộc một trong các trường hợp sau đây, thì bị phạt tù từ 01 năm đến 03 năm:

a) Có tổ chức;
b) Lợi dụng chức vụ, quyền hạn;
c) Đối với 02 người trở lên;
d) Đối với ông, bà, cha, mẹ, người dạy dỗ, nuôi dưỡng, chăm sóc, giáo dục, chữa bệnh cho mình;
đ) Đối với người đang thi hành công vụ;
e) Sử dụng mạng máy tính hoặc mạng viễn thông, phương tiện điện tử để phạm tội;

g) Gây rối loạn tâm thần và hành vi của nạn nhân từ 11% đến 45%;

h) Vu khống người khác phạm tội rất nghiêm trọng hoặc đặc biệt nghiêm trọng.

3. Phạm tội thuộc một trong các trường hợp sau đây, thì bị phạt tù từ 03 năm đến 07 năm:

a) Vi động cơ để hèn;
b) Gây rối loạn tâm thần và hành vi của nạn nhân 46% trở lên;
c) Làm nạn nhân tự sát.

4. Người phạm tội còn có thể bị phạt tiền từ 10.000.000 đồng đến 50.000.000 đồng, cấm đảm nhiệm chức vụ, cấm hành nghề hoặc làm công việc nhất định từ 01 năm đến 05 năm.

Như vậy rõ ràng, lời nói của viên chức đảng, không nêu tên, nhưng là "thành viên đoàn giám sát, Tiểu ban an ninh, trật tự, an toàn xã hội của Hội đồng bầu cử Quốc gia" đã chạm đến nhiều người, hay tất cả 47 người tự ứng cử vào Quốc hội. Nếu ông ta không có bằng chứng trình cho Ủy ban Bầu cử thành phố Hà Nội thì ông ta đã phạm tội vu khống.

Và nếu Hội đồng bầu cử Quốc gia cử nhầm mất loại bỏ những người tự ứng cử theo "văn bản miệng" của viên chức này thì từ ông Chủ tịch Hội đồng Nguyễn Sinh Hùng, đương kim Chủ tịch Quốc hội khóa 13, trở xuống cùng phạm động đồng lõa vu khống theo Luật hình sự.

Đây là hành vi vi phạm luật nghiêm trọng chứ không phải là thói quen ăn bữa và nói càn của nhiều viên chức có chức có quyền trong đảng cầm quyền Cộng sản Việt Nam như vẫn xảy ra mà không hề bị trừng phạt.

Trong trường hợp của những người tự ứng cử đã bị cáo buộc vu vu thì đó là hành động "xúc phạm nghiêm trọng nhân phẩm, danh dự

hoặc gây thiệt hại đến quyền, lợi ích hợp pháp" của họ.

Người cán bộ của Hội đồng bầu cử Quốc gia (HĐBCQG), nếu không chứng minh được lời tố cáo của mình thì ông ta đã "bịa đặt người khác phạm tội và tố cáo họ trước cơ quan có thẩm quyền" là Ủy ban Bầu cử thành phố Hà Nội và HĐBCQG.

Viên chức này cũng đã "lợi dụng chức vụ, quyền hạn" khi đưa ra lời tố cáo vu vơ như thế. Ông ta cũng đã tiếm quyền của Mặt trận Tổ quốc, cơ quan có trách nhiệm tổ chức "hiệp thương" để chọn người ra tranh cử, khi ông biết trước rằng "sẽ có một số trường hợp tự ứng cử sẽ không có trong danh sách bầu cử sau các vòng hiệp thương."

Ai cho ông cái quyền sinh sát này, hay chính ông đã xác nhận chuyện "hiệp thương" cũng chỉ bày ra cho có vậy thôi chứ mọi việc đã quyết cả rồi?

Đòi làm rõ, lên án quy chụp

Vì vậy, ít nhất cũng đã có 3 người tự ứng cử Quốc hội khóa 14 là Tiến sỹ Nguyễn Quang A, bà Đặng Bích Phượng và Tiến sỹ Nguyễn Xuân Diện đã gửi thư yêu cầu làm rõ thông tin "Tổ chức phản động đứng sau một số người ứng cử Quốc hội" tới Hội đồng bầu cử Quốc gia và Ủy ban bầu cử thành phố Hà Nội.

Theo tin của website "Vận động Ứng cử Đại biểu Quốc hội 2016" thì "Tiến sỹ Nguyễn Quang A đã đến trực tiếp Hội đồng bầu cử Quốc gia số 22 Hùng Vương, để gặp ông Nguyễn Sinh Hùng, ông Nguyễn Xuân Phú, ông Huỳnh Ngọc Sơn để yêu cầu làm rõ thông tin tổ chức phản động họ là ai? Tiểu ban an ninh dựa trên cơ sở nào? ứng viên nào được tổ chức phản động tài trợ? v.v... Theo các ứng viên tự do, không thể quy chụp tất cả các ứng viên như thế được, tiểu ban an ninh, giám sát bầu cử cần phải nó rõ, chỉ ra trường hợp cụ thể."

Thư khiếu nại của Tiến sỹ Nguyễn Xuân Diện viết: "Tôi là Nguyễn Xuân Diện; CMTND: 011293117, do Công an Hà Nội cấp ngày 16-5-2012; địa chỉ: 201, B8 TT Kim Liên, quận Đống Đa, TP Hà Nội; một trong 47 người tham gia tự ứng cử đại biểu Quốc hội khóa XIV, nhiệm kỳ 2016-2021.

Tôi ứng cử đại biểu Quốc hội với mong muốn cống hiến sức lực và trí tuệ của mình vào công cuộc xây dựng và phát triển đất nước theo hướng trở thành một quốc gia tự do, dân chủ, xã hội công bằng và văn minh.

Thế nhưng, tôi đã rất sốc khi đọc thông tin dưới đây trên trang báo điện tử VNExpress, ngày 15-3-2016, trong

bài viết có tựa đề "Tổ chức phản động đứng sau một số người ứng cử Quốc hội"

Là một trong 47 người tự ứng cử tại Hà Nội, tôi rất bức xúc khi đọc các thông tin trên. Tôi tự hỏi, vì sao việc "hình thành phong trào tự ứng cử" lại có thể bị thành viên của Hội đồng Bầu cử Quốc gia nhận định như thế khiến cho "kỳ bầu cử lần này phức tạp hơn", trong khi đó là một việc rất tốt, rất cần được khuyến khích, bởi nó mở rộng quyền tự do của người dân, đặc biệt là quyền tham gia chính trị?

Tôi cũng tự hỏi: "một số người có sự ủng hộ của tổ chức phản động trong nước, nước ngoài" là thế nào vậy? Tổ chức phản động đó là tổ chức nào, và một số người có sự ủng hộ đó là những ai?

Trên phương diện luật pháp, điều khoản nào trong luật định nghĩa một tổ chức là phản động? Có những căn cứ pháp lý nào để xếp loại, đánh giá một tổ chức là phản động?

Ông Nguyễn Xuân Diện thắc mắc: "Tôi thật sự không thể hiểu nổi thành viên nọ có động cơ gì khi phát biểu những điều trên với báo chí, một cách hết sức hàm hồ, vô căn cứ, vô luật pháp. Đây là điều không thể chấp nhận được ở một người có vai trò "thành viên đoàn giám sát, Tiểu ban an ninh, trật tự, an toàn xã hội của Hội đồng Bầu cử Quốc gia.

Cách phát biểu hàm hồ như vậy khiến tôi có suy nghĩ. Phải chăng vì e ngại các ứng cử viên độc lập có thể trở thành đại biểu Quốc hội, mà thành viên nọ tìm cách dựng chuyện, chụp mũ chung chung cho các ứng viên, để giảm thiểu khả năng trúng cử của họ.

Với những tâm tư đó, tôi đề nghị Tiểu ban an ninh, trật tự, an toàn xã hội của Hội đồng Bầu cử Quốc gia nêu ra và chỉ rõ:

– Ai, cá nhân nào "có sự ủng hộ của tổ chức phản động trong nước, nước ngoài đứng ra vận động bầu cho họ, thậm chí cung cấp tài chính để vận động" theo như bài báo của VNExpress nêu?

– Tổ chức phản động trong nước, nước ngoài đó là tổ chức nào? Căn cứ vào đâu, cơ sở pháp lý nào mà họ bị đánh giá là "phản động"?

Nhằm đảm bảo thông tin thông suốt, "đảm bảo các điều kiện thuận lợi để mọi công dân thực hiện đầy đủ quyền ứng cử, bầu cử", "kiến quyết đấu tranh chống mọi luận điệu xuyên tạc, âm mưu, hoạt động phá hoại cuộc bầu cử"... như Chỉ thị 51-CT/TW ngày 04-01-2016 của Bộ Chính trị đã nêu rõ, tôi rất mong đề nghị trên đây của tôi được đáp ứng".

Vẫn theo tin của website "Vận động Ứng cử Đại biểu Quốc hội 2016" thì trong số những người tự ứng cử đại biểu Quốc hội trên cả nước (Hà Nội, Sài Gòn, Đồng Nai, Đà Nẵng, Đà Lạt...), có những người sau đây đã nộp hồ sơ:

1- Nguyễn Quang A. 2- Nguyễn Thị Kim Anh. 3- Phan Văn Bách. 4- Nguyễn Xuân Diện. 5- Hoàng Văn Dũng. 6- Nguyễn Đình Hà. 7- Nguyễn Thủy Hạnh. 8- Nguyễn Việt Hưng. 9- Lê Văn Luân. 10- Đỗ Việt Khoa. 11- Đỗ Nguyễn Mai Khôi. 12- Nguyễn Kim Môn. 13- Nguyễn Đình Nam. 14- Nguyễn Trang Nhung. 15- Phan Văn Phong. 16- Ngô Xuân Phúc. 17- Đặng Bích Phượng. 18- Bùi Minh Quốc. 19- Kim Tiến. 20- Nguyễn Văn Thanh. 21- Nguyễn Tường Thụy. 22- Đỗ Anh Tuấn. 23- Trần Đăng Tuấn. 24- Phạm Văn Việt. 25- Nguyễn Công Vượng

Danh sách này được cập nhật vào 17h ngày 13-3-2016 nhưng không đầy đủ, so với con số 47 người tự ứng cử ở Hà Nội và 50 ở Sài Gòn.

Tại sao chống tự ứng cử?

Nhằm đối phó với phong trào tự ứng cử của những người nổi tiếng đòi dân chủ, tự do cho Việt Nam, báo Quân đội Nhân dân (QĐND) đã đứng đầu chiến dịch chống phá liên tục từ đầu năm 2016.

Trong bài viết "Cẩn tỉnh táo trước những thủ đoạn phá hoại cuộc bầu cử Quốc hội khóa XIV", ngày 22-02-2016, QĐND viết: "Cần phải thấy rõ: với họ việc "tự ứng cử" không nhằm tham gia cuộc bầu cử với ý thức trách nhiệm của một công dân, mà chỉ với một mục tiêu duy nhất là gây rối, phá hoại cuộc bầu cử mà thôi. Chính họ cũng đã nói ra điều này, họ viết: Tự ứng cử là nhằm "Thực thi quyền ứng cử của mình, để phá bỏ "các thủ tục", "mưu mẹo phi dân chủ" được thiết kế trong các khâu của quy định hiện hành như Hội nghị cử tri...". Thực tế cho thấy tất cả những điều họ tung trên mạng chỉ nhằm xuyên tạc, bôi nhọ chế độ ta nói chung, Hiến pháp và pháp luật về bầu cử của Nhà nước ta nói riêng. Và mục tiêu cụ thể của họ là gây rối cuộc bầu cử vào sắp tới."

Khi nói về "Trang tin chính thức về kỳ bầu cử đại biểu Quốc hội Việt Nam 2016" (Vận động Ứng cử Đại biểu Quốc hội 2016) của các nhà báo tự do trong nước, tờ QĐND đã vạch lá tìm sâu trong bài "Một kiến nghị trái Hiến pháp", ngày 07-03-2016 như sau:

"Trên mạng xã hội facebook gần đây xuất hiện một trang tự nhận là "Trang tin chính thức về kỳ bầu cử đại biểu Quốc hội Việt Nam 2016. Nơi

cung cấp các thông tin hữu ích về ứng cử, bầu cử dành cho các ứng viên tự do và cử tri". Tuy nhiên, trang này không nêu rõ thuộc về một tổ chức hay cá nhân nào, hoạt động vì mục đích gì. Đặc biệt, nội dung của trang gần như trái ngược với tuyên bố của nó là "cung cấp thông tin hữu ích về ứng cử và bầu cử" mà chỉ đăng tải rất nhiều bài viết chứa đựng nội dung xuyên tạc, chống phá Đảng, Nhà nước."

Bài của QĐND nói thêm: "Trang này xuyên tạc bầu cử đại biểu Quốc hội. Họ kích động: 'Cuộc bầu cử đại biểu Quốc hội 2016 lần này, đứng trên mặt Đảng mà xét, sẽ chẳng có thay đổi gì, vì cơ chế là do Đảng đề ra, luật là do Đảng đề ra, nhân sự, quản chúng cũng là do Đảng chỉ định, thuê mướn để diễn trò'. Họ cho rằng, đây là dịp duy nhất trong vòng 5 năm tới để 'tham gia vào nền chính trị của Đảng, không phải để hy vọng sẽ thay thế được Đảng, mà đơn giản là để vạch trần 'màn kịch dân chủ của Đảng'. Họ bày tỏ rõ ý định phá hoại cuộc bầu cử: 'Hãy tranh cử để ít nhất là làm cho Đảng phải mệt hơn, tổn tiền đối phó'".

Trong thực tế đảng CSVN đang bối rối trước cách vận động tranh cử bằng "báo mạng" (facebook) của phong trào tự ra ứng cử ở trong nước.

Từ trước tới nay, những người được đảng chọn cho ra ứng cử qua hình thức "hiệp thương" (hay chọn trước) của Mặt trận Tổ quốc không được phép đi vận động tranh cử như ở các nước dân chủ. Thậm chí họ cũng chẳng cần phải có chương trình tranh cử để vận động cử tri nên người dân đi bầu chỉ biết đảng bảo bỏ cho ai thì bỏ người ấy, chẳng ai dám chống lại.

Đó là hình thức "đảng cử dân bầu" đã nhảm chán, phản dân chủ và đi ngược lại trào lưu tiến hóa của nhân loại. Vì thế, khi phải đối diện với hình thức vận động tranh cử thật sự tự do và dân chủ hơn của những người tự ra ứng cử vào Quốc hội, qua cách dùng Internet để phổ biến rộng rãi chương trình tranh cử thì đảng cuống lên lo đối phó.

Báo QĐND ngày 7-3-2016 phê bình: "Thực chất cái gọi là 'vận động tranh cử qua mạng'? Cùng với việc tung tin, bài có nội dung xấu thì những trang mạng này còn tiến hành 'vận động ứng cử qua mạng' cho một số người tự ứng cử. Trong đó, hoạt động tương đối rầm rộ là 'xui' người tự ứng cử thu thập chữ ký ủng hộ hoặc đăng hình ảnh chứng minh thư lên trang cá nhân của người tự ứng

cử để bày tỏ sự ủng hộ."

Rồi báo này hỏi: "Việc làm này thực chất để làm gì?"

QĐND tự giải thích theo tuồng tích cũ: "Theo đại diện Ủy ban Trung ương MTTQ Việt Nam, các quy định của pháp luật hiện hành không yêu cầu người ứng cử phải thu thập chữ ký ủng hộ của cử tri hay thu thập thông tin ủng hộ trên mạng.

Ông Nguyễn Hạnh Phúc, Tổng thư ký Quốc hội, Chủ nhiệm Văn phòng Quốc hội, cho biết: Việc vận động bầu cử được tiến hành dân chủ, công khai, bình đẳng, đúng pháp luật, bảo đảm trật tự an toàn xã hội. Người ứng cử đại biểu Quốc hội, HĐND ở đơn vị nào thì thực hiện vận động bầu cử tại đơn vị bầu cử đó. Thời gian vận động bầu cử được bắt đầu từ ngày công bố danh sách chính thức những người ứng cử (25 ngày trước ngày bầu cử) và kết thúc trước thời điểm bỏ phiếu 24 giờ. Về hình thức vận động bầu cử, Luật Bầu cử đại biểu Quốc hội và đại biểu HĐND quy định hai hình thức: Gặp gỡ, tiếp xúc với cử tri tại hội nghị tiếp xúc cử tri ở địa phương nơi mình ứng cử và thông qua phương tiện thông tin đại chúng chính thống."

Có nghĩa là chuyện ứng cử và bầu cử đã có "nhà nước lo" từ kênh tổ chức tiếp xúc với cử tri, nhưng có mấy người đến dự, cho đến việc thông tin cũng phải qua báo đài nhà nước cho đúng khuôn phép như trước đây.

Vì vậy báo QĐND đã lên án gắt gao một số người tự ứng cử, qua các cuộc vận động trên Facebook, đã đòi thay đổi Hiến pháp, đặc biệt cần xóa bỏ Điều 4 Hiến pháp dành độc quyền lãnh đạo nhà nước và xã hội cho đảng CSVN.

Bài báo viết: "Trang mạng xã hội 'Vận động ứng cử đại biểu Quốc hội 2016' chỉ là một trang facebook, không nêu thuộc về một tổ chức hay cá nhân nào nhưng hiện đang hoạt động như một tờ báo điện tử. Trang này còn ngang nhiên tiến hành cử người xưng là 'phóng viên' đi phỏng vấn một số người tự ứng cử, trong đó phần lớn là những nhân vật 'xã hội dân sự'. Sau khi phỏng vấn, các clip hoặc bài viết sẽ được đăng lên trang như một bài báo và tán phát đi nhiều trang khác, trong đó 'cài' vào những nội dung xấu.

Chẳng hạn, trong hai bài phỏng vấn một luật sư tự ứng cử, người xưng là phóng viên đều đặt câu hỏi đại ý: "Theo ông có cần xóa bỏ Điều 4 của Hiến pháp để cho cuộc bầu cử được tiến bộ hơn không?". Người trả lời, tuy không trực tiếp nêu quan điểm

nhưng cũng lòng vòng viện dẫn là phải thay đổi, qua đó thực chất phủ nhận vai trò lãnh đạo của Đảng được hiến định trong Hiến pháp."

Rõ ràng trang báo điện tử của những nhà báo "Lề dân" ở trong nước đang làm cho Ban Tuyên giáo Đảng điên cái đầu trong cuộc bầu cử Quốc hội vào ngày 22-05-2016.

Do đó, tờ QĐND đã công khai yêu cầu phải điều tra và xử lý "Trang tin chính thức về kỳ bầu cử đại biểu Quốc hội Việt Nam 2016" (Vận động Ứng cử Đại biểu Quốc hội 2016).

Báo này viết: "Dù trang mạng kia không phải là cơ quan báo chí, cũng không phải là trang tin điện tử tổng hợp nhưng lại hoạt động báo chí, cử người đi phỏng vấn, viết bài, cung cấp nhiều thông tin sai sự thật, có nội dung xấu về bầu cử đại biểu Quốc hội. Đây là sai phạm cần được xác minh, làm rõ, xử lý nghiêm."

QĐND cũng trích dẫn Chỉ thị số 51-CT/TW ngày 4-1-2016 của Bộ Chính trị về cuộc bầu cử đại biểu Quốc hội khóa XIV và bầu cử đại biểu HĐND nhiệm kỳ 2016-2021 đã chỉ thị phải: "Ngăn chặn mọi hành vi lợi dụng dân chủ, vi phạm pháp luật về bầu cử. Kiên quyết đấu tranh chống mọi luận điệu xuyên tạc, âm mưu, hoạt động phá hoại cuộc bầu cử, lợi dụng bầu cử để gây rối an ninh, trật tự."

Họ còn không ngần ngại kêu gọi: "Các cơ quan chức năng, trực tiếp là cơ quan an ninh cần sớm điều tra, làm rõ các hành vi sai phạm của trang mạng 'Vận động ứng cử đại biểu Quốc hội 2016' cùng một số trang khác và các đối tượng liên quan. Trong đó, cần điều tra làm rõ cả động cơ, việc làm của những người xưng là phóng viên, người cộng tác; không để tán phát thông tin xấu, 'gây nhiễu' và phá hoại bầu cử."

Như vậy rõ ràng là tuy Quốc hội chưa bầu mà Nhà nước đã tung ra chiến dịch vu khống để chống những người tự ứng cử vào Quốc hội.

Do đó lời cáo buộc vô căn cứ của đảng nói có "tổ chức phản động trong nước và nước ngoài hỗ trợ, thậm chí cung cấp tài chính để vận động, tranh thủ số phiếu của cử tri" đứng sau lưng những ứng cử viên độc lập, chẳng qua cũng chỉ để hù dọa chứ chẳng đánh lừa được ai.

Nỗ lực của đảng, vì vậy, chỉ làm cho cuộc bầu cử ngày 22/05/2016 tro

trên thêm. -/-

Phạm Trần

Không được loại ứng cử viên bằng cảm tính

Nguyễn Tường Thụy 21-03-2016

Với 96 người tự ứng cử ở Hà Nội và Sài Gòn vừa được Ủy ban Mặt trận Tổ quốc địa phương thông qua toàn bộ, cộng với danh sách ở các tỉnh khác thì số tự ứng cử năm nay không phải là nhiều. Điều đáng nói trong mùa bầu cử lần này là sự xuất hiện phong trào tự ứng cử của những người hoạt động trong các tổ chức xã hội dân sự, tạm gọi là những ứng cử viên độc lập. Nếu những ứng cử viên độc lập trước đây lẻ loi, đơn độc như Lê Quốc Quân, Nguyễn Văn Đài, Đỗ Việt Khoa... thì riêng ở Hà Nội lần này con số đó là 9 người: Nguyễn Quang A, Đặng Bích Phương, Nguyễn Thúy Hạnh, Nguyễn Tường Thụy, Phan Văn Phong, Nguyễn Đình Hà, Đỗ Việt Khoa, Phạm Chí Thành.

Việc có vẻ "dĩ hòa vi quý", dễ dàng thông qua 100% ứng cử viên ở Hiệp thương vòng 2 chưa thể gọi là thắng lợi của những người tự ứng cử. Tất cả mọi cam go, thậm chí khốc liệt nhất vẫn còn nằm ở phía trước: tổ chức lấy ý kiến của cử tri ở nơi ứng cử viên cư trú và hiệp thương vòng 3.

*

Nếu bầu cử ở Việt Nam tiến hành theo đúng tinh thần dân chủ, chỉ căn cứ vào pháp luật và không có sự can thiệp của các thế lực thì chẳng có gì đáng nói. Những thủ đoạn loại ứng cử viên độc lập ở các khóa trước khiến họ ám ảnh đến tận bây giờ. Công dân Việt Nam có quyền tự ứng cử đại biểu Quốc hội. Thế nhưng khi họ tự ứng cử thì lại tạo nên một làn sóng đối phó với họ bằng đủ mọi thủ đoạn từ tinh vi đến hèn hạ. Những thủ đoạn ấy đã thể hiện ngay từ khi ứng cử viên mới tuyên bố, chưa kịp làm hồ sơ cho đến lúc này như bôi nhọ ứng cử viên trên mạng, nhận xét tùy tiện, trái luật vào lý lịch, câu giờ cho đến hết hạn nộp hồ sơ...

Luật sinh ra để điều chỉnh mọi lĩnh vực của đời sống xã hội, điều chỉnh hành vi của con người. Vì vậy, việc tổ chức bầu cử, từ việc xác nhận lý lịch, nhận hồ sơ, hiệp thương, lấy ý kiến cử tri, tổ chức bầu rồi kiểm phiếu phải căn cứ vào pháp luật, chứ không phải theo cảm tính.

Luật Tổ chức QH qui định tiêu chuẩn của đại biểu quốc hội như sau:

1. Trung thành với Tổ quốc, Nhân dân và Hiến pháp, phấn đấu thực hiện công cuộc đổi mới, vì mục tiêu dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh.

2. Có phẩm chất đạo đức tốt, cần, kiệm, liêm, chính, chí công vô tư,

gương mẫu chấp hành pháp luật, có bản lĩnh, kiên quyết đấu tranh chống tham nhũng, lãng phí, mọi biểu hiện quan liêu, hách dịch, cửa quyền và các hành vi vi phạm pháp luật khác.

3. Có trình độ văn hóa, chuyên môn, có đủ năng lực, sức khỏe, kinh nghiệm công tác và uy tín để thực hiện nhiệm vụ đại biểu Quốc hội.

4. Liên hệ chặt chẽ với Nhân dân, lắng nghe ý kiến của Nhân dân, được Nhân dân tín nhiệm.

5. Có điều kiện tham gia các hoạt động của Quốc hội.

Vì vậy, bất cứ một sự đánh giá nào, từ đâu đối với ứng cử viên đều phải lấy tiêu chuẩn đại biểu quốc hội ra để so sánh. Đưa ra một nhận xét nào cũng cần phải tính đến trước hết là điều đó có trái với tiêu chuẩn đại biểu quốc hội hay không. Sau đó là nhận xét ấy có cơ sở hay không.

Ví dụ, UB xã Vĩnh Quỳnh nhận xét về tôi "có lời nói và việc làm không ủng hộ chủ trương, chính sách của Đảng, pháp luật của Nhà nước". Chưa nói đến việc ghi thêm phần nhận xét là trái luật nhưng rõ ràng tiêu chuẩn đại biểu quốc hội không có chuyện phải "ủng hộ chủ trương, chính sách của Đảng, pháp luật của Nhà nước". Ngược lại, đại biểu quốc hội cần phải biết và dám phản biện chính sách của Đảng và nhà nước nếu chính sách, chủ trương ấy là sai lầm. Nếu không, quốc hội chỉ bầu ra được những nghị gậy.

Trên thực tế, các bộ luật, kể cả Hiến pháp luôn bị thay đổi vì nó không phù hợp. Pháp luật, đường lối của Đảng, chính sách của Nhà nước đâu khải khuôn vàng thước ngọc mà cứ phải ủng hộ, không dám phản biện nó. Nếu đó là khuôn vàng, thước ngọc thì đất nước ta đâu đến mức bê bết ra như thế này.

Ví dụ khác: nhận xét của phường Lý Thái Tổ vào lý lịch ứng cử viên Nguyễn Đình Hà rằng anh đã "12 lần tụ tập đông người" (đi biểu tình chống Trung Cộng). Trước hết cần phải xem việc biểu tình có trái luật không, nghị định 38/2005/CP có vi hiến không hoặc có thể dùng nó để điều chỉnh quyền công dân được ghi trong Hiến pháp không. Kể cả khi ứng cử viên vi phạm thật đi chẳng nữa cũng phải xem, qui định bị xử lý từ mức nào trở lên thì được coi là không đủ tiêu chuẩn ứng cử đại biểu quốc hội. Ví dụ không thể căn cứ vào một lần anh ta vượt đèn đỏ rồi kết luận không đủ tiêu chuẩn đại biểu Quốc hội được.

Sau đó lại phải căn đến các biên bản hay hình ảnh, xem 12 lần ấy anh ta tụ tập như thế nào, vào thời gian nào, chứ không thể nhận xét khơi khơi như thế được. Trên thực tế, có rất nhiều người bị công an Hoàn Kiếm bắt khi đang đi cùng 2,3 người, đang ngồi ghế đá, thậm chí công an còn sục cả vào quán cà phê để bắt. Có lần hai cháu học sinh phổ thông ở Hà Đông bị công an bắt trên đường về chỉ vì trước đó các cháu đứng nói chuyện với tôi tại Bờ Hồ. Việc nhận xét ứng cử viên bị công an cảnh cáo cũng cần phải xem xét tính pháp lý của quyết định ấy. Công dân phạm luật hay công an phạm luật mà không dám đưa quyết định cho người bị cảnh cáo?

Mọi việc liên quan đến tổ chức bầu cử đều phải minh bạch, rõ ràng, có căn cứ, chứ không thể ai thích nhận xét công dân thì nhận xét. Cha mẹ có thể nhận xét con cái ngoan hay hư, chứ mấy vị chủ tịch, phó chủ tịch phường xã đâu phải cha mẹ dân. Đối với nhân dân mà làm như thế vừa trái luật lại vừa hỗn hào. Tai hại hơn nữa khi những vị đó không vì lợi ích của đất nước, của nhân dân mà chỉ lấy lợi ích của đảng hay phe nhóm nào đó làm tiêu chuẩn đánh giá phẩm chất đạo đức của mỗi người.

Những việc làm tùy tiện như trên vừa nói lên trình độ hiểu biết pháp luật quá non kém vừa nói lên sự lạm, lộng quyền và tâm địa đen tối của cán bộ, nhân viên, chiến sĩ trong bộ máy nhà nước. Ông Đào Văn Bình, Phó chủ tịch Ủy ban Mặt trận tổ quốc Việt Nam còn "dọa": "Khi thực hiện đưa về tổ dân cư nhận xét, để xem những ứng viên đó có chấp hành pháp luật hay không". Cần phải hiểu rằng, đưa ứng cử viên về tổ dân phố là để lấy tin nhiệm của cử tri, có thể biết thêm thêm về lối sống, đạo đức của ứng cử viên đó. Còn việc chấp hành pháp luật như thế nào thì đã có trong hồ sơ của công an. Không nghe lời hay phản đối một ông chủ tịch, một bà bí thư đâu có phải nói lên việc có chấp hành pháp luật hay không.

*

Gần đây có một số phát ngôn mà dư luận, kể cả báo chí nhà nước và những người có trọng trách phản đối hay không đồng tình như "một số người có sự ủng hộ của tổ chức phản động trong nước, nước ngoài đứng ra vận động bầu cho họ, thậm chí cung cấp tài chính để vận động". Thông tin này được một thành viên trong đoàn giám sát công tác bầu cử do ông Nguyễn Xuân Phúc dẫn đầu, nêu nhận định của Tiểu ban an ninh Hội đồng bầu cử quốc gia. Không đồng

tin với nhận định này, Thiếu tướng Lê Mã Lương cho rằng: *"Không nên nói một cách chung chung như vậy. Nếu chỉ ra được thì nói, còn không thì không nên nói vì sẽ ảnh hưởng đến người tự ứng cử"*.

Còn ông Nguyễn Túc, Chủ nhiệm Hội đồng Tư vấn các vấn đề văn hoá xã hội của UB TƯ MTTQ Việt Nam nói ông hơi sững sốt khi mà đang vận động người dân tự ứng cử, thì lại nói có tổ chức phản động đứng sau. Ông cho rằng kiểu đưa thông tin chung chung, không chỉ rõ cụ thể ai khiến những người tự ứng cử chung bị ảnh hưởng: *"Cách làm này dường như muốn hạn chế quyền làm chủ của nhân dân, xúc phạm đến những trường hợp tự ứng cử chân chính, đặc biệt là giới nhân sĩ, trí thức họ là người có tự trọng cao rất bất bình với kiểu thông tin này"*.

Tiến sĩ Nguyễn Quang A và Ts Nguyễn Xuân Diện lập tức gửi thư đến Hội đồng bầu cử quốc gia yêu cầu làm rõ việc này.

Rõ ràng, đây là một nhận xét hồ đồ, không có căn cứ. Để chứng minh vấn đề này, Tiểu ban an ninh Hội đồng Bầu cử quốc gia cần phải làm rõ những nội dung sau:

- Thế nào là phản động? Những tổ chức phản động là tổ chức nào?
- Các tổ chức này cung cấp tài chính cho ứng cử viên nào với số tiền là bao nhiêu?
- Bằng chứng để khẳng định hai điều trên.
- Việc các ứng cử viên nhận tiền của các tổ chức này vi phạm điều nào của luật pháp hay tiêu chuẩn đại biểu Quốc hội.

Nói thế để biết, khi phát ngôn, đánh giá vấn đề gì cần hết sức thận trọng, chứ không phải thích nói xấu ai thì cứ việc tưởng tượng ra. Tôi dám chắc tiểu ban này không thể trả lời được.

Bà Đào Thanh Hương, Chủ tịch Ủy ban Hòa bình Hà Nội thì cho rằng một số người tự ứng cử không nghiêm túc, ứng cử đại biểu QH kiểu chơi chơi. Vậy xin bà chỉ ra đó là ai, chứ bà không thể nói khơi khơi được.

Bà Hương còn nói: *"Việc ai bước được vào vòng 3 (hiệp thương) thì khi đó TRÍ TUỆ của chúng ta"* (tôi nhấn mạnh chữ TRÍ TUỆ).

Đúng là những người tham gia hiệp thương rất cần phải có trí tuệ, hơn nữa cần có phẩm chất. Tôi thì lo ngại rằng, những người có kém trí tuệ, kém phẩm chất lại ngồi với nhau để quyết định sinh mạng chính trị của người có trí tuệ, có phẩm chất.

*

Công việc bầu cử mới đi được 1/3

chặng đường. Phải có sự công khai, minh bạch trong các bước tiếp theo. Đặc biệt, việc loại ai ở vòng 3 cần phải có mặt ứng cử viên để đối chất, chứ không thể để một số người ngồi quyết định loại họ ra trong khi họ không hiểu lý do gì. Tôi nghe nói luật sư Võ An Đôn năm 2011 bị loại ra ở vòng 3 mà không hiểu tại sao, chỉ biết rằng *"nghe những người tham dự kể lại là họ đầu tổ và nói xấu tôi dữ lắm"*.

Điều đáng khích lệ là mùa kỳ bầu cử lần này, những ứng cử viên độc lập không còn lẻ loi. Họ được sự động viên, cổ vũ rất nhiều từ khối xã hội dân sự, truyền thông ngoài nước. Nhiều cán bộ có trọng trách cũng đã mạnh dạn phản đối những phát ngôn đi ngược lại tinh thần dân chủ như đã kể trên. Đặc biệt, báo chí khi đưa tin, mặc dù không bình luận nhưng nhiều trang báo cũng ngầm ủng hộ những người tự ứng cử khi họ bị cư xử bất bình đẳng. Qua cách giết tit, ta có thể thấy rõ điều này. Chỉ tiếc rằng, những cơn gió mát mẻ ấy vẫn còn hiếm hoi chưa đủ làm dịu đi không khí ngột ngạt trong mùa bầu cử năm nay.

19/3/2016

Khi nhà nước bôi nhọ nước nhà

.....**Canh Co 24-03-2016**.....

Báo chí chính thống nổi lên các bài viết theo đơn đặt hàng của Tuyên giáo vài ngày trước khi vụ án Ba Sàm Nguyễn Hữu Vinh mở ra, trong đó dựa vào cáo buộc vi phạm điều 258 cho rằng anh BS đã bôi nhọ nhà nước bằng những bài viết nhận định bi quan làm nản lòng người dân gây hình ảnh xấu cho chế độ.

Và khi phiên tòa mở ra, trở trêu thay chính nhà nước mới là kẻ bôi nhọ nước nhà. Một câu trả lời đầy cảm hứng cho ai có ý định chuẩn bị hồ sơ vào con đường phản động.

Nhà nước, một tập thể được người dân tin tưởng bầu lên làm lãnh đạo cho họ, có nghĩa rằng thay họ giải quyết, điều hành công việc của quốc gia sao cho mọi người sống và làm việc trong tinh thần trật tự và tôn trọng luật pháp. Cái nhà nước ấy ngoài việc bảo vệ lãnh thổ và ngoại giao với nước ngoài để tăng cường khả năng hòa nhập với quốc tế còn mang trọng trách làm cho dân giàu nước mạnh, mà cụ thể là phác thảo kế hoạch kinh tế, giáo

dục, an sinh và hàng trăm thứ khác để người dân yên tâm sống và làm việc. Nhưng có lẽ quan trọng nhất, nhà nước phải cùng nhân dân thượng tôn luật pháp, vì nếu không thì nhà nước ấy không đủ chính danh để giữ bất cứ vai trò gì trong công việc điều hành đất nước, ngay 1 nhà nước cấp nhỏ nhất là cấp xã.

Từng cá nhân trong bộ máy cầm quyền được trả lương đầy đủ cho mọi đóng góp của họ qua đồng tiền thu được từ thuế, từ nhân dân, từ những nhân tố nhỏ bé của xã hội để nuôi sống họ, những con người mà Việt Nam khiêm nhường gọi là đầy tớ của nhân dân. Vì vậy kể cả một thẩm phán, một chủ tọa phiên tòa, hay một viên trưởng Viện kiểm sát nhân dân tối cao cũng là người được dân trả lương để làm cái công việc bảo vệ pháp luật. Thẩm phán phải đủ năng lực và nhận thức để phân tích từng vụ án, con người, cũng như bằng chứng chống lại một

bị cáo. Khi thẩm phán bị mua chuộc hay tệ hơn, bị ra lệnh mà không thể cưỡng lại thì cái nhà nước ấy thực sự có vấn đề. Vấn đề lớn, rất lớn, lớn hơn tham nhũng, hơn cửa quyền và hơn mọi thứ tiêu cực trong một nhà nước pháp trị.

Vì Việt Nam không là một nhà nước pháp trị nên việc ra lệnh cho thẩm phán là việc nhỏ, nhỏ nhất trong tất cả mọi tiêu cực hàng ngày.

Ra lệnh chưa chắc ăn, trong các vụ án lớn như vụ Ba Sàm thu hút sự theo dõi quan sát của nước ngoài nhưng muốn cho người bị xử lãnh bản án cao nhất thì nhà nước phải cử một thẩm phán dốt nhất để điều hành phiên tòa, vì nếu lỡ để một thẩm phán hay chủ tọa phiên tòa bỗng dưng nhận ra việc làm của mình là bất nhân, cãi lại lệnh trung ương rồi sau đó ra sao thì ra... thì bế tắc quá.

Phiên tòa của anh Ba Sàm và chị Nguyễn Thị Minh Thúy là chiếc sân khấu hiện đại và bi hài nhất trong cái được gọi là nhà nước Việt Nam.

Tuy nó không có nhiều khán giả nhưng những hình ảnh, lời nói, cảm xúc của từng nhân vật đã được toàn thế giới biết tới qua các đại sứ quán Úc, Hoa Kỳ, Canada, EU... vì họ được tham dự và chứng kiến từ đầu. Đoàn Trang, một nhà báo, blogger nổi tiếng, trong khi phiên tòa diễn ra chị ngồi nhà vẫn bị công an tới dẫn đi. Chị viết trên facebook của mình những giòng chữ nhẹ nhàng mà thất ruột về cái ông chủ tọa phiên tòa hôm ấy, ông Ng. Văn Phở:

"Có một chi tiết mà những người không được vào dự phiên tòa "công khai" xử Anh Ba Sàm và Minh Thủy chưa biết, đó là: Hội đồng xét xử, với ngài thẩm phán Nguyễn Văn Phở, và hai hội thẩm viên già nua, đều là những người mù tịt về CNTT, về Internet, về blog và mạng xã hội..."

Họ thậm chí còn phát âm sai những từ mà ngay cả đứa trẻ cũng có thể đọc được, ví dụ gmail được các ngài đọc thành "GỜ MAI". Còn từ "wordpress" với họ thì quả là một thử thách.

Xử một người như Nguyễn Hữu Vinh, một tri thức, một blogger đi tiên phong trong việc dùng mạng Internet để khai dân trí, mà lại dùng những thẩm phán không sử dụng mạng và không biết đọc từ "wordpress", không đọc nổi cả từ "gmail". Điều đó khiến tất cả những lập luận của ông Vinh và các luật sư, dù sắc sảo, dù hùng biện đến đâu, cũng thành vô nghĩa trước những bộ mặt ngơ ngẩn. Bảo mật hai lớp, quyền quản trị, chứng cứ điện tử, dữ liệu điện tử, quyền tự do thông tin, quyền riêng tư trên mạng... tất cả những cái đó có nghĩa là gì vậy?"

Trả lời cho chị Đoàn Trang: Những cái đó là nhà nước đang quyết liệt bôi nhọ nước nhà.

Nhà nước, trong nhận thức của một thể chế dân chủ pháp trị là một nhóm người, một tập thể tuy nếp nghĩ và tư duy gần như khác nhau trong môi trường chính trị nhưng lại được vận hành trong khuôn phép của luật pháp. Họ được chọn lọc, tập hợp lại để phục vụ người dân, cùng chịu trách nhiệm theo hệ thống và do đó, nhà nước không

phải là nơi tập quyền có khả năng tự tung tự tác, xem hiến pháp chỉ là tờ giấy con con chỉ cốt khoe mẽ trong những quyết định trái khoáy, thất nhân tâm.

Vì Việt Nam là nhà nước toàn trị, tập quyền nên việc phân công một chủ tọa dốt nát điều hành phiên tòa khi cả thế giới đang theo dõi là chuyện bình thường. Trong khi bên trong như vậy thì bên ngoài một đám quân ô hợp còn dốt nát hơn bội phần được nhà nước cử ra để "điều hành" dư luận. Những tay an ninh, công an chìm nổi thậm chí cả dân phòng, còn đồ làm những việc mà chỉ cần 15 phút sau cả thế giới đều xem được trên kênh YouTube.

Vài giờ sau khi phiên tòa kết thúc, trang facebook của Người Việt Xấu Xí đưa lên một status đầy hình tượng như sau:

"Chuyện nhục quốc thể bên ngoài tòa Hà nội.

Tôi đứng trên vỉa hè cùng các phóng viên nước ngoài và bà con, chứng kiến cảnh cực kỳ ngu của đám dân phòng và công an :

- Một dân phòng khi thấy nữ phóng viên phương tây dùng Iphone ghi hình thì nó cầm gậy chỉ, hua hua vào trước ống kính, mặt mũi bặm trợn : cấm chụp ảnh, cấm chụp ảnh... ! Bọt mép văng tung tóe. Hai nữ pv nước ngoài vẫn lạnh lùng ghi hình, còn chìa thẳng máy vào mặt tên dân phòng kia.

Cảnh đó được ghi trọn trong máy của một phóng viên khác cũng là người nước ngoài.

- Một công an bụng béo mỡ cầm cái biển cấm chụp ảnh chạy từ bên cổng tòa, mang sang đặt trước mặt nữ pv quốc tế, công an này không đeo biển tên, toàn bộ cảnh này cũng bị hai pv quốc tế ghi hình hết.

- Cảnh một tên mặt mũi ngổ ngáo, áo kẻ đứng trong đám 6 dân phòng, cứ rình huých trộm vào tay máy ảnh của ông JB Vinh và cậu pv Trung Nghĩa, sau khi bị ông Vinh tóm tay một công an áo xanh không thể yêu cầu tóm xem thằng đó ở đâu, là ai thì nó lủi .

Là người được chứng kiến toàn bộ cảnh đó mà thấy rất mặt, nó chỉ diễn ra vài chục giây, vì quá tập trung và bị hút vào kịch tính của

diễn biến, hơn nữa kỹ năng phản xạ của mình chưa chuyên nghiệp nên khg kịp rút máy ra ghi lại, tiếc quá!"

Trả lời cho Người Việt Xấu Xí: nhà nước cố tình làm như vậy để bôi nhọ nước nhà thì không có gì phải tiếc. Sáng hôm nay các clip ấy đã xuất hiện đầy ở các kênh truyền thông nước ngoài, anh không cần phải ân hận.

Không cần phải sáng hôm nay, chiều ngày hôm qua vào lúc 5 giờ, bản án dành cho Ba Sàm Nguyễn Hữu Vinh và Nguyễn Thị Minh Thủy đã phản ánh đầy đủ thái độ của nhà nước Việt Nam. Họ không những bôi nhọ nước nhà mà họ còn cực lực làm nhục cái gọi là tòa án xã hội chủ nghĩa.

<http://www.rfvietnam.com/>

BÀ LÊ THỊ MINH HÀ, VỢ BA SÀM KÉ CHUYỆN TRONG PHÒNG XỬ

Cảm giác đầu tiên mà khi tôi vào, một điều tôi rất ngạc nhiên không thể ngờ là tại sao phải cần mật, canh phòng đến mức độ như thế? Cảm giác như có một cuộc "đảo chính" sắp xảy ra. Cảm giác là tại sao "xử kín" mà lại huy động nhiều lực lượng đến độ như thế? ...Hôm đó chỉ có duy nhất một phiên tòa này và dùng tất cả những phiên tòa hình sự khác. Thứ hai nữa là tăng một đi vào đây đây những thanh niên trẻ ăn mặc như côn đồ, xăm trổ, đeo dây chuyền vàng đủ thứ rất ghê.

Phải qua máy kiểm tra, thu giữ tất cả các loại như máy tính, điện thoại của tôi và các luật sư. Sau đó lại phải đi qua cái máy kiểm tra và lên tầng ba. Có một cái phòng khoảng 60 mét vuông thôi, cả trong và ngoài đều gần như là những người rất trẻ của bên công an, có thể bên Tòa án, Viện kiểm sát... toàn là nhân viên nhưng mà tuổi còn trẻ.

Tôi nghĩ chắc là họ muốn nói cho mọi người biết "đây là một dạng tội phạm nguy hiểm" lại là "tội phạm công nghệ thông tin", rất khó cho việc xét xử, nên họ muốn qua phiên tòa đó để cho những người trẻ đó học tập, tôi cảm giác như thế.

Người dân chỉ có duy nhất là tôi và mẹ cô Minh Thủy thôi, một vài nhà báo chắc là của báo "lề phải", của đảng hoặc của nhà nước. Chủ tọa phiên tòa đọc lên vài lời, sau đó thì bên Viện kiểm sát, những người này nói bản cáo trạng này do Viện kiểm sát tối cao viết ra, nhưng ủy quyền cho VKS Hà Nội thực hiện.

Theo RFA 28-03-2016.

CHÚNG TÔI không bao giờ thua cuộc chiến này....Mai Tú Ân 26-03-2016.....

Phiên tòa Ba Sàm Nguyễn Hữu Vinh và cộng sự đã khép lại với những án phạt bất công đã chỉ ra rằng chính quyền vẫn không để cho đất nước này một cơ hội, dù nhỏ bé nhất để nó đứng lên. Chính quyền vẫn nhắm mắt để làm cái điều không ai có thể làm được: cưỡng lại vòng quay lịch sử...

Có thể lúc này chính quyền Việt Nam đang là một thế lực hùng hậu, tiểu nhân đắc chí với quyền lực trong tay và quyền bính tuyệt đối từ TW cho đến địa phương. Với lực lượng quân đội sắt thép hùng hậu, các đơn vị CA, AN... cùng hàng trăm ngàn quân nhân, hàng triệu công chức đa phần vô cảm chỉ biết tuân lệnh như trên, còn người dân thấp cổ bé họng như người dân Việt Nam chúng tôi chỉ là những con người nhỏ bé, hiền lành an phận với nỗi sợ hãi luôn lơ lửng trên đầu bao nhiêu năm trời nay.

Nhưng giờ đây thời thế đã đổi thay. Người dân đã không còn sợ nữa. Hệ thống cộng sản khắp thế giới sụp đổ, từ khi phong trào internet bùng lên thì như nước chảy chỗ trũng, bông hoa hướng theo nắng... người dân chúng tôi như mới tỉnh giấc, như mới dần dần đến với mọi sự chung quanh. Như một em bé chập chững những bước đầu, như một cô gái lần đầu e ấp với tình yêu đôi lứa...

Chẳng ai khiến ai xui, chẳng ai đùn ai đẩy mà người dân chúng tôi tiếp cận dần với bên ngoài, hay bên ngoài tiếp cận dần mà giờ đây thì mọi sự đã sáng tỏ, đã an bài đúng như những gì nó có.

Rằng con người không phải chỉ để ăn, để sống và để làm chuyện gì đó. Con người còn phải biết sống vì chính những quyền sống đó. Họ phải có quyền như quyền tự do và mưu cầu hạnh phúc. Họ phải được yêu ai, được ghét ai theo những gì họ thích. Họ phải được phát lộ công khai những điều họ muốn nói, muốn viết mà không ai có quyền cấm đoán, ngăn cản, đe dọa họ được. Đó

là những điều bình thường mà các xã hội dân chủ xung quanh đã được hưởng bao năm qua. Những quyền lợi bình thường như quyền tự do ngôn luận, lập hội, tín ngưỡng, v.v... và những quyền làm người, dân chủ tự do... là những điều cũng bình thường mà chính Tạo Hóa đã ban ra cho loài người từ khi sinh ra họ. Những thế chế dựa trên bạo lực và dối trá ấy không cho phép người dân có cơ hội lấy lại những gì của họ, thì họ sẽ lấy lại với sự phù hộ của Tạo Hóa.

Vì không ai có quyền cho, hay không cho những quyền tối thượng đó. Không ai có quyền quyết định rằng ai có được, ai không có được những cái quyền bất khả phân đó với người dân. Ngoại trừ chính người dân. Chỉ có những kẻ điên khùng, hoặc cuồng tín lắm mới tin rằng họ có thể kéo lại vòng quay của lịch sử. Và những bản án, cùng việc bắt bớ bắt công những con người dân thân của chính quyền lúc này chỉ là phản ảnh nỗi sợ hãi hiển nhiên của kẻ ở thế yếu, của kẻ đang nhìn ngày tàn thán tận của mình đang đến, sẽ đến và không thể không đến.

Lịch sử biến thiên đau khổ của dân tộc ta đã đưa đến cho đất nước chúng ta một bức tranh buồn thảm. Sự bảo thủ trì trệ vẫn ghim chặt đất nước lại, những học thuyết già cỗi, lạc hậu kéo đất nước càng lúc càng lạc hậu. Những con người cuồng tín ẩn trên ngai trúc vẫn chỉ nghĩ rằng phát triển đất nước bằng cách siết cổ hay đe dọa siết cổ người dân trong nước. Bóp nghẹt bất cứ tiếng nói ôn hòa nào mạnh mẽ chỉ ra sự lạc hậu, đe dọa bất cứ trí thức, văn nhân nào đứng lên phản kháng bất bạo động, bỏ ngoài tai tất cả tiếng nói của lương tâm bao người đang đau đáu nỗi đau, nỗi buồn tủi trước cơ đồ của dân tộc.

Nhưng hãy nhớ rằng Nguyễn Hữu Vinh, Nguyễn Văn Đài... ngã xuống thì có hàng vạn người khác đứng lên đón lấy ngọn cờ. Phong

trào này sẽ tiếp bước phong trào kia để cho bánh xe lịch sử quay.

Hãy nhìn lại trước khi quá muộn, và hãy thay đổi trước khi cũng quá muộn. Vì những tháng ngày xưa cũ mốc meo đó không bao giờ quay trở lại. Không bao giờ!

Hôm nay chúng tôi có thể thua trong trận đánh này nhưng chúng tôi sẽ không bao giờ thua trong cả cuộc chiến mà Ba Sàm Nguyễn Hữu Vinh đã phát cờ...

<http://www.boxitvn.net/bai/41658>

SỰ MẤT TRÍ ĐÃ TỚI GIỚI HẠN Đỗ Trọng 26-03-2016

Vietnamnet chiều 23-3-2016 đưa tin: Tòa đã tuyên án ông Vinh tức Ba Sàm 5 năm tù và bà Thúy 3 năm tù, do vi phạm Điều 258 Bộ luật Hình sự của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam. Ông Vinh đã đăng 2397 bài trên hai blog là Dân Quyền và Chép Sừ Việt, trong đó có 24 bài vi phạm Điều 258, nội dung sai sự thật, xuyên tạc đường lối chính sách của Đảng, bôi nhọ lãnh đạo, làm mất uy tín của Đảng và làm mất lòng tin của nhân dân vào sự lãnh đạo của Đảng.

Cứ tạm cho rằng Điều 258 Luật hình sự “dân chủ đến thế là cùng” và ông Vinh đã đăng 24 bài không đúng sự thật thì số bài không đúng sự thật so với tổng số bài đã đăng là rất nhỏ: $24/2397 = 0,01$ tức là chỉ 1%, còn hầu hết là các bài nói đúng sự thật.

$2397 - 24 = 2373$ bài, chiếm 99%. Đó là con số rất lớn!

Lại liên hệ lời Tòa quy tội ông Vinh với phần trích nguyên văn Nghị quyết Đại hội Đảng Cộng sản Việt Nam lần thứ 12 được công bố trên Việt Nam Thông tấn xã 23-3-2016 như sau: “...Những yếu kém trong lãnh đạo và quản lý đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến ổn định kinh tế vĩ mô, tốc độ tăng trưởng và đời sống nhân dân. Tình trạng suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống của một bộ phận không nhỏ cán bộ, đảng viên và tệ quan liêu, tham nhũng, lãng phí chưa bị đẩy lùi...” (Nghị quyết chưa dám nói rõ

là tham nhũng, lãng phí của dân, của nước).

Suy đồi đến mức như vậy rồi, Đảng còn uy tín gì mà mất và làm sao nhân dân còn có thể giữ lòng tin đối với Đảng?

Lại chú ý bản Nghị quyết này vừa mới công bố tháng 3 năm 2016 nhưng các bài nói đúng sự thật của ông Vinh thì đã đăng trên blog từ tháng 9 năm 2013, trước đó gần 3 năm (Vietnamnet 23-3-2016). Chẳng phải đó là những lời cảnh tỉnh đối với Đảng hay sao?

Đảng Cộng sản Việt Nam thường khoe những lời kiêu ngạo cộng sản “Đảng ta là chân lý, là văn minh, là trí tuệ”. Nếu đúng như vậy thì người khôn phải lấy những lời cảnh tỉnh để tự răn mình. Chỉ những kẻ đã mất trí mới đàn áp những người đã cho mình những lời cảnh tỉnh. Vì thế, thay vì bỏ tù ông Vinh và bà Thúy, Đảng nên cảm ơn họ đã chỉ cho mình vết nhơ trên mặt để lau chùi cho sạch sẽ, hủy bỏ những lời cáo buộc họ trước Tòa ngày 23-3-2016 và trả tự do ngay cho họ.

Trong số những cán bộ cao cấp thuộc thể hệ đầu tiên của nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa đã có một số người trí tuệ như thế. Khi còn là chuyên viên cho ông Đặng Giá, Thứ trưởng Bộ Lương thực và Công nghiệp thực phẩm, tôi đã được vài lần chứng kiến cán bộ cấp dưới trực tiếp phê bình ông rất thẳng thắn, thậm chí gay gắt. Ông có đồ mặt nhưng vẫn im lặng nghe hết ý kiến của họ và sau này chính những người đó lại được ông tin cậy và trọng dụng. Tiếc rằng ngày nay các nhà lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam không có trí tuệ này.

Chức quyền của đất nước đang bị đe dọa. Lãnh đạo và quản lý nhà nước đều yếu kém. Quyền lực của nhà nước đang bị tha hóa. Nền kinh tế vĩ mô đang bất ổn. Dân số đang già đi. Nợ công đã lên đến mức ngang 60% GDP (VOA 24-3-2016). Đảng Cộng sản Việt Nam đàn áp quyền tự do của người dân nói lên sự thật đã được ghi nhận trong Hiến pháp, bỏ tù ông Vinh và bà Thúy chứng tỏ Đảng đang đi vào con đường cùng, không thể dễ dàng tự hủy, lừa dối và dùng chính sách

ngu dân như trước được nữa mà phải dùng biện pháp đàn áp. Những người dân tự trọng nhân phẩm chắc chắn sẽ thực hành bài học của vị Thủ tướng đầu tiên nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa Phạm Văn Đồng: “Ở đâu có áp bức thì ở đó có đấu tranh”. Họ sẽ đấu tranh cho công lý và nền dân chủ ở Việt Nam, làm tiếp sự nghiệp còn dang dở của ông Vinh và bà Thúy, cùng cố tổ chức, có những phương pháp, sách lược phù hợp với tình hình.

Theo tin của BBC 24-3-2016, tổ chức nhân quyền HRW đã phát đi thông báo đòi chính quyền Việt Nam hủy bỏ các cáo buộc đối với ông Vinh và bà Thúy. Còn VOA 24-3-2016 thì cho biết Đại sứ Mỹ ở Việt Nam đã ra tuyên bố yêu cầu các nhà chức trách Việt Nam trả lại tự do cho ông Vinh và bà Thúy.

Ông Vinh và bà Thúy thuộc vào những người có công lớn góp phần chống lại đả tha hóa bộ máy quyền lực ở Việt Nam, đòi đảng Cộng sản và Nhà nước Việt Nam phải luật hóa và thực thi các quyền tự do dân chủ của người dân đã được Hiến pháp thừa nhận và góp phần thúc đẩy xu thế tất yếu lịch sử ra đời Xã hội Dân sự ở Việt Nam. Chúng ta thành thực cảm ơn họ và cùng nhau lên tiếng đòi Chính quyền hủy bỏ bản án ngày 23/3/2016, trả tự do ngay cho ông Vinh và bà Thúy.

<http://www.boxitvn.net/bai/41660>

KỶ NIỆM 10 NĂM BẢN TUYÊN NGÔN LỊCH SỬ

.....Nguyễn Minh Cần 01-03-2016.....

(Tiếp theo số trước và hết)

Nhân đây, để thấy rõ cái thói quen nói xạo, nói mép, nói dối của các quan chức CSVN còn nặng lắm, chúng tôi xin ghi lại đây chuyện này: ngày 5-10-2015, người đại diện Việt Nam, ông bộ trưởng Bộ Công thương Vũ Huy Hoàng trong cuộc họp báo chung với đại diện của các nước khác về TPP, đã tuyên bố rằng: lâu nay Việt Nam từng là thành viên của ILO (Tổ chức Lao động Quốc tế) và những điều kiện về lao động đưa ra trong thỏa thuận TPP không phải chỉ riêng của Hoa Kỳ hay bất cứ nước nào mà là của ILO. Ông Hoàng nói có ý khoe rằng: Việt Nam là thành viên của ILO và cam kết thực hiện các

quyền và nghĩa vụ với các điều kiện của ILO. Ông nói thêm: **đó là cam kết và sự sẵn sàng mà Việt Nam sẽ thực hiện liên quan đến các vấn đề lao động** (ý nói trong Hiệp định TPP). Nói ngon lành như vậy, nhưng thực tế thì... – theo tin của Ha Tran thứ Tư ngày 11-11-2015 – vào cuối tuần trước, báo chí nhà nước Việt Nam ồn ào thông tin **“Công bố toàn văn Hiệp định TPP”**. Rất nhiều nội dung của bản văn cực kỳ quan trọng về kinh tế này đã được Bộ Công thương – cơ quan chủ trì đàm phán TPP – công bố. **Tuy nhiên, không có bất cứ thông tin nào về công đoàn độc lập trên các phương tiện thông tin đại chúng của nhà nước** (chữ in đậm của người viết). Những tin tức về nội hàm của công đoàn độc lập như một thành phần không thể thiếu trong TPP lại vẫn chỉ được đăng tải bởi các hãng báo đài quốc tế và mạng xã hội. Ha Tran kết luận: *Cố tình không công bố thông tin về Công đoàn độc lập không chỉ là một thủ thuật xấu chơi của giới lãnh đạo Việt Nam, mà hành vi này còn vi phạm chính cam kết về việc phải công khai toàn bộ thông tin mà đoàn đàm phán TPP của Việt Nam đã hứa hẹn và ký kết.*

Lời nói của ông bộ trưởng Vũ Huy Hoàng làm cho người nghe ngoại quốc tưởng rằng là thành viên của ILO, từ trước đến nay VN đã thực thi nghiêm chỉnh những cam kết của mình với ILO. Thế thì ta thử xem sơ qua kể từ năm 1993, khi VN tái gia nhập ILO thì **trong 22 năm qua, VN đã thực thi Hiến chương của ILO như thế nào?** Đã “tôn trọng, xúc tiến và công nhận các quyền tự do nghiệp đoàn” chưa? Đã bảo đảm “an toàn và an sinh xã hội trong công việc” chưa?

Đã “tôn trọng nhân phẩm người lao động” chưa? Đã triệt để thực hiện chế độ ngày làm việc 8 giờ chưa hay vẫn còn có nơi bắt công nhân làm việc đến 10, thậm chí 12 giờ? Đã bảo đảm quyền biểu tình và đình công cho người lao động chưa? v.v. và v.v... Đáng buồn là trả lời câu hỏi đó chỉ có một lời đáp duy nhất là: **Chưa, chưa hề!** Chỉ nói riêng cái chính sách “xuất khẩu lao động” mà bao năm qua đã liên tục xúc phạm nặng nề nhân phẩm của chính công dân mình vì đã coi họ chỉ như một mặt hàng xuất khẩu, gây ra thảm nạn công nhân đi lao động nước ngoài đã và đang bị bóc lột bởi các công ty môi giới quốc nội và các công ty tuyển dụng ngoại

quốc, bị đẩy vào **kiếp nô lệ lao công** hay **nô lệ tình dục** hết sức thê thảm ở xứ người... thì cũng đủ thấy chính quyền CSVN đã chà đạp lên tinh thần và mục đích cao cả của ILO bảo vệ quyền lợi và nhân phẩm của người lao động như thế nào rồi! Chúng ta còn nhớ cuối tháng 10-2006, **Hiệp hội Đoàn Kết Công nông Việt Nam đã ra đời ở trong nước**. Hiệp hội công khai tuyên bố sứ mệnh của mình là đấu tranh chống ách áp bức bóc lột và bảo vệ quyền lợi công nhân, lao động... thì lập tức bị chính quyền VN cho công an đàn áp ngay, và những sáng lập viên Hiệp hội đứng đầu là anh Nguyễn Tấn Hoành, cùng với Luật sư Trần Quốc Hiền, phát ngôn viên của Hiệp hội, đã bị đưa ra xử án tại Sài Gòn và tổng ngay vào tù. Lý do: trong nước chỉ duy nhất một tổ chức công đoàn của ĐCSV được phép tồn tại, đó là Tổng Liên đoàn Lao động VN, một tổ chức công đoàn ăn tiền phần trăm của công nhân, lao động nhưng không bao giờ đứng về phía công nhân, lao động mà lại bảo vệ quyền lợi cho giới chủ. Còn người công nhân, lao động muốn biểu tình, đình công thì trước hết phải xin phép công đoàn của đảng, nếu được đồng ý thì mới được tiến hành, còn nếu người công nhân, lao động cử biểu tình, đình công thì bị coi là hành động bất hợp pháp có thể bị truy tố trước pháp luật... Chỉ mới đây thôi, báo chí đưa tin ngày 26-2-2016 trong lúc hàng ngàn công nhân công ty Pouchen đang đình công, đã xảy ra vụ viên công an chìm (công nhân nói là cảnh sát hình sự) tên Nguyễn Thanh Hải đã bất ngờ cầm dao chém tàn loạn làm bốn công nhân bị thương! (Nguồn: <http://danlambao.vn.blogspot.ru/2016/02/ca-ca-m-dao-chem-nguoi-cong-nhan-pouchen.html>) Đây, **cam kết và sự sẵn sàng mà Việt Nam sẽ thực hiện liên quan đến các vấn đề lao động** (trong Hiệp định TPP) là như thế đó, như thực tiễn 22 năm VN đã thực thi Hiến chương của ILO vừa nói ở trên. Chẳng có ai ngây thơ, cả tin là tập đoàn thống trị sẽ dễ dàng và trung thực thực hiện mọi điều khoản trong TPP, nhất là về nhân quyền, dân quyền và quyền của công nhân, lao động nếu các đối tác và các nhà hoạt động công đoàn và các chiến sĩ dân chủ không kiên quyết đấu tranh với họ.

2- Cuối tháng 1-2016 vừa rồi, đại hội 12 của ĐCSVN đã kết thúc sau một trận đấu đá, xâu xé rất ác liệt và bỉ ổi giữa các phe nhóm đều cùng là tay sai của Tàu Cộng. Tập đoàn thống trị trong Bộ chính trị (BCT) đưa

ra nghị quyết 244 cực kỳ phản dân chủ, trắng trợn vi phạm Điều lệ đảng, thế mà cả 1510 đại biểu đại hội im re không một lời phản đối. Chính cái nghị quyết 244 đã là đòn bẩy đẩy một tổng bí thư vừa giáo điều nặng cân, vừa xảo quyệt, lại vừa thân Tàu Cộng được tái cử, là Nguyễn Phú Trọng. Đại hội còn chỉ định làm chủ tịch nước một viên đại tướng bộ trưởng công an độc ác, tàn bạo khét tiếng trong việc đàn áp các dân tộc Tây Nguyên, dân oan, tin đồ các tôn giáo cũng như đồng bào yêu nước biểu tình chống Trung Cộng xâm lược là Trần Đại Quang, chỉ định một viên phó thủ tướng kiêm phó trưởng ban phòng chống tham nhũng nhưng lại là tên trùm tham nhũng khét tiếng Nguyễn Xuân Phúc lên làm thủ tướng. Những sự kiện đó báo hiệu một thời đại tối tăm của Đất nước.

Trước ngày khai mạc đại hội 12, BCT đã phái chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng sang Bắc Kinh chào Thiên triều và nhận chỉ lệnh của Hoàng đế đồ họ Tập, rồi sau đó chính họ Tập đã thân chinh đến tận Hà Nội hồi tháng 11-2015 để phủ dụ và chỉ giáo cho đám thái thú, cầm đầu là Trọng Lũ. Giàn lãnh đạo mới của ĐCSVN là bảo đảm chắc chắn rằng VN sẽ thực hiện triệt để mật ước của Hội nghị Thành Đô 1990. Điều đó làm cho họ Tập yên tâm về đám thái thú «xứ An Nam» và vững tin là đám thái thú này sẽ càng bám chặt vào Tàu Cộng. Và thực tế là từ sau mật nghị Thành Đô (1990), qua các đời TBT CSVN, từ Nguyễn Văn Linh, Đỗ Mười, Lê Khả Phiêu, Nông Đức Mạnh cho đến Nguyễn Phú Trọng, tập đoàn thống trị nước ta đã hèn nhát đầu hàng, thần phục Tàu Cộng, kẻ thì cầm quân ta dùng súng để quân Tàu giết 64 quân ta và chiếm Gạc Ma, kẻ thì nhượng hàng ngàn km² đất liền và trên 11 ngàn km² biển Vịnh Bắc Bộ, kẻ thì để 18 tỉnh biên giới phía Bắc cho Tàu Cộng thuê trên 300 ngàn hecta rừng đầu nguồn trong thời hạn từ 50 đến 70 năm với giá rất rẻ, kẻ thì mở toang cửa cho TQ vào Tây Nguyên, nơi xung yếu nhất của Tổ quốc ta để khai thác bô-xít, lập làng lập phố ở đây, kẻ thì cho TQ trúng thầu xây dựng các ngành trọng yếu nơi xung yếu về an ninh, quốc phòng, như điện lực, xi măng ở Bình Thuận, Khu gang thép Formosa ở Vũng Áng. Khi TQ hạ đặt giàn khoan HD-891 hồi tháng 5-2014 ở trong vùng lãnh hải nước ta, Tổng Trọng đã câm miệng rất lâu, không thốt lên một lời, còn khi tàu TQ đâm chìm tàu cá của ngư dân ta, bắn giết ngư dân ta thì không dám nói thẳng là tàu TQ mà chỉ gọi là «tàu

lạ»... Trong lúc đó, mọi cuộc biểu tình yêu nước của dân ta phản đối Tàu Cộng xâm lấn chủ quyền, lãnh thổ, lãnh hải của ta đều bị đàn áp tàn bạo, mọi cuộc tưởng niệm các chiến sĩ của ta đã hy sinh trong cuộc chiến Hoàng Sa, Trường Sa mà những người yêu nước tổ chức đều bị phá, thậm chí bia tưởng niệm các tử sĩ của ta đã hy sinh trong cuộc chiến tranh biên giới phía Bắc cũng bị đục bỏ. Đây, đám thái thú «xứ An Nam» hèn với giặc, ác với dân như vậy đó, trung thành với Thiên triều như vậy đó, nên nguy cơ mất nước với Tàu Cộng là một điều rất hiện thực nếu nhân dân ta cứ thờ ơ, vô cảm mãi với việc nước mà không đồng tâm nhất trí đứng lên chống nội xâm và ngoại xâm để bảo vệ Tổ Quốc.

3- Nhưng – mọi người đều biết – tình thế hiện nay của Tàu Cộng cũng không sáng sủa gì. Kinh tế và tài chính đang bị chao đảo mạnh. Thị trường chứng khoán bị tuột dốc, mấy lần sụp đổ nặng nề từ giữa năm 2015 đến đầu năm 2016, làm cho TQ thiệt mất khoảng 3600 tỷ USD. Trong lúc đó, nền sản xuất của TQ bị giảm sút; trên giấy tờ nhà nước ghi là tăng trưởng 6,9%, nhưng các nhà kinh tế tính ra chỉ tăng 3–4%, vì thế nguy cơ bùng nổ xã hội rất lớn. Trong tình hình đó, từ năm 2015 đã diễn ra nhiều vụ tháo chạy người và chuyển ngoại tệ ra ngoại quốc một số rất lớn: trong vòng một năm rưỡi đã có gần 1000 tỷ USD thoát ra nước ngoài. Xu hướng phổ biến là phần đông dân giàu có và các quan chức đều muốn ra nước ngoài sinh sống, đều muốn gửi con và người nhà ra ngoại quốc trước, rồi có dịp sẽ theo sau. Nhiều người đã mua nhà cửa, đất đai ở Hoa Kỳ, Australia, v.v... chuẩn bị sẵn sàng «bái đáp». Các chuyên gia nổi tiếng nghiên cứu về Trung Cộng đã báo trước Trung Cộng đang gặp phải những khó khăn nan giải cả về sinh thái, cả về kinh tế, tài chính, cả về chính trị, xã hội, đặc biệt là sự bất mãn của quần chúng cần lao lên cao sẽ có ngày bột phát thành những bùng nổ xã hội mãnh liệt, và trong thời gian không xa Trung Cộng sẽ sụp đổ.

Mặc dù đang lún sâu dần vào cuộc khủng hoảng, nhưng Trung Cộng vẫn giữ thái hung hăng bành trướng trên Biển Đông. Sau khi bồi đắp mấy bãi đá thành đảo nhân tạo ở quần đảo Trường Sa của VN, TQ liền ráo riết xây dựng căn cứ quân sự trên các đảo đó, và gần đây đã trắng trợn triển khai tên lửa đạn đạo địa đối không, chiến đấu cơ và radar đến đảo Phú Lâm ở Hoàng Sa, gia tăng sự

hiện diện quân sự của TQ ở Biển Đông, mưu toan kiểm soát không phận và hải phận ở vùng này, đồng thời uy hiếp an ninh của VN.

4/ Với "truyền thống" sống dựa, sống bám tiếp thu từ thời Hồ Chí Minh, khi thấy chỗ dựa Tàu Cộng bắt đầu chao đảo, tập đoàn thống trị CSVN ngày nay đang cố tìm thêm chỗ dựa mới cả ở Nga, cả ở Hoa Kỳ, cả ở châu Âu. Họ dùng thủ đoạn "bắt cá hai tay", không chỉ ký kết TPP với 11 nước khác mà cũng đã đàm phán xong EVFTA (Hiệp định Tự do Thương mại VN-EU) với Liên minh Châu Âu, hòng tự cứu bản thân và gia đình, cứu vãn đảng và chế độ toàn trị của họ. Do đó, trong thời gian tới, tình hình nước ta sẽ có những chuyển biến, thậm chí những biến động, và ĐCSVN khó tránh khỏi sụp đổ.

Họ phải hành động như thế vì chế độ hiện hành ở Việt Nam đang lâm vào một cuộc khủng hoảng toàn diện rất nặng nề, cả về kinh tế, tài chính, cả về giáo dục, y tế, xã hội, cả về chính trị. Cụ thể trước mắt là tập đoàn thống trị đang đứng trước một núi nợ cao ngất, mà theo báo cáo của bộ Tài chính VN trước Quốc hội: nợ công của VN đến cuối năm 2014, ước tính là 2346 triệu tỷ đồng, tương đương khoảng 110 tỷ USD. (Nguồn: <http://www.doisongphapluat.com/kinh-doanh/thi-truong/no-cong-cua-viet-nam-la-110-ty-usd-chinh-phu-noi-gi-a104347.html>). Các nhà kinh tế tính ra tất cả mọi người dân VN, già trẻ lớn bé, đều phải gánh một món nợ công lớn tới 1200 USD, và mỗi người hàng năm phải trả cả vốn lẫn lãi hàng trăm USD! Tập đoàn thống trị CS hiện đang lúng túng, không biết lấy gì trả nợ, và nguy cơ vỡ nợ đã rất rõ rệt. Trước đây, vay nợ đáng lẽ phải đầu tư vào sự nghiệp hữu ích phát triển con người, như xây dựng trường học, bệnh viện, tăng chi phí về giáo dục, y tế, phát triển nông nghiệp... thì người ta lại đầu tư vào các công trình to lớn không mang lại lợi ích thiết thực, như nhà máy lọc dầu Dung Quất, các đập thủy điện không có nghiên cứu cần thận, các tòa nhà đồ sộ, cao ngất dành cho các cơ quan hành chính của tỉnh, thành phố, các viện bảo tàng Hồ Chí Minh và các tượng đài Hồ Chí Minh ngồn hàng ngàn tỷ đồng, đó là không kể những số tiền lớn đã chui vào túi các quan tham... trong khi nhân dân còn đói ăn, thiếu trường học cho trẻ con, trường ốc thì tồi tàn, các địa phương đều thiếu bệnh viện, tình trạng quá tải trong các bệnh viện thật là khủng khiếp... Tại đại hội 12 của đảng, chính bộ trưởng Kế hoạch

và Đầu tư Bùi Quang Vinh đã thổ lộ trong cuộc thảo luận tổ: *"Ngân sách trung ương hiện chỉ còn 45.000 tỷ đồng. Với mức này không biết để làm cái gì, chưa nói đến trả nợ với các thứ. Cho nên gần như không có tiền để làm gì cả"*. Một số quan chức nhà nước cũng đã phải thừa nhận là *"ngân sách quốc gia đã cạn kiệt"*.

Về mặt xã hội tình hình ngày càng nghiêm trọng do nạn tham nhũng tràn lan ở mọi cấp, mọi ngành, do nạn cưỡng chế thu hồi đất, nói thẳng là cướp đoạt đất nhà của dân, tạo ra thảm trạng "dân oan" kéo dài hàng mấy chục năm rồi không được giải quyết. Do đó, lòng uất hận, căm ghét của người dân đối với ĐCSVN ngày càng bị dồn nén, đến một mức nào đấy khó tránh khỏi những bùng nổ xã hội. Cái náo trạng ù lì, vô cảm của người dân VN, kể cả trong giới gọi là trí thức, hiện còn nặng, nhưng đến một mức nào đó – nhất là lúc thời cơ đến – sẽ bùng nổ trong đại chúng chắc chắn sẽ "tình ngộ" do đó sẽ bùng lên một cao trào đấu tranh rất mạnh mẽ. Những người dân chủ VN cần thấy trước tình thế để kịp thời nắm lấy thời cơ, đẩy mạnh phong trào lên nhằm đạt được mục tiêu đấu tranh của mình.

Chính vì lo sợ cái viễn cảnh đó, nên trong nhiệm kỳ tới, Nguyễn Phú Trọng đã đưa vào cơ cấu TƯ đảng một số lượng chỉ huy quân đội và công an nhiều chưa từng thấy. Trong số 200 ủy viên TƯ thì có đến 20 tướng lĩnh và cán bộ chỉ huy quân đội và 5 tướng lĩnh công an, gồm 1 bộ trưởng, 4 thứ trưởng. Ở một số tỉnh thành, nhiều tướng lĩnh công an đã được đưa lên nắm chính quyền, như ở thủ đô, thiếu tướng công an Nguyễn Đức Chung làm chủ tịch UBND Hà Nội. Như vậy, tập đoàn thống trị có ý đồ sẽ mạnh tay đàn áp, khủng bố để cứu vãn chế độ đã lung lay tận gốc. Đó là ý muốn của kẻ thống trị, nhưng có thực hiện được ý đồ đó hay không lại là một chuyện khác. Mọi người đều biết VN còn bị ràng buộc bởi nhiều mối quan hệ khác, như TPP với Hoa Kỳ và các đối tác khác, FTA với Liên minh Châu Âu, WTO, ILO, v.v... Hơn nữa, trong thời đại ngày nay, khi xu hướng chung trên toàn cầu là tự do, dân chủ thì thế giới văn minh không dễ yên cho những chính quyền độc tài độc ác muốn làm gì cũng được.

Sách lược đối với cuộc bầu cử quốc hội

Trước mắt chúng ta, đang có một vấn đề đòi hỏi những người dân chủ sớm xác định cho mình một thái độ rõ rệt. Đó là cuộc bầu cử đại biểu Quốc

hội khóa thứ 14 (nhiệm kỳ 2016-2021) vào ngày 22 tháng 5 sắp tới.

Theo thiên ý của chúng tôi, cũng như đối với cuộc bầu cử đại biểu Quốc hội khóa thứ 13 lần trước, chúng tôi cho rằng **sách lược của những người dân chủ vẫn là tẩy chay trò hề dân chủ giả hiệu của tập đoàn thống trị, tẩy chay trò ma quái phản dân chủ «đảng cử dân bầu», tẩy chay lối bầu cử gian lận của ĐCSVN.**

Tẩy chay trò hề bầu cử của ĐCS VN là công khai không công nhận tính chính danh (légitimité) của chế độ độc tài toàn trị CS, vì trên thực tế từ trước đến nay CS đã tiếm đoạt quyền làm chủ của người dân bằng cách không cho người dân được tự do bầu cử và tự do ứng cử. Tẩy chay trò hề bầu cử, nếu vận động tốt thành phong trào, là **một cách nâng cao dân trí tích cực nhất**, vì nó rèn luyện cho người dân biết **bất tuân dân sự** trước những chủ trương, chính sách của đảng cầm quyền không hợp lòng dân. Muốn có hiệu quả tốt, những người dân chủ phải chịu khó đi sâu vào dân chúng giải thích cho họ hiểu rõ quyền bầu cử, ứng cử tự do của công dân mà ĐCS đã chà đạp lên quyền đó và họ cần có thái độ dứt khoát. Cần nói rõ, hiện nay chưa có luật nào bắt buộc người dân phải đi bầu để người dân không sợ khi họ tẩy chay bầu cử. Họ có nhiều cách để tẩy chay bầu cử đại biểu Quốc hội: hoặc âm thầm không đến hòm phiếu, hoặc vắng nhà hôm bầu cử mà không cần nói lý do với ai, hoặc bạo dạn hơn nói rõ vì sao mình không đi bỏ phiếu. Nếu bị các tổ trưởng dân phố, công an khu vực thúc ép, giục giã đi bầu, có thể cãi lý với họ, chẳng hạn, người dân oan hay người nhà các tù nhân lương tâm có thể nói thẳng là bao giờ chính quyền giải quyết nổi oan của chúng tôi hay nổi oan của thân nhân chúng tôi đang ngồi tù thì chúng tôi đi bầu... Nếu thấy không cần cãi lý thì cứ đi nhưng kiên quyết không bầu các quan chức CS, không bầu những ứng cử viên trong danh sách ĐCS đưa ra (thường do các tổ trưởng dân phố rỉ tai). Hoặc cũng có thể bỏ phiếu trắng hay gạch xóa tất cả các tên trong phiếu bầu, nhưng cách này không hay bằng cách không bầu vừa nói. Tất cả các hình thức tẩy chay bầu cử đều có thể áp dụng, tùy hoàn cảnh, ý muốn và sáng kiến của từng người. Anh chị em đã từng là tù nhân lương tâm, tù nhân chính trị thì còn sợ gì mà không dám công khai nói rõ thái độ tẩy chay của mình để cổ vũ những người khác theo gương mình. Khẩu hiệu **tẩy chay cuộc bầu**

cử giả hiệu có thể lôi cuốn rất nhiều người tham gia. Xin các bạn nghĩ xem, cử tạm ước tính số người mà các chiến sĩ dân chủ có khả năng vận động được trong số dân oan, công nhân đấu tranh, tín đồ các tôn giáo bị đàn áp, bị cướp đất nhà thờ, chùa chiền, thánh thất, các dân tộc bị chèn ép, đàn áp, như người Thượng, người H'Mông các gia đình tù nhân lương tâm, các thanh niên, trí thức tiên tiến, v.v... thì thấy con số đó sẽ không nhỏ. Cổ nhiên, dù phong trào tẩy chay có rộng bao nhiêu đi nữa, cuối cùng ĐCS vẫn «bầu» (!) được một quốc hội bù nhìn theo ý họ, vì chế độ bầu cử của ĐCS là gian lận, ban bầu cử, các người kiểm phiếu, công an canh gác... đều là người của họ, họ muốn làm gì cũng được, muốn cho tỷ lệ đi bầu bao nhiêu phần trăm cũng được. Căn cứ vào số người tẩy chay cuộc bầu cử nhiều hay ít, người dân chủ đánh giá được ý thức dân chủ và thái độ bất tuân dân sự của quần chúng. Chúng ta cần phải tập dần cho người dân quen có thái độ này, vì vào những thời điểm quan trọng của lịch sử nó sẽ rất cần thiết.

Lần này, có một sự kiện mới là TS Nguyễn Quang A đã đề xướng *phong trào tự ứng cử* của những trí thức dân chủ đối lập. TS Quang A biết rõ những thủ đoạn gian manh của giới cầm quyền để loại bỏ những người tự ứng cử bằng những cuộc "hội nghị" của địa phương, những cuộc "hiệp thương" với Mặt trận Tổ quốc thường là những màn kịch để vu khống, bôi nhọ, làm nhục, đầu tố những người tự ứng cử và cuối cùng không công nhận họ là ứng cử viên. Ông biết rõ như vậy, nhưng ông cho rằng những trí thức dân chủ đối lập khi ra tự ứng cử sẽ là *dịp để nâng cao dân trí*, cụ thể là gây ý thức dân chủ cho quần chúng, làm cho họ hiểu được quyền công dân của họ là được ứng cử, bầu cử tự do, làm cho họ nhận thức được sự bất công và phản dân chủ của lối «đảng cử dân bầu» hiện nay. Những người tự ứng cử biết chắc là sẽ không trúng cử và họ sẽ chịu nhiều điều khó chịu, nhiều nỗi ê chề do đảng cầm quyền đạo diễn, nhưng họ không hề sợ và sẵn sàng chịu đựng tất cả những điều đó vì *sự nghiệp nâng cao dân trí*. Theo chúng tôi, đó là một điều đáng phục. Hiện nay đã có khoảng mười người tuyên bố sẽ tự ra ứng cử. Ngoài TS Nguyễn Quang A, còn có nhà văn Phạm Thành, ông Nguyễn Tường Thụy, kỹ sư Hoàng Chương, bà Nguyễn Thúy Hạnh, bà Đặng Bích Phượng, LS Lê Văn Luân, LS Võ An Đôn, doanh nhân Nguyễn Kim Môn...

Theo thiện ý của chúng tôi, những người can đảm tự ứng cử dưới cái chế độ tuyển cử cực kỳ phản dân chủ của tập đoàn thống trị CSVN muốn đạt được ít nhiều hiệu quả mà họ mong muốn thì phải mạnh dạn «xé rào» để thực hiện những việc sau đây:

1- Không chờ đợi được công nhận là ứng cử viên, ngay khi tuyên bố tự ứng cử, phải lập được một nhóm vận động bầu cử cho mình để phổ biến tin tức về người tự ứng cử, mục đích, chương trình của người tự ứng cử và làm mọi việc để ủng hộ người đó. «Nhóm vận động bầu cử» sẽ là một hình thức tự phát vận động dân chủ;

2- Trước hoặc ngay sau khi nộp đơn tự ứng cử, cần công bố rộng rãi tiểu sử, mục đích và chương trình ứng cử của mình trên các phương tiện thông tin, như báo mạng, facebook... hoặc in thành tờ rơi để tán phát nếu điều kiện cho phép. Về chương trình hành động thì nên nêu những vấn đề mà người dân rất quan tâm, dính dáng đến quyền lợi thiết thân của họ, những vấn đề mà kẻ cầm quyền thường tránh né;

3- Cố gắng vận động các đảng viên CS đã «tỉnh thức» có vai trò quan trọng trước đây trong đảng và chính quyền giới thiệu, ủng hộ người tự ứng cử trên phương tiện thông tin, báo mạng hay trong các buổi nói chuyện thân mật với dân chúng;

4- Vận động một vài người cảm tình có tiếng tăm, có uy tín trong dân chúng sẵn sàng phát biểu bênh vực cho người tự ứng cử trong các cuộc họp dân chúng, các cuộc «hiệp thương» với Mặt trận Tổ quốc để phản bác những kẻ nói xấu, vu khống, bôi nhọ người tự ứng cử;

5- Các nhà báo trung thực, các facebooker, các báo mạng lẽ trái nên có những tường thuật khách quan và sinh động các cuộc họp dân chúng, các cuộc «hiệp thương» của Mặt trận Tổ quốc với những người tự ứng cử để đồng bào quần chúng được biết.

Có làm được như vậy, mới hy vọng phong trào tự ứng cử có tác dụng giáo dục, nâng cao dân trí cho đại chúng. Nhưng, cũng nên thấy trước phong trào tự ứng cử có mặt tiêu cực của nó, trước tiên là tập đoàn thống trị CS sẽ có cơ để rêu rao trước dư luận thế giới là: «Chế độ của chúng tôi thật sự dân chủ và tự do như thế đấy, có cả một phong trào tự ứng cử.» Nếu có người hỏi: «Thế có ai trúng cử không?» Tập đoàn thống trị sẽ trả lời ngay: «Họ không được nhân dân ủng hộ thì trúng cử làm sao được?» Thế là trước mặt dư luận quốc tế «lẽ phải» lại thuộc về kẻ

cướp quyền của công dân!

Nhưng, theo thiện ý chúng tôi, cách ứng xử như thế nào đối với cuộc bầu cử Quốc hội sắp tới là tùy sự cân nhắc của mỗi người dân chủ. Những người yêu nước tự ứng cử cũng nhằm giúp người dân hiểu rõ quyền tự do, dân chủ để có ý thức chống lại độc đoán và chuyên chế, chống đối chế độ độc tài toàn trị CS. Vì thế không nên và không thể coi việc làm của họ là chấp nhận chế độ toàn trị CSVN, chấp nhận hiến pháp phản dân chủ hiện hành với điều 4. **Xin nói rõ**, dù chúng tôi cho rằng sách lược tẩy chay trò hề bầu cử Quốc hội sắp tới là hợp lý nhất, nhưng chúng tôi vẫn chủ trương những người dân chủ cần ủng hộ hành động can trường của những người tự ứng cử. Không nên vì quan điểm khác nhau trên vấn đề này mà gây chia rẽ trong phong trào dân chủ. Vì tẩy chay cuộc bầu cử hay tự ứng cử đều cùng mục đích nâng cao dân trí, và thực chất của hai quan điểm đều nhằm chống chế độ độc tài toàn trị CS. Xin mọi người hãy suy ngẫm xem!

o0o

Dân tộc ta đang đứng trước một thời điểm rất quan trọng, đòi hỏi một sự cố gắng lớn lao của mọi người tha thiết yêu nước thương dân, lo lắng cho vận mệnh của Đất nước và Dân tộc, của mọi người yêu tự do, dân chủ mong muốn Nước nhà sớm thoát khỏi chế độ độc tài toàn trị của CSVN để vươn lên thành một Đất nước độc lập, văn minh, tự do, dân chủ, giàu mạnh, thịnh vượng. Để đáp ứng đòi hỏi của tình thế mới, mỗi chiến sĩ dân chủ cần đi sâu vào quần chúng, kiên trì giải thích cho quần chúng nhận thức rõ tình hình Đất nước, động viên quần chúng tham gia những cuộc đấu tranh chung. Chúng ta rất mừng là qua phong trào đấu tranh ngày càng mạnh của dân oan, của công nhân, lao động, của tín hữu các tôn giáo bị chèn ép, của giới trẻ... đã nảy sinh nhiều chiến sĩ dân chủ rất kiên cường, dày dạn và có năng lực. Đó là lực lượng xung kích năng động nhất của phong trào. Điều quan trọng hiện nay là đoàn kết và tập hợp những lực lượng đó trong những tổ chức tương đối chặt chẽ để kịp ứng phó với tình hình khi thời cơ đến.

Nguyễn Minh Cần

KHỐI 8406-Một chặng đường 10 năm

.....Hòa Ái pv Vũ Hoàng Hải 13-03-2016.....

Bản “Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam 2006” của Khối 8406 lần đầu tiên được công bố ở Việt Nam cách nay 10 năm đã thu hút được sự chú ý đặc biệt của công chúng trong và ngoài nước. Xuyên suốt qua các hoạt động của Khối 8406 trong 1 thập niên tạo nên tầm ảnh hưởng không nhỏ cho quá trình tự do dân chủ ở Việt Nam. Nhân kỷ niệm 10 năm được thành lập, Hòa Ái có cuộc trao đổi với ông Vũ Hoàng Hải, đại diện của Khối 8406 ở Hoa Kỳ.

Hòa Ái: Xin chào ông Vũ Hoàng Hải. Thưa ông, kể từ khi Tuyên ngôn Tự do Dân chủ và Khối 8406 ra đời đến nay tròn 10 năm, ông vui lòng chia sẻ những kết quả đạt được của Khối 8406 trong thập niên qua.

Ông Vũ Hoàng Hải: Xin chào cô Hòa Ái và xin kính chào quý khán thính giả Đài ACTD. Kể từ khi bản Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam 2006 ra đời, có 118 vị chiến sĩ dân chủ trong nước ủng hộ và từ đó phong trào đấu tranh trong nước phát triển rầm rộ đến nỗi chính quyền Cộng sản phải lo sợ. Từ cuối tháng 8, họ bắt Trương Quốc Huy, sau đó bắt bản thân tôi là Vũ Hoàng Hải rồi một số anh em khác. Đến 2007, họ đã bắt Linh mục Nguyễn Văn Lý, Luật sư Nguyễn Văn Đài và cô Lê Thị Công Nhân.

Cho đến ngày hôm nay, tổng kết thì Khối 8406 có 50 thành viên bị đi tù, trong đó nặng nhất là Linh mục Nguyễn Văn Lý, Mục sư Nguyễn Công Chính và anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng. Mới đây là LS Nguyễn Văn Đài và Trung tá Quân đội Nhân dân của CS, đó là Trần Anh Kim.

Thành công của Khối 8406 là gì? Chúng tôi đã nhận được 37 giải Nhân quyền do Mạng lưới Nhân quyền trao; 24 giải của Human Rights Watch trao, trong đó có một số giải Hellman-Hammett. Liên tục trong 10 năm, Khối 8406 đã cho ra đời “Bán nguyệt san Tự do Ngôn luận”, được 238 số. Kể từ 2007 đến giờ, tại Hoa Kỳ chúng tôi có chương trình phát thanh cũng như

có diễn đàn Paltalk hàng tuần. Từ năm 2008 đến nay, chúng tôi có nhiều cuốn sách về vấn đề tranh đấu. Đặc biệt năm 2013, chúng tôi đến Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ và Quốc hội Hoa Kỳ vận động thả Linh mục Nguyễn Văn Lý và 12 thành viên của Khối 8406.

Chúng tôi liên kết tất cả các tổ chức quốc tế về vấn đề phụ nữ nhân quyền cũng như các vấn đề về “human rights”. Hiện nay, Khối 8406 được đông đảo quần chúng trong và ngoài nước ủng hộ. Một số máy chực Dân biểu của Hoa Kỳ, một số ở Châu Âu và rất nhiều các tổ chức quốc tế ủng hộ. Đó là niềm kiêu hãnh của Khối 8406. Và Khối 8406 luôn luôn đồng hành với dân tộc, tức là trong mọi biến động ở Việt Nam chúng tôi đều tham gia; ví dụ như vừa rồi có cuộc vận động “Quốc tế đồng hành với dân oan”, “We are one” hay “Vinh danh tù nhân lương tâm”... Đó là những thành quả mà Khối 8406 đồng hành với dân tộc, với tất cả đoàn thể đấu tranh ở trong nước.

HA: Như ông vừa chia sẻ, xin ông cho biết hiện những thành viên nào đang còn bị ở tù và điều kiện sinh hoạt cũng như sức khỏe của họ ra sao, thưa ông?

VHH: Thứ nhất là Lm Nguyễn Văn Lý vẫn còn ở trong tù. Thứ hai là Ms Nguyễn Công Chính. Thứ ba là Ls Nguyễn Văn Đài mới vừa bị bắt và ông Trần Anh Kim. Một trường hợp đặc biệt là Ms Nguyễn Công Chính, hiện ông đang bị o ép ở trong tù và gia đình của Ms Nguyễn Công Chính kêu gọi chúng ta cố gắng làm sao hỗ trợ cho trường hợp của ông. Riêng trường hợp ông Trần Anh Kim mới bị bắt, có thể bị truy tố theo Điều 79. Chúng tôi đang vận động làm sao giảm hình phạt đối với Trần Anh Kim cũng như yêu cầu chính phủ VN phải thả Ls Nguyễn Văn Đài. Về trường hợp của Lm Nguyễn Văn Lý theo như bản án thì tháng 6 này Ngài sẽ về. Chúng tôi được biết tình thần đấu tranh hiện nay của Lm

Nguyễn Văn Lý rất cao.

HA: 10 năm không phải là khoảng thời gian ngắn để ghi nhận những sự hy sinh, trả giá trong sự khai mở các hoạt động cổ vũ cho tự do dân chủ ở Việt Nam. Bên cạnh những gì đạt được, ông có thể cho biết tình hình hiện tại của Khối 8406 cũng như sẽ tập trung vào các hoạt động nào trong chặng đường mới 10 năm nữa?

VHH: Từ khi thành lập đến giờ được 10 năm. Trải qua một quá trình đấu tranh rất cam go, chúng tôi trực diện đấu tranh với Cộng sản để làm sao cho Việt Nam có tự do dân chủ và nhân quyền. Trong hoàn cảnh đó, rất nhiều anh em của Khối 8406 sinh hoạt đứng ra thành lập một số hội, chẳng hạn như “Hội Cựu Tù nhân Lương tâm”, “Hội Anh em Dân chủ”, “Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo VN”.

Do sự đàn áp và vì có nhiều mâu thuẫn trong nội bộ cũng như trong vấn đề tranh đấu, nhiều thành viên của Khối 8406 đã chuyển sang hoạt động trong một số hội đoàn khác. Chúng tôi luôn luôn liên kết với nhau tranh đấu trong mọi mặt trận, trong mọi tình huống. Chúng tôi luôn luôn đồng hành với dân tộc, với tất cả những chiến sĩ dân oan, và đồng hành với các tổ chức đảng phái để đấu tranh làm sao cho Việt Nam thực sự có tự do dân chủ và nhân quyền.

HA: Ở trong nước sắp diễn ra cuộc bầu cử Đại biểu Quốc hội Khóa XIV và trong cuộc bầu cử lần này nhiều người dân quyết định tự ra ứng cử, trong đó có nhiều gương mặt hoạt động dân chủ cho Việt Nam. Khối 8406 có ghi nhận gì về hiện tượng này và sẽ có những hoạt động nào liên quan đến cuộc bầu cử lần này hay không?

VHH: Cuộc bầu cử tại Đại hội Đảng vừa rồi chúng ta thấy họ vẫn còn độc tài và vẫn kiên định con đường XHCN. Hiện nay chúng ta thấy có một số anh em đã đứng ra vận động để tham gia ứng cử; chẳng hạn như trường hợp của TS Nguyễn Quang A hay của một số luật sư như Ls Võ An Đôn. Nhà cầm quyền VN nói rằng người dân có quyền tự ứng cử hội đồng các cấp. Bây giờ

họ tự ứng cử, họ tự vận động để xem nhà cầm quyền VN phản ứng như thế nào đối với những người đang ra ứng cử. Nếu nhà cầm quyền làm mạnh quá thì họ đã vi phạm với những điều đã cam kết với quốc tế.

Chúng tôi sẽ làm để quảng bá tinh thần dân chủ, quảng bá cho người dân biết mình có quyền gì và mình phải thi hành với những quyền đó như thế nào và sẽ mang lại được những lợi ích gì... Vì thế Khối 8406 đồng hành với những người tự ứng cử và chúng tôi mong rằng đây là làn sóng đổi mới để người dân hiểu được nhiệm vụ, trách nhiệm của mình cũng như hiểu được mình có những gì và mình cần phải làm những gì.

HA: Nhân kỷ niệm 10 năm, một chặng đường khởi đầu của Khối 8406, là người đại diện, ông có muốn gửi thông điệp nào đến với những người dân thân cũng như những người quan tâm về tự do chủ cho Việt Nam, thưa ông?

VHH: Qua 10 năm tranh đấu chúng tôi đã có rất nhiều anh em, bạn bè, đoàn thể hỗ trợ. Kỷ niệm 10 năm tranh đấu này, chúng tôi có mời một số anh em, những người có uy tín, để viết những nhận định của họ về Khối tranh đấu 8406 một cách khách quan, chẳng hạn anh Đỗ Thông Minh ở Nhật Bản, Sứ gia Phạm Trần Anh, GS. TS Nguyễn Hồng Dũng và một số anh em bạn bè. Qua 10 năm, Khối 8406 luôn luôn đồng hành với dân tộc và chúng tôi vẫn kiên trì theo con đường đấu tranh hòa bình, bất bạo động. Chúng tôi cố gắng làm sao để VN có tự do dân chủ, có đa nguyên và người dân phải có quyền tự do hội họp, tự do lập hội, tự do lập công đoàn cùng các quyền tự do mà Thượng Đế ban cho mỗi con người. Khối 8406 luôn luôn cảm ơn tất cả các hội đoàn tranh đấu, các đoàn thể đã ủng hộ Khối 8406 suốt 10 năm qua. Chúng tôi luôn luôn đồng hành với các bạn, đồng hành với dân tộc, nhất là về nạn phương Bắc đang xâm lấn nước ta như bây giờ.

Xin thay mặt cho Khối 8406, tôi xin trân trọng cảm ơn tất cả quý vị đã ủng hộ chúng tôi trong những tháng ngày qua. ■■■■■■■■■■■■

Mười năm nhìn lại PHONG TRÀO DÂN CHỦ VIỆT NAM

.....Nguyễn Quang Duy 31-03-2016.....

Cuối thế kỷ thứ 20 ở VN chỉ có một vài nhân sĩ bất đồng chính kiến, ngày nay việc đấu tranh ngày càng công khai hơn, đa dạng hơn, quy tụ nhiều tầng lớp dân chúng hơn, tổ chức chặt chẽ hơn, với nhiều sáng kiến và chủ động hơn.

Bắt đầu với các trang mạng xã hội như Đàn Chim Việt, Đối Thoại, Talawas, các diễn đàn Paltalk, các phương tiện thông tin như email, điện thoại, người Việt đã kết nối để hình thành những phong trào quần chúng rộng rãi.

Tuyên Ngôn 8406

Sự kiện lịch sử đáng ghi nhớ là vào ngày 8-4-2006, Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ cho Việt Nam còn gọi là Tuyên Ngôn 8406 được công bố với 118 người cùng ký tên.

Ít lâu sau một tổ chức dân sự độc lập công khai sinh hoạt với tên gọi là Khối 8406. Khối nhanh chóng thu hút cả chục ngàn người ghi tên tham dự.

Chủ trương của Khối là ôn hòa đấu tranh để chuyển Việt Nam từ một nước độc tài cộng sản sang một nước tự do cộng hòa. Khối sẽ tự động giải tán khi Việt Nam đã có một hiến pháp tự do.

Những người sáng lập Khối đã tận dụng cơ hội nói lòng việc kiểm soát chính trị khi VN muốn tham gia Tổ Chức Thương Mãi Quốc Tế (WTO) để công khai hoạt động.

Nhưng khi đạt được mục tiêu, đảng Cộng sản đã xuống tay đàn áp. Trên 50 người bị bắt giam, nhiều người bị liên tục quấy nhiễu hay bị bao vây kinh tế, nhiều người đã phải rời Việt Nam. Khối mất dần thực lực không thể đẩy ra những sinh hoạt đấu tranh mạnh mẽ như trước đây.

Nhưng từ đó tinh thần đấu tranh công khai bất bạo động của Tuyên ngôn 8406 tiếp tục hướng dẫn phong trào dân chủ Việt Nam.

Phong Trào Yêu Nước

Mùa hè năm 2011 qua các diễn đàn, blog, Facebook, email... lời

kêu gọi biểu tình phản đối tham vọng bành trướng của Trung Quốc được phổ biến rộng rãi, người biểu tình tự tìm đến nhau, các cuộc biểu tình liên tiếp xảy ra tại nhiều nơi vào những ngày chủ nhật cuối tuần, có cuộc lên đến vài ngàn người tham dự.

Dù không có người đứng ra tổ chức, các cuộc biểu tình đều bị thẳng tay đàn áp, nhiều người bị câu lưu hay tạm giam, số người tham dự mỗi ngày một giảm dần rồi chấm dứt.

Mặc dù không thể hình thành tổ chức có thực lực để tiếp tục đấu tranh, kinh nghiệm kêu gọi và tổ chức những cuộc biểu tình nhanh gọn là nét đáng ghi nhớ của Phong Trào Yêu Nước.

Thêm vào đó, sắc thái yêu nước chống xâm lăng cũng được đưa vào làm giàu cho Phong Trào Dân Chủ Việt Nam.

Xã Hội Dân Sự

Cũng trong tinh thần đấu tranh ôn hòa bất bạo động, Phong trào bước sang một giai đoạn mới với sự xuất hiện một số các tổ chức dân sự có mục tiêu rõ ràng là mang lại tự do, dân chủ và nhân quyền cho VN.

Sinh hoạt dân sự rất đa dạng gồm các tổ chức công nhân, dân oan, nhà báo, cựu tù nhân, tín đồ tôn giáo, bảo vệ môi trường... Nhiều thành viên Khối 8406 đã đứng ra thành lập hay tham gia hoạt động xã hội dân sự.

Mặc dù rất ôn hòa, các tổ chức dân sự vẫn bị đàn áp, bởi thế các tổ chức chỉ có thể hoạt động trong phạm vi nhóm nhỏ hay liên kết với nhau trong các sinh hoạt.

Đóng góp của họ là đã tận dụng phương tiện Facebook để thiết lập hàng ngàn trang báo trên mạng toàn cầu nhằm cập nhật thông tin, công bố sự thật và bênh vực lẽ phải.

Những trang báo này từng bước phá vỡ độc quyền thông tin và cạnh tranh với guồng máy tuyên truyền cộng sản.

Dân Oan

Trong các tổ chức dân sự, dân oan có nhân sự và có tổ chức nhất. Họ là những người vì mất đất, mất nhà, mất cơ nghiệp sinh nhai, bị đối xử bất công, đi tìm công lý thì bị đàn áp tù tội.

Trước đây dân oan chỉ đơn lẻ tìm công lý thì ngày nay dân oan đã trở thành một lực lượng có tổ chức, nhất là tại thành phố Hà Nội. Khả năng huy động nhân lực và hiệu quả đấu tranh của dân oan cũng cần được ghi nhận.

Đầu tháng 9-2014, cuộc Triển lãm Cải Cách Ruộng Đất tại Hà Nội đã tạo dư luận quan tâm đến sự thực đằng sau các hiện vật và tài liệu được triển lãm.

Trong khi cả thông tin lễ đảng và lễ dân còn tập trung vào cuộc triển lãm thì chừng 30 dân oan đã đến xem triển lãm nhưng bị cản không cho vào. Họ đã thực hiện ngay một cuộc biểu tình khiến ban tổ chức cuộc triển lãm phải chính thức loan báo đóng cửa cuộc triển lãm.

Có thể đây là lần đầu tiên một cuộc triển lãm quan trọng của đảng Cộng sản đã phải hủy bỏ vì sức ép của dư luận và vì sự phản kháng của một lực lượng không cộng sản.

Bảo vệ môi trường

Nhiều cư dân Hà Nội năm 2015 và Sài Gòn hiện nay liên tục xuống đường phản đối nhà cầm quyền thành phố chặt cây mà không tham khảo ý kiến người dân.

Đây là những phản kháng dân sự tập thể có tổ chức, có mục tiêu đơn giản nhưng rõ ràng. Các cuộc phản kháng này thu hút được nhiều người trẻ. Và mặc dù rất ôn hòa nhưng cũng không tránh khỏi bị nhà cầm quyền đàn áp.

Yêu mến Việt Nam Cộng Hòa

Chính quyền Việt Nam Cộng Hòa đã hoàn toàn sụp đổ vào 30-4-1975, nhưng nhờ Facebook loan tải những hình ảnh, những đoạn phim, những tài liệu, những bài viết nói lên sự thật miền Nam Việt Nam tạo ra một phong trào yêu mến cộng hòa thu hút rất nhiều người trẻ tại Việt Nam.

Những người trẻ này nhận ra rằng mặc dù đang chiến tranh nhưng miền Nam đã xây dựng

thành công nền tảng dân chủ, kinh tế, văn hóa, giáo dục, và dân sinh hơn hẳn các quốc gia trong vùng. Nền tảng này đã hoàn toàn sụp đổ sau khi cộng sản chiếm miền Nam.

Tiêu biểu của Phong trào là Nguyễn Viết Dũng một người trẻ sinh tại Nghệ An. Anh Dũng viết nhiều bài viết, lập đài phát thanh, treo cờ vàng trên ngọn tre sau nhà, lập nhóm yêu chuộng VN Cộng Hòa, lập đảng Cộng Hòa đấu tranh cho một nền Đệ Tam Cộng Hòa.

Trường hợp blogger Nguyễn Ngọc Già (Nguyễn Đình Ngọc) là trường hợp thứ hai. Bà nội của ông là bà mẹ Việt Nam Anh Hùng. Cha ông là đảng viên với 50 tuổi đảng. Mẹ ông là cơ sở cách mạng. Nhưng nhiều bài viết của ông ca ngợi Việt Nam CH. Nhà cầm quyền cộng sản âm thầm mang ông ra tòa kết án 4 năm tù và 3 năm quản chế. Phiên tòa này không có luật sư biện hộ.

Ước mơ của những người yêu mến cộng hòa rất đúng đắn vì tất cả các quốc gia Đông Âu và Liên Xô khi cộng sản sụp đổ đều đã theo thể chế cộng hòa.

Ứng cử tự do

Hiện đang có một phong trào ứng cử tự do. Hầu hết những người ra ứng cử đều không tin rằng họ có thể lọt qua hệ thống đảng cử dân bầu, nhưng họ chấp nhận thử thách đứng ra tranh cử.

Thật ra Việt Nam chưa có tổ chức nào có thể xem là tổ chức chính trị. Đảng Cộng sản là đảng cầm quyền cai trị người dân. Còn các đảng khác đều hoạt động bí mật, dưới dạng đảng cách mạng nhằm lật đổ chế độ cộng sản.

Một đảng chính trị đúng nghĩa cần hoạt động công khai trong vòng luật pháp, có chiến lược và chiến thuật để cạnh tranh quyền lực với các đảng chính trị khác.

Trở lại việc ứng cử tự do, bằng mọi phương tiện có được, những người ứng cử tự do đã đưa ra chính sách cá nhân vận động người dân dồn phiếu cho mình. Đây là một sinh hoạt chính trị trực tiếp cạnh tranh quyền lực với đảng Cộng sản và đây là một bước tiến mới của Phong Trào Dân Chủ.

Không có gì mâu thuẫn giữa

việc Phong Trào Dân Chủ tiếp tục tẩy chay bầu cử và việc những người ra tranh cử tự do. Sự khác biệt chỉ ở phương cách đấu tranh.

Kết

Trong 10 năm với tinh thần đấu tranh ôn hòa bất bạo động, Phong Trào Dân Chủ Việt Nam đã từng bước kết hợp đấu tranh cách mạng với đấu tranh dân sự và đấu tranh chính trị.

Cũng trong 10 năm Miền Điện một quốc gia quân phiệt đã nhanh chóng chuyển đổi thành một quốc gia dân chủ. Nhưng Miền Điện thật khác với Việt Nam vì vẫn tồn tại nhiều tổ chức chính trị luôn sẵn sàng cạnh tranh quyền lực với thành phần quân phiệt.

Đấu tranh bất bạo động là cuộc đấu tranh công khai, khi chưa thể công khai các tổ chức đấu tranh vẫn chỉ được xem là các tổ chức cách mạng các đảng cách mạng.

Từ Phong trào ứng cử tự do phải chăng bước kế tiếp là sự công khai xuất hiện của các đảng chính trị có thực lực, có chiến lược và có đường lối rõ ràng?

TUYÊN BỐ CHUNG

(tiếp theo trang 5)

Liên quan đến vấn đề này, chúng tôi chân thành đề nghị các chính phủ dân chủ, nhất là Hoa Kỳ, đừng tiếp tay cho thủ đoạn lưu manh của CS bằng cách đón nhận những nhà tranh đấu xuất sắc mà Hà Nội muốn tìm mọi cách trục xuất ra khỏi VN vì sợ hãi. Điều này chỉ làm cho độc tài CS kéo dài và phong trào dân chủ VN yếu đi. Thay vào đó, Quý vị nên và cần giúp cho Phong trào đó lớn mạnh. Xin Quý vị nhớ cho!

Làm tại Việt Nam nhân mùa kỷ niệm 10 năm Tuyên ngôn Khổ 8406 kéo dài từ 28-3-2016 đến 28-4-2016

Ba tổ chức xã hội dân sự đồng ký tên

- Khổ Tự do Dân chủ 8406. Đại diện: Kỹ sư Đỗ Nam Hải và Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa

- Hội Cựu tù nhân Lương tâm Việt Nam. Đại diện: Bác sĩ Nguyễn Đan Quế và Lm Phan Văn Lợi.

- Hội Anh em Dân chủ. Đại diện: Kỹ sư Phạm Văn Trội, Mục sư Nguyễn Trung Tôn.

ĐOÀN KẾT LÀ THẮNG

Nguyễn Hưng Quốc 22-03-2016

Mới đây, vào đầu tháng 3, Ủy ban Nhân dân thành phố Phan Rang ra lệnh giải tán chợ nông sản Tấn Tài; bắt mọi người phải dọn đến một khu chợ mới cách đó nửa cây số do tư nhân làm chủ. Hơn 500 tiểu thương trong chợ Tấn Tài phản đối quyết liệt. Họ xuống đường biểu tình chống lại quyết định của chính quyền địa phương. Ngày 11 tháng 3, giới lãnh đạo thành phố đến gặp các tiểu thương để thương lượng. Cuối cùng, trước những phản ứng gay gắt của dân chúng, ông Dương Ái Quân, Chủ tịch Ủy ban Nhân dân Phan Rang, đã công bố thu hồi quyết định di dời chợ Tấn Tài đã ban hành. Cuộc tranh đấu của các tiểu thương coi như toàn thắng.

Trước đó một hai tuần, các ngư dân tại Sầm Sơn, Thanh Hoá, cũng xuống đường chống lại quyết định dẹp bỏ bến neo đậu thuyền đánh cá trong thị xã để lấy chỗ xây dựng các khu giải trí và du lịch. Cuộc xuống đường thu hút cả mấy trăm người với khẩu hiệu “Biển là của dân” và “Trả lại biển cho người dân Sầm Sơn”. Sau hơn 10 ngày đấu tranh căng thẳng, cuối cùng, chính quyền Thanh Hoá phải nhượng bộ. Trong cuộc gặp gỡ với dân chúng vào ngày 07-03, ông Trịnh Văn Chiến, bí thư tỉnh uỷ, đã công khai nhận khuyết điểm và đồng ý với những kiến nghị chính đáng của người dân. Ông cam kết “Nếu bà con không đồng ý chính sách của tỉnh thì cứ tiếp tục làm như lâu nay”. Mọi người vỗ tay mừng thắng lợi.

Nhớ, vào đầu năm 2015, khi chính quyền Hà Nội chủ trương chặt hạ 6.700 cây xanh, dân chúng cũng xuống đường phản đối dữ dội. Thoạt đầu, chính quyền tỏ ra cứng rắn, hơn nữa, phản ứng một cách rất trịch thượng. Ông Phan Đăng Long, Phó ban Tuyên giáo thành uỷ, cho việc chặt cây và thay thế cây trong thành phố là quyết định của các cơ quan quản lý, “không cần thiết phải hỏi ý kiến người dân”. Dân chúng càng phản đối mạnh. Nhóm “Vì Một Hà Nội Xanh” được hình thành. Họ tổ chức các cuộc xuống

đường tuần hành khá thường xuyên và gửi kiến nghị đi khắp nơi. Cuối cùng, chính quyền nhượng bộ, ra lệnh dừng việc chặt cây, hơn nữa, còn kiểm điểm các cán bộ có liên hệ đến dự án chặt cây trong thành phố. Phong trào bảo vệ cây xanh đã kết thúc thắng lợi.

Cả ba trường hợp nêu trên chứng tỏ một sự thật đơn giản nhưng hết sức quan trọng: Khi dân chúng đoàn kết và quyết liệt, họ sẽ chiến thắng.

Ai cũng biết chính quyền VN hiện nay độc tài và thối nát. Họ cấu kết với các nhóm lợi ích để vơ vét mọi quyền lợi vào trong tay. Họ bất chấp các nguyện vọng của dân chúng. Dân chúng bất mãn: họ mặc kệ. Dân chúng phản đối: họ sai CA đến trấn áp. Mà CA thì lúc nào cũng bảo vệ đảng, với lý do, như họ công khai tuyên bố trong câu khẩu hiệu “Còn đảng còn mình”.

Dưới sự áp bức ấy, dân chúng chỉ còn một con đường duy nhất: chống đối. Hình thức chống đối phổ biến và tiêu biểu nhất là sự chống đối của những người dân bị cưỡng chiếm đất đai. Từ nhiều năm nay, tại các thành phố lớn, đặc biệt tại Hà Nội và Sài Gòn, lúc nào cũng xuất hiện hàng chục người được gọi là “dân oan” biểu tình trước các cơ quan công quyền để đòi lại đất hoặc đòi phải tăng tiền đền bù cho những lô đất hoặc nhà cửa bị giải toả của họ. Các cuộc biểu tình của họ thu hút sự chú ý của nhiều người, nhưng cho đến nay, khó có thể nói là thành công. Có hai lý do chính: Một là số người biểu tình quá ít, thường chỉ vài ba chục người. Hai là tất cả đều là nông dân; nơi đất đai bị cưỡng chiếm là ở nông thôn; trong khi, như là một quy luật, trong thời hiện đại, cách mạng chủ yếu là hiện tượng của thành thị. Chỉ ở thành thị mới có khả năng thu hút đông người. Chỉ ở thành thị mới lôi kéo được giới truyền thông quốc nội cũng như quốc tế. Chỉ ở thành thị những tiếng la phản kháng mới được lắng nghe và do đó, trở thành một sức mạnh uy hiếp chế độ.

May, ngày nay có một phương

tiện có thể bù đắp các thiệt thòi của các nông dân: phương tiện truyền thông đại chúng. Trong những năm qua, truyền thông, chủ yếu là các trang mạng xã hội, từ blog đến facebook, đã chứng tỏ tính hiệu quả của nó. Gần đây, vào tháng 2-2016, một tổ chức bảo tồn thiên nhiên, thông qua facebook, tố giác một vụ xâm hại rừng ở bán đảo Sơn Trà thuộc Đà Nẵng. Lời tố giác của họ đã được lắng nghe và được nhiều người ủng hộ. Thành uỷ Đà Nẵng không thể giữ im lặng được nữa. Họ đã yêu cầu Sở Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn điều tra và cuối cùng đã cách chức hai cán bộ kiểm lâm là ông Trần Văn Thanh và Lê Phước Bầy.

Gần đây hơn, vào đầu tháng 3, Sở Giáo dục và Đào tạo Hà Nội đã ra công văn với nội dung đuổi học một tuần những học sinh và sinh viên vi phạm luật giao thông. Chỉ thị ấy đã bị phản đối kịch liệt chủ yếu trên các phương tiện truyền thông đại chúng. Trước sức ép của dư luận, Sở Giáo dục đã họp với Bộ Tư pháp và Ủy ban Nhân dân thành phố Hà Nội, cuối cùng, đi đến quyết định huỷ bỏ chỉ thị vô lý ấy.

Từ những sự kiện nêu trên, chúng ta có thể rút ra được một số bài học chính:

Thứ nhất, để thắng lợi, các cuộc xuống đường biểu tình cần đến số lượng: Càng đông người càng tốt. CA có thể đàn áp dễ dàng các cuộc biểu tình lẻ tẻ vài ba chục người. Nếu con số lên đến vài ba trăm, chắc chắn công an sẽ lưỡng lự. Nếu con số lên đến vài ba ngàn, lại tập trung ngay ở những con phố chính, khả năng chiến thắng sẽ rất cao.

Thứ hai, bản thân các phương tiện truyền thông đại chúng, cụ thể nhất là facebook, cũng là một vũ khí rất hữu dụng: Nó khuếch âm các yêu sách của quần chúng và thu hút sự chú ý của mọi người, từ đó, tăng cường sức mạnh cho các cuộc xuống đường biểu tình.

Thứ ba, biện pháp tối ưu để các cuộc tranh đấu được thành công là sự kết hợp của cả hai yếu tố nêu trên: số người và truyền thông đại chúng.

"Tôi thiết tha đề nghị Việt Nam đổi chính sách"

—BBC pv Gs Nguyễn Khắc Nhân 13-03-2016—

Trước diễn biến biến đổi khí hậu đang diễn ra phức tạp ở Việt Nam, nhân 5 năm đánh dấu thảm họa sóng thần và nhà máy điện hạt nhân Fukushima, một chuyên gia về chiến lược năng lượng từ Pháp 'thiết tha' đề nghị chính phủ Việt Nam thay đổi chiến lược năng lượng, đặc biệt là năng lượng hạt nhân.

"Tôi rất buồn vì thảm họa Fukushima không lay chuyển quyết định của Chính phủ Việt Nam: một hai vẫn muốn làm điện hạt nhân. Thật là sai lầm khi cho rằng hạt nhân có thể cứu được trái đất khỏi sự nóng lên của thời tiết," đó là quan điểm của Giáo sư Nguyễn Khắc Nhân, chuyên gia về chiến lược năng lượng, cựu cố vấn của hãng Năng lượng Quốc gia Pháp (EDF) và nguyên giáo sư Đại học Bách khoa Grenoble.

Mời quý vị theo dõi toàn văn cuộc phỏng vấn của BBC với chuyên gia năng lượng sau đây.

BBC: *Tại Hội thảo về chiến lược năng lượng cho Việt Nam tại Đại học Bách khoa Grenoble mới đây, sau Hội nghị Thượng đỉnh Quốc tế về Biến đổi khí hậu COP21, Giáo sư đã có những kiến nghị cụ thể gì?*

GS. Nguyễn Khắc Nhân: Tôi đề nghị ba kế hoạch căn bản. Đó là khai thác và đầu tư mạnh vào năng lượng tái tạo, triệt để tiết kiệm năng lượng ở mọi lĩnh vực, khuyến khích việc nâng cao hiệu suất năng lượng.

Muốn thành công, Việt Nam cần thành lập Bộ Năng lượng tái tạo (như ở Ấn Độ), tăng cường hỗ trợ năng lượng tái tạo, đơn giản hóa thủ tục hành chính để đẩy nhanh thời gian thực hiện các dự án, giảm tỷ số đàn hồi (coefficient d'élasticité), chống lãng phí, triển khai các dự án thí điểm về cộng đồng dân cư năng lượng sạch, không lãng phí, không rác thải, phát triển giao thông sạch và đào tạo đội ngũ cán bộ.

Làm gì để giảm nhẹ?

BBC: *Việt Nam đang trải qua đợt hạn hán ở nhiều tỉnh Miền Trung và Tây Nguyên, ngập mặn và xâm nhập mặn ở Đồng bằng sông*

Cửu Long, vừa lủa của cả nước. Theo Giáo sư, Việt Nam có thể làm gì để giảm nhẹ ảnh hưởng của biến đổi khí hậu?

GS. NKN: Việt Nam là một quốc gia đối mặt với nguy cơ cao. VN xếp hạng thứ 26 trong nhóm các nước có nguy cơ đặc biệt lớn. Những rủi ro cho VN cũng như các nước châu Á gồm bão ngày càng lớn và thường xuyên hơn, ngập lụt tăng cao do nước biển và sóng, lở đất do tan băng ở Himalaya, xói mòn, tài nguyên nước và dự trữ nước mềm giảm, mực nước biển tăng, ngập úng, mặn hóa, hiệu suất nông nghiệp giảm, đói kém, tử vong tăng, các bệnh tiêu chảy, dịch tả lan tràn do nhiệt độ tăng.

Ta hiểu tại sao phái đoàn Việt Nam, cũng như nhiều nước có nguy cơ lớn bị ảnh hưởng, tại COP21 đã đề nghị giảm ngưỡng từ 2°C xuống 1,5°C. Ngay trước ngày khai mạc Hội nghị ở Paris, Việt Nam đã quyết định ngày 25-11-2015, giảm lượng khí thải CO₂, so với mức bình thường theo kế hoạch sau: 5% vào năm 2020, 25% năm 2030 và khoảng 45% năm 2050.

Khả năng thích ứng của Việt Nam thấp, do thiếu quyết tâm chính trị và tài chính. Những công việc đồ sộ cần thực hiện không được chậm trễ như: rà soát lại quy hoạch đô thị và kế hoạch phòng chống, xây dựng lại cầu đường và nhà cửa, bảo vệ các công trình, làm sạch hệ thống dẫn nước, bảo vệ các đê, đập, di chuyển dân cư... Đừng quên rằng nông nghiệp là nguồn sản xuất metan lớn (40 lần nguy hiểm hơn CO₂). Các súc vật chăn thả gặm cỏ, đồng lúa, phân, và cây cỏ lên men cũng thải ra khí metan.

Cũng như các nước khác trên thế giới, Việt Nam phải xây dựng gấp rút nền kinh tế ít carbon. Nếu chúng ta càng trì hoãn, càng khó cho việc đối đầu với các đe dọa và thiệt hại sẽ lớn hơn, khó xử lý hơn. Tất nhiên, đó là một thách đố trường kỳ.

Không lay chuyển quyết định

BBC: *Năm nay, Nhật Bản đánh*

dấu tròn 5 năm thảm họa sóng thần và sự cố nhà máy điện hạt nhân Fukushima, Việt Nam học được gì từ thảm họa này và theo Giáo sư, chương trình điện hạt nhân của Việt Nam có gì mới trước tình hình và xu hướng tới đây của biến đổi khí hậu?

GS. NKN: 5 năm sau thảm họa, nhà máy Fukushima, với 8.000 nhân công (kỹ sư, chuyên gia, kỹ thuật viên) liên tục thay phiên nhau, vẫn còn là một công trường ngồn ngộn với phóng xạ mạnh.

Bên ngoài, trên một diện tích rộng hơn 1.000 km² bị ô nhiễm, hàng ngàn công nhân, kể cả SDF, bất kể nguy hiểm đã làm công việc khử nhiễm, cùng với 1000 công ty. Chi phí cho quá trình này ước tính chừng 25 tỷ euro. Đây chỉ là bước đầu vì chất phóng xạ (césium 134 và 137, strontium 90) đã ảnh hưởng 24 ngàn km² trong những ngày đầu tiên của thảm họa.

Sự ô nhiễm lan đến phía nam, vùng Tokyo và đến 250 km về phía bắc. Cựu thủ tướng Naoto Kan, đương chức lúc xảy ra sóng thần, đã cho biết: thảm họa đã suýt khiến phải di tản 30 triệu dân vùng Tokyo, điều này có thể gây suy sụp quốc gia!

Tôi rất buồn vì thảm họa Fukushima không lay chuyển quyết định của Chính phủ Việt Nam: một hai vẫn muốn làm điện hạt nhân. Thật là sai lầm khi cho rằng hạt nhân có thể cứu được trái đất khỏi sự nóng lên của thời tiết. Thực ra, hạt nhân, trên đà suy thoái ngay cả trước thảm họa Fukushima, chỉ còn chiếm 11,7% tổng năng lượng điện thế giới (67,9% từ than, dầu mỏ, khí đốt – 16,3% thủy điện – 4,1% năng lượng mặt trời, gió, sinh khối). So với năng lượng sơ cấp toàn cầu, nó chỉ chiếm khoảng 5%.

Khác với những lời tuyên truyền không đúng sự thật, lượng khí CO₂ thải ra trong toàn bộ các khâu của quá trình hạt nhân không phải thấp! Từ đầu đến cuối: khai thác mỏ, vận chuyển Uranium từ nước ngoài đến tận nhà máy chế biến, tạo ra vật liệu với các thành phần khác nhau, công trường xây dựng của nhà máy (xi măng, thép), chu kỳ của nhiên liệu, khai thác, tháo gỡ, tái xử lý, quản lý

chất thải... Tổng lượng carbon khó mà bỏ qua được!

Vì sự sống còn

Điện hạt nhân quá nguy hiểm và bắt đầu đắt hơn các nguồn điện khác, kể cả năng lượng tái tạo. Trong thời gian COP21, sử gia về khoa học của Hoa Kỳ, Naomi Oreskes, khẳng định nhiều nghiên cứu uy tín đã chỉ ra rằng có thể thực hiện được một nền kinh tế không carbon và không hạt nhân, bằng cách tập trung vào gió, mặt trời, thủy điện, kết hợp với việc kết nối tất cả các lưới điện, với hiệu quả năng lượng và với quản lý nhu cầu hiệu quả.

Dù sao, năm 2030, phần hạt nhân sẽ chỉ đóng góp tối đa là 10% lượng điện của Việt Nam. Con số này nhỏ hơn nhiều so với số tỷ kWh lãng phí ở Việt Nam. Việc tiết kiệm năng lượng không gây nguy hiểm gì và chi phí nhỏ hơn nhiều so với việc xây dựng nhà máy điện hạt nhân.

Hàng chục và sau này sẽ là hàng trăm tỷ đôla đầu tư cho hạt nhân sẽ có hiệu quả kinh tế và xã hội lớn hơn nếu được dùng cho việc thích nghi với biến đổi khí hậu và phát triển mạnh mẽ năng lượng tái tạo của Việt Nam.

Không nên quên rằng khoảng thời gian từ khi lò phản ứng dân sự đầu tiên đưa vào hoạt động vào năm 1951 ở Mỹ đến thảm họa Fukushima ngày 11-3-2011 chỉ có 60 năm. Trong khoảng thời gian này, nhân loại chứng kiến 5 lần chảy tâm lò: 1 tại Three Miles Island, 1 tại Tchernobyl, 3 tại Fukushima. Trung bình, cứ 12 năm xảy ra một lần chảy tâm lò.

Vì sự sống còn của đất nước mến yêu, một lần nữa, tôi thiết tha trân trọng yêu cầu chính phủ Việt Nam hủy bỏ gấp chương trình điện hạt nhân.

Giáo sư NKN nguyên là Giám đốc Trường Cao đẳng Điện học và Trung tâm Quốc gia Kỹ thuật Phú Thọ (hiện là Đại học Bách khoa thành phố Hồ Chí Minh), Cố vấn Nha kinh tế, dự báo, chiến lược EDF Paris, Giáo sư Trường Đại học Bách khoa Grenoble và Viện kinh tế và chính sách năng lượng

❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

CUỘC DIỆT CHŨNG HÀNG LOẠT NÀY CẦN PHẢI CHẤM DỨTFB Lang Anh 25-03-2016.....

Báo Tuổi Trẻ ngày 22-03-2016 đăng một bản tin khiến người Việt Nam choáng váng: **"Trên 6 triệu con heo xoi chất cấm vô bụng dân Việt"**.

Dù rằng hai thập niên qua, người Việt Nam vẫn ngày ngày phải xoi thực phẩm độc, từ rau, thịt, cá ướp hóa chất đến mọi loại thực phẩm nhiễm độc khác với một mức độ ngày một tăng dần, thậm chí đôi lúc người ta đành tặc lưỡi chấp nhận vì hình như chẳng còn lựa chọn nào khác; tuy nhiên bản tin trên vẫn gây một tâm lý thảng thốt đến mức gây sốc: Cuộc diệt chủng và thoái hóa giống nòi của người Việt Nam đang diễn ra với quy mô công nghiệp, sức khỏe người dân bị tàn sát bởi các hành vi mang tính hàng loạt, quy mô cực lớn chứ không còn là đơn lẻ.

Salbutamol là một loại hóa chất cấm, hầu hết các nước đều kiểm soát và cấm buôn bán tự do, phải có giấy phép của cơ quan chuyên trách. Ở Việt Nam là bộ Y tế. Theo kết quả điều tra của Cục cảnh sát C49 như đã dẫn trong bài báo, thì năm 2015 bộ Y tế đã cấp giấy phép cho 20 công ty nhập khẩu về 9.140 kg Salbutamol. Có hơn 6 tấn đã được bán ra thị trường, và kết quả điều tra cho thấy chỉ có 10 kg được sử dụng đúng mục đích, là chế biến thuốc chữa bệnh. Số còn lại, đều chui vào bụng lợn và sau đó là chui vào bụng con người. Ước tính có trên 6 triệu con lợn đã được vỗ béo bằng chất cấm. Và bài báo trên cũng dẫn lời ông Phạm Đức Bình, phó chủ tịch hiệp hội chăn nuôi Đồng Nai: "Gần như toàn bộ thịt heo sử dụng chất cấm đều được tiêu thụ tại thị trường Việt Nam". C'est la vie? Hoàn toàn không! Đó không phải là cuộc sống, đó là một cuộc diệt chủng hàng loạt làm thoái hóa giống nòi ở quy mô công nghiệp.

Người ta cho rằng nguồn Salbutamol cũng là một hóa chất cấm bị kiểm soát ở Trung Quốc, nên cho rằng số đàn lợn sử dụng chất cấm được phỏng đoán chỉ đến từ nguồn chính ngạch. Tuy nhiên, từ thực tế là rất nhiều loại độc chất có nguồn gốc TQ được nhập về bằng mọi ngả đường và sử dụng bừa bãi trong nông nghiệp và chế biến thực phẩm ở Việt Nam nhiều năm qua, có thể nói rằng việc đoán chắc Salbutamol chỉ nhập chính ngạch mà không nhập lậu là điều rất đáng nghi ngờ. Nhất là trong bối cảnh buôn Salbutamol hiện nay có tỷ lệ lợi nhuận còn hơn buôn

Heroin: "Theo bài báo trên, một kg Salbutamol nhập giá 1,5 tr và được bán với giá 15 triệu, gấp đúng 10 lần". Lợi nhuận gấp vài lần đã đủ khiến kẻ buôn ma túy bất chấp án tử hình, thì lợi nhuận gấp 10 lần mà chế tài luật pháp nhẹ không liệu có chặn nổi những kẻ phạm pháp dừng lại bàn tay nhớp nhúa của chúng? Câu hỏi này dành gửi cho bộ Công an, bộ Y tế và các cơ quan khác các vị tự suy ngẫm và trả lời.

Ngoài ra, nên hiểu rằng Việt Nam và Trung Quốc đang có tranh chấp lãnh thổ, và TQ thực tế đang xâm lược Việt Nam, dù ai đó có muốn che giấu hoặc làm nhẹ hành vi này đến mức nào đi chăng nữa. Khi một quốc gia muốn làm suy yếu một quốc gia đối địch và nó có công cụ hữu hiệu để làm điều đó, thì việc có những thành phần chuyên trách được giao nhiệm vụ "đặc biệt" để tuồn chất cấm vào nước đối địch là chuyện hợp logic một cách tự nhiên. Còn cách nào suy yếu kẻ thù hiệu quả hơn nữa bằng việc làm thoái hóa giống nòi dân tộc ấy? Một cách từ từ, khó phát hiện dấu vết, khó lên án nhưng đạt hiệu quả rộng khắp một cách chắc chắn?

Một nghiên cứu về kinh tế công gần đây đã chỉ ra: Việt Nam có khoảng 2,8 triệu công chức và viên chức trong bộ máy nhà nước. Riêng lực lượng công an, tính riêng có tới 328 nghìn người. Một lực lượng cực kỳ hùng hậu và đông đảo đang sống bằng tiền thuế của dân. Và hệ thống ấy đang làm gì hữu hiệu để chặn lại cuộc diệt chủng đang làm thoái hóa giống nòi của người Việt Nam?

Có mấy vấn đề cần phải được hệ thống chính trị làm ngay, vì đã quá cấp bách rồi:

(1) Bộ Công an khẩn cấp điều tra làm rõ và truy tố hành vi mua bán sử dụng hóa chất trái mục đích gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng đối với 20 công ty nhập Salbutamol đã được phát hiện. Cần lần theo các đường dây mua bán, xác định các trang trại chăn nuôi đầu cuối đã sử dụng chất cấm, khởi tố vụ án và truy tố những đối tượng dùng chất cấm với hành vi gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng cho sức khỏe cộng đồng. Khởi tố vụ án và điều tra làm rõ các hành vi của các viên chức bộ Y tế trong việc cấp phép nhập khẩu và hậu kiểm việc sử dụng Salbutamol do thiếu trách nhiệm gây hậu quả nghiêm trọng. Làm rõ xem có dấu hiệu tham nhũng của các đối tượng này hay không dẫn đến

hậu quả xấu đã diễn ra.

(2) Bộ Y tế ra soát lại toàn bộ quy trình cấp phép nhập khẩu các hóa chất cấm, gồm Salbutamol và các chất cấm khác có khả năng sử dụng trong công nghiệp thực phẩm. Xác định chính xác nhu cầu sử dụng thực tế và hợp pháp để cấp phép, đồng thời tăng cường hậu kiểm việc sử dụng chất đã nhập sau cấp phép để đảm bảo chúng không bị tuồn ra ngoài làm hủy diệt cộng đồng. Bộ Y tế cũng cần nghiên cứu, tổ chức một cơ quan đặc biệt trong việc cung cấp các trang thiết bị kiểm định xét nghiệm nhanh các thành phần hóa chất có trong các loại thực phẩm để cung cấp cho các cơ quan chức năng và cả các hệ thống tiêu thụ hàng tiêu dùng đầu cuối, giúp cộng đồng phòng tránh.

(3) Bộ Nông nghiệp & Phát triển nông thôn, cơ quan quản lý thị trường, quản lý an toàn vệ sinh thực phẩm và các cơ quan khác cần tổ chức ngay và khẩn cấp các đoàn thanh tra chuyên trách, tập trung thanh tra giám sát tất cả các trang trại chăn nuôi và trồng trọt quy mô lớn, kịp thời phát hiện việc sử dụng hóa chất cấm để thông báo với cơ quan công an khởi tố điều tra và truy tố các đối tượng phạm pháp. Đồng thời phải phát ra cảnh báo phù hợp và ngay lập tức với cộng đồng về những nguồn cung cấp bị phát hiện vi phạm và khuyến cáo về những nguồn cung có thể an toàn. Thà bữa ăn của người dân thiếu đi một miếng thịt, còn hơn là nhiều lên một thìa độc chất.

(4) Quốc hội hãy thôi bàn về những chuyện trên trời dưới biển. Thậm chí là chấm dứt luôn việc xem xét miễn nhiệm rồi bầu mới Chủ tịch nước, thủ tướng và chủ tịch quốc hội mà các vị đang tất bật xung quanh. Người dân không quan tâm gì lắm tới chuyện đó đâu khi đang chết dần trong cuộc diệt chủng mềm. Việc của Quốc hội là ngay lập tức phải đưa vào một chương trình nghị sự khẩn cấp, ra một dự luật khẩn cấp về các chế tài pháp lý đối với các hành vi buôn bán sử dụng hóa chất cấm mang tính hủy diệt cộng đồng. Mức án cao nhất phải là tử hình, vì đây có thể quy vào tội ác mang tính diệt chủng.

Các vị ít ra hãy một lần hành động đặt sống chết của người dân vào vị trí trung tâm, thay vì những vấn đề được các vị cho là "đại sự".

Và cuối cùng, những người Việt Nam, hãy nhìn rõ thực tế này: Chúng ta đang chết dần bởi thực phẩm độc. Con cái các bạn đang lớn dần lên và dị dạng dần bằng hóa chất. Nó có thể chưa diễn ra ngay vì mức tác động từ

từ. Nhưng thực tế là cuộc diệt chủng ngầm này đang diễn ra. Con người là sức mạnh nòng cốt của một quốc gia. Sức mạnh ấy liệu có còn không khi giống nòi đang dần bị đầu độc và thoái hóa? Đây là vấn đề giữa sống và chết, giữa phát triển và suy tàn. Nó không phải câu chuyện về Nam và Bắc, về phương đông và phương tây, càng không phải chuyện về dân chủ hay độc tài. Nó là chuyện sống chết của từng người, chứ không còn là chuyện tận đâu đâu ngoài xã hội để trông chờ rằng hậu quả ấy sẽ chứa mình ra.

Cần một sự đấu tranh rộng khắp để tạo áp lực xã hội. Hãy nói về câu chuyện này hàng ngày, trên mạng xã hội, trong các câu chuyện giao tiếp với người quen, hãy đưa ra các lời cảnh báo và lời khuyên, hãy nói với nhau để câu chuyện không bị quên lãng và để có thể tạo thành sức mạnh đồng thuận xã hội. Các nhà báo và các viên chức còn lương tri, các vị cũng hãy lên tiếng tích cực và sâu sát về câu chuyện này. Đây là chuyện sinh tồn, không phải của chỉ riêng ai. Và nếu cả hệ thống chính trị và công chức nhận lương hùng hậu không làm được gì để chặn đứng cơn ác mộng này, thì chính người Việt Nam phải hành động. Phải tính đến việc gây áp lực tập thể, thậm chí là hành vi xuống đường tuần hành để buộc cái hệ thống trên phải thực hiện đầy đủ các biện pháp đã nêu ở trên.

Còn điều gì đáng sợ hơn cái chết nữa? Nhất là khi đó là một cái chết đau đớn từ từ trong bệnh tật?

25/03/2016 – Một ngày nắng.
Posted by adminbasam on

Làng mất Rừng chết hạn hán là đương nhiênNv Nguyễn Ngọc 29-03-2016.....

(Dân Việt) Chúng tôi đã nhiều lần lên tiếng từ hàng chục năm trước, với công luận và với cả các cơ quan Chính phủ, đó là chuyện rừng Tây Nguyên.

Tình trạng hạn hán, thiếu nước ở sông Mê Kông năm nay hẳn là do nhiều nguyên nhân: có chuyện biến đổi khí hậu toàn cầu, và chắc chắn có ảnh hưởng rất lớn từ việc Trung Quốc xây đập thủy điện trên sông Mê Kông, con sông nằm một nửa trên đất Trung Quốc, và đáy lại là phần đầu nguồn.

Từ nhiều chục năm nay, nhà văn

người Mỹ gốc Việt Ngô Thế Vinh đã liên tục lên tiếng về nguy cơ này. Tâm huyết và quan tâm sâu sắc đến tác động của các đập trên đầu nguồn con sông này đối với các khu vực hạ lưu, đặc biệt là miền Tây Nam Bộ, vựa lúa nổi tiếng của nước ta, ông đã tìm mọi cách để đi đến khảo sát cụ thể tận nơi dù bị phía Trung Quốc ngăn cấm gay gắt.

Kết quả chuyến đi dũng cảm và công phu này của ông là một cuốn sách rất quan trọng, có tên "Cừu Long cạn dòng, Biển Đông dậy sóng", báo động hai nguy cơ lớn nay đã hành hiện thực: sông Mê Kông thiếu nước gây ra hạn hán và tai họa xâm mặn tàn phá đồng bằng Tây Nam Bộ, và việc Trung Quốc quấy phá ở biển Đông.

Câu chuyện của nhà văn Ngô Thế Vinh bắt đầu bằng một chi tiết sâu sắc và cảm động: sống ở Mỹ, từng ngày chăm chú hướng về quê hương, một hôm ông đọc trên báo tin người ta bắt được một con cá đuối ở Đồng Tháp. Ông giật mình: cá đuối bị bắt ở Đồng Tháp, tức là sông Mê Kông ở Tây Nam Bộ đã bị nhiễm mặn! Ông quyết đi tìm cho đến ngọn nguồn của hiện tượng nguy hiểm này, bất chấp mọi che giấu, cản trở hiểm độc của nhà cầm quyền Trung Quốc ... Tôi rất mong cuốn sách quý "Cừu Long cạn dòng, Biển Đông dậy sóng"... của Ngô Thế Vinh - và nhiều tác phẩm

quan trọng tiếp sau của ông, cũng về đề tài này – sẽ được in chính thức và rộng rãi ở trong nước ...

Tuy nhiên, mặt khác cũng không thể bỏ qua một yếu tố không kém phần quan trọng trong tình trạng hạn hán và thiếu nước trầm trọng đang hoành hành hiện nay – mà chúng tôi đã nhiều lần lên tiếng từ hàng chục năm trước, với công luận và với cả các cơ quan Chính phủ, đó là chuyện rừng Tây Nguyên.

Tây Nguyên, như ai cũng biết, là nóc nhà của Đông Dương. Và chỉ có nước từ nóc nhà Tây Nguyên đổ

xuống các vùng chung quanh, chứ không có nước nào chảy ngược lên được nóc nhà Tây Nguyên. Một trong những đặc điểm của địa hình Tây Nguyên, là đường phân thủy trên cao nguyên rộng lớn này nằm xé hằn về phía Đông, tức sườn Tây Trường Sơn rộng hơn hẳn sườn Đông Trường Sơn, có nơi gấp ba, bốn lần. Cũng tức là nước từ Tây Nguyên đổ về các sông ở miền Nam Trung bộ (như Thu Bồn, Trà Khúc, Đà Rằng ...) ít hơn hẳn nước đổ về phía Tây, về sông Mé Kông, để từ đó đổ về Nam Bộ. Cũng có thể nói, nước của Tiền Giang, Hậu Giang, nước ở Đồng Tháp, An Giang, Kiên Giang, Cà Mau... cũng là nước Tây Nguyên ...

Và, cũng hoàn toàn có thể nói: rừng, nhân tố giữ nước quan trọng nhất của Tây Nguyên, cũng góp phần quan trọng quyết định đối với sự giàu có hay nghèo kiệt của Nam Bộ nói chung, đặc biệt của vựa lúa Tây Nam Bộ (chứ không chỉ đến Nam Trung Bộ, như lâu nay ta vẫn tưởng).

Mà rừng Tây Nguyên thì thế nào?

Có thể nói rất gọn: rừng tự nhiên gần như hoàn toàn không còn! Đã bị phá sạch! Và chỉ có rừng tự nhiên, với hệ thực vật đa dạng, nhiều loại cây đan chen (khiến sâu không thể phát triển, mỗi loại sâu chỉ ăn được một loại cây), nhiều tầng, nhiều lớp thực vật ... mới thật sự có tác dụng giữ nước. Để khi mưa xuống, thì nước không ào ào quét đi ngay một lúc, thành lũ hung dữ tàn phá... Mà thâm sâu xuống lòng đất, tận tiện lưu tích lại ở đây, giữ độ ẩm giàu có cho đất, và từ từ, kiên trì theo các mạch ngầm rỉ rả mà vô tận quanh năm tiếp nước cho các dòng sông, cho các vùng đồng bằng hạ lưu...

Nhân đây, cũng xin nói luôn mấy chuyện.

Rừng tự nhiên Tây Nguyên bị tàn phá kiệt quệ như hiện nay, rất khó tái sinh, dù là rừng nhiệt đới. Bởi trong rừng không phải cây nào cũng như cây nào, có những cây thông thường, có những cây được gọi là cây “nòng cốt”, còn có cây “nòng cốt” thì rừng mới tái sinh

được. Rừng Tây Nguyên bị tàn phá đến kiệt quệ như hiện nay, theo nhiều chuyên gia, sẽ không biến thành sa mạc cát, như kểu Gobi hay Sahara, mà thành loại rừng gai lúp xúp. Chẳng lẽ chúng ta muốn để lại cho con cháu một cao nguyên toàn rừng gai lúp xúp!

Tôi vừa đi Kontum về. Kontum là tỉnh có một số ít khu rừng còn tương đối khá, như ở Ngọc Linh, Vi-ô-lắc... Tuy nhiên, năm nay trở lại, càng thấy ngay ở đây, rừng cũng đã bị phá đến kinh hoàng. Đồi núi đều trọc. Trong khi TP Hồ Chí Minh 30-32 độ, thì ở đây đã 35-36 độ. Hạn hán, thiếu nước và nóng gay gắt ngay ở Tây Nguyên năm nay đang rất nghiêm trọng.

Cũng cần nói về việc trồng cao su. Phát triển cao su hiện nay ở Tây Nguyên đã vượt quá ngưỡng vùng đất ấy có thể chịu đựng được. Và cần khẳng định, cao su không phải là rừng, không thể coi là rừng. Cao su là loại cây rễ cọc, không có tác dụng giữ nước. Dưới cây cao su cũng không có cây gì còn mọc được, đến cả cỏ. Chủ trương gọi là “cho phép chuyển rừng nghèo sang trồng cao su” cách đây mấy năm là rất tai hại. Lập tức rừng già bị khai là “rừng nghèo”, và đây là một thời kỳ phá rừng dữ dội nhất ở Tây Nguyên.

Cả phê cũng đã được trồng quá mức, gây phá rừng. Và càng chắc chắn cả phê không phải là rừng, không thay thế được rừng để giữ nước...

Mất rừng ở Tây Nguyên đến kiệt quệ như hiện nay, ngoài những nguyên nhân có tính chất “kỹ thuật”, còn do những nguyên nhân xã hội sâu xa, xuất phát từ những chủ trương lớn không được nghiên cứu, cần nhắc đủ thận trọng. Trong đó, theo tôi, có hai việc lớn:

Từ xa xưa, và cho đến tận năm 1975, xã hội Tây Nguyên đã tồn tại bền vững trên cơ sở một cấu trúc xã hội đặc trưng, lấy làng làm đơn vị xã hội cơ bản và duy nhất. Làng tồn tại bền vững trên nền tảng kinh tế, vật chất là quyền sở hữu tập thể của cộng đồng làng đối với đất và rừng.

Ở Tây Nguyên, từ xa xưa, hoàn toàn không có rừng vô chủ. Từng

tắc rừng đều thuộc về một làng cụ thể. Người ta gọi đó là không gian xã hội, hay không gian tồn tại của làng... Chủ trương quốc hữu hóa đất và rừng Tây Nguyên từ sau năm 1975, là tước đi mất cái nền tảng vật chất của làng. Làng Tây Nguyên tắt yếu đổ sụp. Văn hóa cũng không thể còn, chỉ còn văn hóa diễn và giả.

Làng mất đất thì tan, con người trở nên bơ vơ, thụ động.

Theo tôi, nói văn hóa Tây Nguyên, là nên nói như thế, cho đến đó. Chứ không chỉ dừng ở những hình thức đẹp đẽ bên ngoài, như công chiêng, nhà rông ...

Cũng cần khẳng định chỉ có làng, làng làm chủ đất và rừng thật sự của mình, thì mới giữ được rừng. Không chủ sở hữu nào làm được điều đó. Đây là kinh nghiệm thực tế của hơn 40 năm qua.

Đi đôi với chủ trương quốc hữu hóa đất và rừng tai hại, là chủ trương đưa dân lên Tây Nguyên với tốc độ và cường độ quá lớn, khiến dân số Tây Nguyên trong thời gian ngắn, tăng lên hơn 5 lần, đặc biệt làm cơ cấu dân cư đảo lộn lớn và đột ngột, hiện nay chỉ còn khoảng 20% người của các dân tộc tại chỗ. 80% đã là người Kinh. Các dân tộc tại chỗ không còn vai trò chủ thể trong đời sống và phát triển của Tây Nguyên.

Theo tôi, đây là những sai lầm lớn, đến mức khó quay ngược trở lại.

Và hôm nay, ta đang chứng kiến một trong những hậu quả không thể ngờ: Đồng bằng Nam Bộ, vựa lúa sống còn của cả nước, đang khô cháy và mặn chát ... vì mất rừng Tây Nguyên!

Một bài học thật lớn, thật cay đắng, về cả tự nhiên lẫn xã hội!

Lần này, đã học được chưa?

Viễn ảnh đời sống của nông dân miền Tây

Hòa Ái RFA 21-03-2016

Nông dân vùng Đồng bằng sông Cửu Long (ĐBSCL) đang đối mặt với nhiều khó khăn, thử thách trước nạn hạn hán và xâm nhập mặn được cho là nặng nhất trong vòng 100 năm qua. Viễn ảnh đời sống của bà con miền Tây, những người chuyên trồng trọt, chăn nuôi sẽ ra sao trong thời gian tới? Hòa Ái tìm hiểu và được nghe chia sẻ, tâm tình của những người nông dân ở nơi đây.

Có lẽ chưa bao giờ những người con dân đất Việt từng mấy may nghĩ đến có một ngày vùng đồng bằng trù phú ở miền Tây Nam Bộ đối diện thảm cảnh đến mức Chính phủ Việt Nam phải kêu gọi các tổ chức quốc tế hỗ trợ, cứu trợ nhân đạo khẩn cấp để đối phó với nạn hạn hán và xâm nhập mặn như hiện nay. Mặc dù những tổn thất của vùng đất được thiên nhiên ưu đãi này bị tác động không ít bởi tình trạng ấm lên toàn cầu, do các nước láng giềng trên dòng thượng nguồn sông Mekong xây đập thủy điện hay tình trạng khai thác rừng đầu nguồn tràn lan, thậm chí gia tăng vụ mùa trồng lúa sử dụng nhiều nước ngọt trong mùa nắng khô, nhưng dư luận thật bàng hoàng xót xa trước các thông tin và hình ảnh những con mương cạn nước, nền ruộng nứt nẻ, cây lúa chết khô, nhiều diện tích vụ lúa Xuân-Hè bị bỏ không, cá chết phôi bụng trong ao hồ... thuộc phạm vi 8 trên 13 tỉnh thành tại khu vực vựa lúa quốc gia phải công bố tình hình thiên tai mức độ nguy hiểm cấp 1. Đặc biệt đối với những người được sinh ra và lớn lên ở ĐBSCL, lòng đau quặn thắt khi nghe Bộ trưởng Bộ Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn VN, ông Cao Đức Phát nhận định đây là thiên tai lịch sử trong vòng một thế kỷ và những lời trần tình của nông dân dù lúa trúng mùa nhưng toàn lúa lép: "Lớp mặn, lớp thời tiết lạnh thành ra hạt lúa không có hạt gạo. Lúa sắp sửa trổ, xanh mướt hết trơn. Năm nay trúng mà không được ăn."

Theo dòng lịch sử, vùng đất khẩn hoang "chim trời cá nước" miền Tây Nam Bộ luôn ưu ái với những con người gắn bó cùng ruộng đồng nơi mảnh đất hào sảng này. Họ trồng trọt quanh năm. Bên cạnh những cánh đồng lúa mênh mông có bay thẳng cánh còn có những mảnh vườn cây cối xum xuê. Mùa nước lụt, cá theo dòng Mekong tràn về bắt ăn không hết thì người dân phơi khô, làm mắm để dành cho mùa khô ráo. Những gia đình không được khá giả thì bữa cơm hằng ngày cũng đắp đổi với cá sông

và rau đồng mọc xung quanh nhà. Dù thiên tai, dù chiến tranh hay trong thời kỳ bao cấp, người dân ở đây cũng được cho là sống dễ dàng hơn so với các vùng miền khác.

Thời kỳ VN đổi mới và trở thành quốc gia xuất khẩu mạnh các mặt hàng gạo và các loại nông sản cũng như hải sản, nhiều nông dân ở miền Tây được thiên hạ đặt cho biệt danh mỹ miều "Đại gia Hai Lúa" khi họ bỗng nhiên trở thành những người giàu có nhờ vào việc nuôi trồng của mình. Tuy câu chuyện về một nông dân ở miền Tây được đổi đời, lên Sài Gòn mua xe gắn máy cho cả gia đình, hỏi người bán rằng "loại xe Dream này bao nhiêu một chục" vẫn còn là câu chuyện cười giải khuây cho nhiều người thì quá trình đô thị hóa và công nghiệp hóa gây tác động tiêu cực ít nhiều lên đời sống của nông dân ở vùng đất này. Hòa Ái liên lạc với 1 bạn học cũ ở Đồng Tháp và được nghe chia sẻ: "Người ta làm đường cao lên, làm giống như cái cống để cho nước vô nhưng nước đâu vô tới nổi. Không giống như dòng sông hồi xưa nên đâu có đường nước nào vô mà trồng lúa được nữa. Mấy năm trước chuyển sang trồng mè vì mè không cần tưới, giờ khô quá mà không mưa kịp nên cũng không trồng mè được nữa. Rồi lên liếp trồng cỏ mà cỏ cũng không sống nổi. Mới trồng cỏ năm ngoái, năm nay mua bò để về nuôi. Nuôi được 2 con, đang có bầu 1 con. Lúc này mới có hơi khó khăn mà muốn quèo cỏ rồi mà không biết chừng nào mới có mưa nữa."

Liên quan đến tình trạng nông dân miền Tây đang đối diện hạn hán và xâm nhập mặn có tính chất kỷ lục, các chuyên gia nông nghiệp cho rằng không chỉ vì "thiên tai" mà do cả yếu tố "nhân tai". Các chuyên gia này phân tích việc xây dựng những bờ kè kiên cố ven sông làm mất khả năng trao đổi nước trong đất và dòng sông khiến cho dễ dàng ngập lụt hơn và lún sụt nhanh hơn. Đồng thời, việc xây dựng những cống đập, đê biển kiên cố làm gián đoạn sự trao đổi của dòng nước ngọt – mặn giữa đất liền và biển gây xáo trộn cho cả phần bên trong đê tích lũy nước ô nhiễm nhiều hơn và phần ngoài đê rừng ngập mặn bị chết dần mòn.

Trong khi giới chức chính quyền từ Trung ương đến địa phương cùng các nhà khoa học tìm biện pháp giải cứu tình hình cũng như hỗ trợ cho nông dân ở vùng bị ảnh hưởng nặng nề và ngay cả GS Võ Tòng Xuân lên

tiếng "mặn, hạn là cơ hội tái cơ cấu nông nghiệp", nhưng đại ACTD ghi nhận có nhiều hộ nông dân muốn bán hết ruộng vườn, chuyển ra thành thị sinh sống. Trao đổi qua điện thoại, một nông dân ở Cần Thơ xưng danh Hai Lúa nhấn mạnh "không phải đại gia", cho biết ông quyết định rời bỏ đất cù lao nơi cả đời ông gắn bó, vì nghề nông không được như xưa nữa; gặp nạn hạn hán, xâm nhập mặn như bây giờ cũng khổ mà dù có được mùa cũng không khá gì vì bị thương lái chèn ép giá cả nên quyết định ra thành thị càng sớm càng tốt để con cái có điều kiện thuận tiện học hành, kiếm nghề nuôi thân chứ không theo nghề nông cha truyền con nối được nữa: "Tại vì hoàn cảnh đẩy đưa thì ráng về đây chứ tôi thích ở trong đồng. Tại vì sáng mình vác cuốc hay vác phan ra mình phác, mình chế gì đó cũng được hưởng mùi không khí trong lành, còn ở thành phố ngột thở quá, xe cộ, tiếng ồn tùm lum hết trơn. Vì cuộc sống thì mình ráng theo vậy thôi chứ thực chất mình không thích ở đây làm gì."

Ông Hai Lúa cũng cho biết thêm hiện chòm xóm cũ đang lâm cảnh tiền thoái lưỡng nan vì muốn như gia đình ông mà không đi được: "Họ cũng bán mà bán không được. Kinh tế bây giờ cũng khó khăn. Nhờ mấy công ty mua mới có bán được nhưng công ty không cần mua nữa thì bây giờ nằm chịu chứ biết làm sao."

Là một người con của xứ sở miền Tây, Hòa Ái trao đổi với rất nhiều nông dân ở ĐBSCL và được cho biết họ không lạc quan gì lắm trong thời gian tới, dù nghe tin tức hàng ngày được cập nhật là hàng chục ngàn héc-ta lúa ở những vùng bị ảnh hưởng do hạn hán và xâm nhập mặn được cứu hay những nông dân ở những vùng không bị ảnh hưởng bán được lúa với giá cao... Họ tâm tình nghề nông nhờ vào thiên nhiên "mưa thuận gió hòa" nhưng dường như những năm gần đây ông Trời không còn đãi ngộ người nông dân nữa, sớm muộn gì họ cũng phải bỏ nghề mà thôi.

Không hẹn nhưng rất giống nhau, chấm dứt buổi nói chuyện cùng Hòa Ái, mỗi một người nông dân đều kết thúc bằng câu nói "Không biết sao nữa cô ơi! Rồi mai này cũng không biết giải thích cho con cháu thế nào là 'chiều chiều quạ nói với điều/cù lao ông Chương có nhiều cá tôm'."

